

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי
רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בקה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו מוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת ואתחנן

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקו מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח כלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש סיון שנת תשע"ד לפ"ק

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
 האדמו"ר מהאלמין
 חיבר למעלה מאלף ספרים
 על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
 רחוב בר יהודה 50
 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
 טל: 0527651911

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

מכתב בעל הסולם:

יודעת נאלמנה, ששצין לא
 היה לזמן האר"י ז"ל עז
 היום הזה, לי שביין את
 שטת האר"י ז"ל, ע"א שורשו
 וכי והנה ברצון העליון
 יתי, צייתי לעיבור נשמת האר"י ז"ל, לא לפני העשי
 הטובים, אלא ברצון עליון, שנשגב גם לפני ע"מ,י
 אורה נחמתי אני אשלמה נפלאה זו, שלא בכה
 בה אצב לעת פטירתו עז היום, ולא אובא אהאריק
 בענין זה לפני שאין צרכי בזה אצבר בנפלאות".

(מרן בעל "הסולם" זי"ע במכתב משנת תרפ"ו)

תוכן הענינים

סוד העשר ספירות..... יד
 עשה לו שבעה כלים נכבדים, וקראם: גדולה, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות..... טו
 הכל ברשותו לגרוע בהכלים להוסיף בהם נביעת השפע ולגרוע בהם השפעת אורו..... טו
 היא השכינה הקדושה היוצאת ב"ב הארות המזהירים מן הזהר המאיר לכל..... טו
 ערבות מהלכו באורכו אלף ות"ק שנה, ורוחבו אלף ות"ק שנה, והזיו שלו מאירים כל אותן הרקיעים..... טז
 אבל אותו אור הלכן השורה עליו אינו שורף ואינו מכלה לעולם ולא ישתנה גון אורו..... יז
 מכל מקום ישראל דבקים בו תחתיו ומתקיימים בקיום. יז
 באותו אור התכלת מתדבקים בה למטה כהנים ולוים וישראל..... יח
 אש לבנה אש שחורה ואש של תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי וישראל..... יח
 אדני שפתי תפתח, שהיא אחותי רעיתי, אין רעיתי אלא פרנסתי..... יח
 תשובה המעולה מהכל היא טרם שישרה הדין בעולם... יט
 כאשר בא משה למד להם שיש אלוה עליון בעולם..... יט
 כאן תולה כל סוד האמונה להבין מתוך זה סוד כל הסודות נסתר כל הנסתרות..... כא
 וכל מי שהיה בעולם הזה ולא עסק בתורה לדעת אותו מוטב לו שלא נברא, שהרי בשביל זה הביאו הקב"ה להאדם בעולם הזה לדעת כי ה' הוא האלהים..... כא
 ה' אחד, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, זה הוא יחוד אחד, ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד..... כא
 תורה שבכתב זהו שכתוב הו"ה, תורה שבעל פה זהו שכתוב אלהי"ם..... כב
 מהו והארץ אזכר, אלא להכליל עמהם דוד המלך שהוא עם האבות, הם המרכבה והם מעוררים תמיד גאולה לישראל..... כב
 זה יצר טוב ויצר רע, שנכלל זה בזה והוא אחד..... כב
 בכל מקום שיש דין יש גם רחמים, ולפעמים במקום שיש רחמים יש גם דין..... כג
 מי שעוסק בתורה כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל התורה..... כד
 כל מי שלא נימול אם נותנים לו אפילו אות קטנה מהתורה כאילו מחריב העולם ומשקר בשם הקב"ה..... כד
 ראשית דברי תורה שנותנים לילד הוא אל"ף ב"ת, זה דבר שאין ביכולת בני העולם להשיג בחכמה, ולהעלותו במחשבה..... כד
 מי שנימול הוא נתקשר בקשר ההוא של האמונה..... כה
 כל מי שעוסק בתורה אינו מפחד מעליונים ומתחתונים,

כל מי שעמלו בתורה אינו מפחד מעליונים ותחתונים, ואינו מפחד ממקרים רעים שבעולם, לפי שהוא מחובר בעץ החיים ואוכל ממנו בכל יום..... ה
 כשבא לבית הכנסת מטהר עצמו באמירת הקרבנות, ומשבח בתשבחות של דוד המלך מלובש עם תפלין בידו ובראשו וציצית בטליתו..... ה
 צריך לכוון את רגליו, וצריך לכסות ראשו כמי שעומד לפני המלך, וצריך להעצים עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה.... ו
 מי שפותח עיניו בשעת תפלת השמונה עשרה, או שאינו משפיל עיניו לארץ, מקדים עליו מלאך המות להתראות. ו
 אלא ודאי משה היה ההתחלה בעולם להיות שלם בכל... ו
 וכל רקיע ורקיע הולך ורועש מאימת רבונם..... ז
 וארץ ישראל עליונה מכלם, וירושלים עליונה מכל הישוב..... ז
 יש מקום בישוב כאשר אור לאלו חשך לאלה, לאלו יום ולאלה לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה אלא בשעה אחת קטנה..... ז
 יש מקום בישוב כאשר אור לאלו חשך לאלה, לאלו יום ולאלה לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה אלא בשעה אחת קטנה..... ח
 משה רב לך שנדבקת בהשכינה..... ח
 אתה הוא השמש תצרך להאיר להלבנה..... ח
 ואתם הדבקים בה, בשם זה ממש יותר מכל שאר השמות..... ט
 וישראל בחר אותם הקב"ה לגורלו לחלקו שיהיו דבקים בו ממש, ונתן להם התורה הקדושה שיהיו דבקים בשמו... ט
 הקב"ה מוכן לקבל תפלות ובקשות של ישראל בכל שעה שנצרך להם..... ט
 ולפיכך קרובים כתוב, והן הרבה מדרגות של גבורות היוצאות ממקום אחד..... ט
 כל מי שיעסק בתורה ינצל מאש אחר של הגהינם, ומהחשך שמחשכים כל שאר העמים לישראל..... י
 ורצע אדוניו את אזנו במרצע, לפי שפגם במקום שנקרא שמיעה..... י
 חכמה העליונה כלל התורה נקראת, וממנה יוצא הכל לאותו קול הפנימי..... יא
 שמדרגת הדבור מלאה היא מהכל ומדרגה עליונה נחשבת..... יא
 ואל מי תדמינוי ואשוה יאמר קדוש, אין כל בריה שתשוה כמוני..... יג
 קודם שברא הקב"ה תמונה בעולם וצר צורה היה הוא יחידי בלי צורה ודמיון..... יג
 כדי שיכירו אותו בכל מדה ומדה איך מתנהג העולם בחסד ובדין כפי מעשה האנשים..... יג

הנשמה רוחצת בבשמים של הגן עדן, ושם היא רואה מה
שבכחה לראות **לה**
בכל ערב שבת יושב האדם בעולם הנשמות. **לז**
אלמלי ניתנה רשות לעין לראות היו רואים בליל מוצאי שבת
ולילות ראשי חדשים ומועדים כמו צורות המתים על
הקברים מודים ומשבחים להקב"ה. **לז**
סוד הבדלה. **לח**
אש הזאת היא של עקדת יצחק הלוהטת על גבי המזבח,
לפיכך צריך לברך על מאור האש. **לט**
אם תשאל מפני מה הנוסח בורא ולא תקנו הנוסח מאיר
מאורי האש. **לט**
כשמברכים על הנר נצרך להראות לפניו אחורי האצבעות
בצפורניהן שיאירו מתוך הנר הזה, ופנים האצבעות לא נצרך
להראותן שיאירו מתוך הנר הזה. **מ**
כמו שהאדם משיביע לזה הרוח בעונג ומהנה לו, כמו כן
הוא ישיביע לו לעולם הבא. **מא**
בת היחידה שבת המלכה, יש לה שש מדרגות תחת
ממשלתה. **מא**
בשביל שהנשמה יתירה מתפשטת בהשכינה שהיא שבת
מלכתא. **מב**
אותן סמא"ל ונחש צריכים ישראל לנטור אותם, שלא יכנסו
למדור השכינה שהיא רשות היחיד. **מב**
לא תחמד אשת רעך, לפי שזה כלל של כולם, ומי שחומד
אשת רעהו כאילו עובר על כל התורה. **מג**
זכאים הם חכמי האמת שכך ביארו, חמדה מדרגה אחת,
תאוה מדרגה אחרת. **מג**
יהי רקיע, אלו ישראל שהם חלקו של הקב"ה. **מג**
בוא וראה כל מי שנשבע בשם הקדוש לשקר, כאילו
הפריד להמלכות ממקומה למעלה. **מד**
מתי נתגדלה ארץ הקדושה שלמעלה ונתעטרת בכתרה,
אתה תשוב ביום השבת. **מד**
מי שהוא בצורת המלך אל תעיד בו שקר, ומי שמעיד
שקר בחברו כאילו העיד למעלה. **מד**
קול גדול הוא סוד התורה. **מה**
אלמלא לא התרחקו ישראל והיו שומעים כל אותו הדבור
כבתחלה, לא היה יכול העולם להיות חרוב אחר כך, והם היו
מתקיימים לדורי דורות. **מז**
כל מי שעושה דבר לא טוב ולבו רוצונו לא התכוננו לשם צד
הרע, הקדוש ברוך הוא לא ידין אותו לרעה. **מח**
רבי יצחק אמר ע גדולה להכליל השבעים שמות. **מח**
שמע ישראל, כאן נרמז ונתגלה היחוד של החכמה
העליונה. **מח**
בשעה שבא האדם לקבל עליו עול מלכות שמים, אז
השכינה באה ושורה על ראשו ועומדת עליו כעד, להעיד

ואינו מתירא מחליים רעים שבעולם, לפי שהוא נאחז בעץ
החיים ולומד ממנו בכל יום. **כה**
כל אדם העוסק בדברי תורה ושפתותיו דובבות תורה הקב"ה
חופף עליו, והשכינה תפרס עליו כנפיה. **כה**
הקב"ה ברא לאדם בעולם והתקינו להיות שלם בעבודתו
ושיתקן דרכיו, כדי שיזכה לאור העליון שגנוזו הקב"ה
לצדיקים. **כו**
התורה כל חיים וכל חירות וכל טוב בעולם הזה ובעולם
הבא. **כו**
כל מי שעמלו בתורה חירות יש לו מהכל. **כז**
בכל מעשה ומעשה שברא הקב"ה בעולם, היה מסתכל
בתורה וברא אותו. **כז**
קודם בריאת העולם קדמה התורה שתי אלפים שנה
לעולם. **כז**
אמר לה הקב"ה הלא הכינותי תשובה קודם שבראתי
העולם. **כט**
דברי תורה שאמר הקב"ה על אחת כמה וכמה שבכל דבור
ודבור יש בה כמה משלים כמה שירים כמה תשבחות, כמה
סודות עליונים, כמה חכמות. **כט**
יינה של תורה טוב לכל, טוב לעולם הזה וטוב לעולם הבא,
וזה הוא היין שחביב לו להקב"ה יותר מהכל. **ל**
כאשר מתקדש היום בערב שבת, סוכת שלום שורה
ומתפשטת בעולם. **ל**
בליל שבת צריך האדם לטעום מכל מאכלי שבת, כדי
להראות שסוכת שלום הזו מהכל נכללת. **לא**
צריכה האשה בשמחת הלב ורצון להדליק נר של שבת,
שהרי כבוד גדול זה לה ומצוה רבה לעצמה לזכות לבנים
קדושים, שיהיו מאירים לעולם בתורה ובריאה. **לא**
פניה מאירות באור העליון ומתעטרת למטה בעם הקדוש,
וכלם מתעטרים בנשמות חדשות, אז היא התחלת התפלה
לברך אותה בשמחה בהארת הפנים, ולאמר ברכו את ה'
המבורך. **לא**
ברכה זו צריך כל העם לברך בכל יום, ובערב שבת ברצון
הלב ובשמחה נצרך להתחיל בברכה זו שתתברך שבת זו של
כניסת השבת מעם הקדוש כראוי. **לב**
שקולה שבת כנגד כל התורה, וכל השומר שבת כאילו שומר
התורה כלה. **לג**
סוד הקידוש צריך האדם להעיד עדות הזאת בשמחה ברצון
הלב, להעיד לפני רבון האמונה, וכל מי שמעיד כך ומשים
לבו ומחשבתו לזה מכפר על כל חטאיו. **לג**
ישראל מקדשים השבת בתפלות ובתורה, ומתקדשים. **לד**
ענין עונתן של תלמידי חכמים שם מוכנות מרכבות קדושות
הסובבות לכסא כבוד של המלך, ומעלים לכל אותן הנשמות
בהגן שלמעלה. **לד**

כנגד עשרת הדברות **נה**
 מי שאוהב למלך הוא נתקשר באותה אהבה **נה**
 צריך האדם לשים דברי התורה על לבו תמיד, כדי שאותו
 יצר הרע יהיה נשבר בהם **נו**
 צריך האדם לשנן דברי תורה לבנו, כחבר שהוא שנן בשני
 צדדיו, כדי שייכנס בו חדוד ושמחה בדברי התורה **נו**
 כאשר יקים האדם בבקר נצרך לו לברך לרבנו **נו**
 להשליט כח הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר
 הרע לשלט כלל **נו**
 עצה טובה לאדם כשהוא עולה בלילה על מטתו צריך לקבל
 עליו מלכות שלמעלה בלב שלם **נו**
 אין לו לאדם ליכנס לבית הכנסת, אלא אם נמלך תחילה
 לאברהם יצחק ויעקב, לפי שהם תיקנו התפילות לפני
 הקב"ה **נו**
 מי שנתעטר בעטרה קדושה עליונה הזו נקרא מלך בארץ,
 והקב"ה מלך ברקיע **נח**
 מצות תפלין, לצדיקים גמורים הרי זה שכן כפי מעשיהם
 פאר על ראשיהם **נח**
 אבל תלמידי חכמים כלם רשומים, בהם בכסא הכבוד,
 ומהם בהמלאכים ובארבע החיות של הכסא, מהם בכוכבים
 ומזלות, ומהם רשומים במדותיו של הקב"ה וניכרים .. **נט**
 ברב עם הדרת מלך, אלו הם ישראל שכתוב בהם כי עם
 קדוש אתה לה' אלהיך **נט**
 שכאשר ישראל יתעוררו בתשובה לפני הקב"ה, בזכות
 התורה ישובו לארץ הקדושה ויאספו מן הגלות **ס**
 השקו הצאן, כמו שנדרש דהיינו בדברי תורה, שהרי בזכות
 התורה יצאו ישראל מן הגלות **ס**
 יום וצל הוא קץ הגלות **סא**
 אשרי חלקו מי שיראה הקץ, ואשרי חלקו מי שלא יראה
 אותו **סא**

עדות לפני המלך הקדוש **מט**
 מצוה זו לייחד שמו של הקב"ה בכל יום, לקרות קריאת
 שמע פעמים בכל יום, אחד כנגד מדרגת היום ואחד כנגד
 מדרגת הלילה **מט**
 שש תיבות הן יחוד מצד עמוד האמצעי **מט**
 ועל כל אחד ואחד שמייחד אותו בעולם, ש"מ מן שמע א"ח
 מן אחד הרי אשמ"ח **נ**
 אלא במראה של רוח הקודש נודע, והם בדמות העין נסתר
 ג' גונים, להבין שאלו ג' הם אחד, וזה הוא סוד הקול
 שנשמע **נ**
 בשעה שבא האדם לייחד שמו של הקב"ה, כל חילות
 השמים כלם עומדים שורות שורות, לבעבור שיתקנו
 ויתכללו כלם ביחוד הזה **נ**
 אזוהרה היא לאדם לייחד שם הקדוש כראוי באהבה
 עליונה **נא**
 דברים האלה כלל התורה הם, לפי שעשרת הדברות של
 התורה נכללים כאן **נא**
 מי שאוהב להקב"ה נתעטר בחסד מכל הצדדים **נא**
 אותן שמסרו נפשם על קדושת רבונם, שהיו נכנסים ב"ג
 נהרי אפרסמון הטהור, והקב"ה משתעשע עמהם **נב**
 מי שהוא אוהב להקב"ה הוא יכול לעורר מדרגת הימין
 שלו אליו, ומקבל אותו באהבה **נב**
 י"ג מצות כאן בהימין **נב**
 אלו הפרשיות כלל גדול בתורה הן, אשרי חלקו מי
 שמשלים אותן פעמיים בכל יום **נג**
 הלב והנפש שני עיניים הם ומתאחדים לאחד **נג**
 זו היא עבודת הקב"ה החשובה יותר כאשר זה יצר הרע
 נכפף אצלו לבעבור האהבה שהוא אוהב להקב"ה **נג**
 זכאים הם הזוכים לנצחו ולהכניע אותו לזכות בשבילו
 לעולם הבא, ומתחזק האדם במלך הקדוש תמיד **נד**
 כל אותן עשרה נסיונות שנתנסה אברהם ועמד בכלם הם

הַמְשִׁיחַ מְחַכֵּה שְׁנַלְמַד זֶהֱרַהּ הַקְדוּשׁ

"וְהַמְשִׁיחִים יִזְהִירוּ בְּזֵהֶר הַהַרְקִיעַ", כִּד אֹמֵר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרֵשֶׁב"י זִי"ע"א: "בְּהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרָה הַזֶּהֱר... וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סִפְרָה הַזֶּהֱר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמִי". פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרָה הַזֶּהֱר, עַל יְדוּ יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחְמִים (רַעֲיָא מְהִימְנָא פִּי נְשָׂא דָף קַכְד: רמ"ק)

אַלְיָהּוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יֵרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כְּפָה חַיִּילִין שֶׁל נְשָׁמוֹת וְכַמְּה מְלֹאכִים סְבִיבוּ וְשִׁכְנִתָּא עַלְמָה עֵטְרָא עַל בְּלָהוּ [וְשִׁכְנִתָּה עַלְיוֹנָה הִיְתָה עֵטְרָה עַל כָּל הַנְּשָׁמוֹת]... וְאָמַר לְרֵשֶׁב"י: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֲלֵיהּוּ הַנְּבִיא לְרֵשֶׁב"י: וְכַמְּה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא יִתְפָּרְנְסוּן מִהַאי חֲבוּרָא דִּילְךָ, כִּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא... פְּרוּשׁ: כְּפָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפָּרְנְסוּן מִזֶּה הַחֲבוּר שְׁלָךְ [שִׁיְהִיָּה לְהֵם מְזוּן וְתַקוּן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזוּה"ק] כַּאֲשֶׁר יִתְגַּלֵּה לְמַטָּה בְּדוֹר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוֹב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבִשְׁבִיל לְמוּד הַזוּה"ק יִתְקַים מַה שְּׁפָתוֹב "וְקָרְאָתֶם דְּרוּר בְּאָרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהָ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׁיִבּוּא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל לְחֵירוּתְנוּ בְּב"א (תִּיק"ז ת"ו - הַגְּר"א וּבִל"ר). - לְשׁוֹן הַפְּסָא מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקַּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֵׁב כְּאֵלוּ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבָנֵי מְהַגְּלוֹת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כְּפָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמַשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מְאִמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאִין קָץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאִשְׁרִינוּ וּמַה טוֹב חֲלַקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעֵזֶר וּלְקָרֵב בִּיאַת מְשִׁיחְנוּ, כִּי כִּד גְּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שְׁלֵא יִתְגַּלֵּה וְיִהְיֶה גְנוּז סִפְרָה הַזֶּהֱר הַקְדוּשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׁבִזְכוּתוֹ יְבוֹא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגַלָּה זֶה בּוּ דְּוָקָא וְלֹא בְּזוּלְתוֹ, עכ"ל.

פרשת ואתחנן

זוהר פרשת ואתחנן (רס ע"א)

כל מי שעמלו בתורה אינו מפחד מעליונים ותחתונים, ואינו מפחד ממקרים רעים שבעולם, לפי שהוא מחובר בעץ החיים ואוכל ממנו בכל יום

ואתחנן אל ה' בעת שהוא לאמר, אדני אלהים אתה החלות להראות את עבדך וגו', רבי יוסי פתח (ישעי' ל"ח) ויסב חזקיהו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה', בוא וראה כמה הוא חזק כח התורה, וכמה היא עליונה על הכל, שכל מי שעמלו בתורה אינו מפחד מעליונים ותחתונים, ואינו מפחד ממקרים רעים שבעולם, לפי שהוא מחובר בעץ החיים ואוכל ממנו בכל יום, שהרי התורה תלמד לו לאדם ללכת בדרך אמת, מלמדת לו עצה איך יושב לפני רבונו, ואפילו נגזר עליו מיתה הכל מתבטל ונסתלק ממנו ואינה שורה עליו, ועל כן נצרך לעסוק בתורה יומם ולילה ולא יסור ממנה, זה שכתוב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה, ואם תסיר ממנו התורה או שהוא נפרש ממנה, כאילו נפרש מן החיים, בוא וראה עצה טובה לאדם כשהוא עולה בלילה על מטתו, צריך לקבל עליו עול מלכות שמים בלב שלם, ולהקדים להפקיד אצל הקב"ה פקדון נפשו.. כאשר נתעורר רוח צפון בחצות הלילה שאז הכרוז יוצא, והקב"ה בא לגן העדן להשתעשע עם רוחות הצדיקים, אז רוב בני העולם נתעוררים בשעה ההיא, והרי פקדון של כלם חוזר עליהם, אותן בני היכל העליון עומדים במעמדם, נתעוררים ועוסקים בתשבחות התורה, ומתדבקים בשכינה הקדושה עד שיאיר היום, כאשר מאיר הבקר הוא וכל בני היכל באים אצל מלך הקדוש, והם נקראים בני המלך והמלכה.

כשבא לבית הכנסת מטהר עצמו באמירת הקרבנות, ומשבח בתשבחות של דוד המלך מלובש עם תפלין בידו ובראשו וציצית בטליתו

כאשר מאיר הבקר נצרך לנקות עצמו בכל, ולחגור כלי מלחמתו לעסוק בעבודה לפני המלך הקדוש, שהרי בלילה היה עוסק בעבודת השכינה, ועכשו יבא עם השכינה לְזַנְגָה עם המלך, כשבא לבית הכנסת מטהר עצמו באמירת הקרבנות, ומשבח בתשבחות של דוד המלך מלובש עם תפלין בידו ובראשו וציצית בטליתו, אומר תהלה לדוד ומתפלל תפלת שמונה עשרה לפני רבונו, בתפלת שמונה עשרה, נצרך לעמוד כדמיון מלאכים העליונים להתחבר עמהם, שהם נקראים עומדים, ככתוב (זכריה ג') ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, ולכוון מחשבתו לפני רבונו, ויתבע הצטרכותו, בוא וראה בשעה שהאדם יקים בחצות הלילה ממטתו לעסוק בתורה, הכרוז קורא עליו ואומר (תהלים קל"ד) הנה ברכו

את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות, ועתה כאשר הוא עומד בתפלה לפני רבונו, אותו הכרוז קורא עליו ואומר, ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה, לאחר שסיים תפלתו בכונה לפני רבונו, הרי נתבאר שצריך למסור נפשו ברצון הלב למקום שהוא שנצרך.

צריך לכוון את רגליו, וצריך לכסות ראשו כמי שעומד לפני המלך, וצריך להעצים עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה

ובשעה שגומר תפלתו כל אותן הדיבורים שהוציא האדם מפיו באותה התפלה כולם עולים למעלה, ובוקעים אוירים ורקיעים עד שמגיעים למקום שהוא שנצרכים להגיע, ומתעטרים בראש המלך ונעשה מהם כתר, והרי ביארו החברים שהתפלה שמתפלל האדם להקב"ה צריך לכוון שתהא תפלתו תחנונים, מניין, ממשה, שנאמר ואתחנן אל ה', זו היא תפלה יפה, בוא וראה מי שעומד בתפלה צריך לכוון את רגליו, וצריך לכסות ראשו כמי שעומד לפני המלך, וצריך להעצים עיניו כדי שלא יסתכל בשכינה.

מי שפותח עיניו בשעת תפלת השמונה עשרה, או שאינו משפיל עיניו לארץ, מקדים עליו מלאך המות להתראות

ובספרו של רב המנונא הזקן נזכר, מי שפותח עיניו בשעת תפלת השמונה עשרה, או שאינו משפיל עיניו לארץ, מקדים עליו מלאך המות להתראות, וכאשר תצא נפשו לא יסתכל באור השכינה ולא ימות בנשיקה, מי שמזלזל בהשכינה הוא יזלזל בשעה ההיא שיצטרך לה, זה שכתוב (שמואל א' ב') כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו, זה הוא מי שמסתכל בהשכינה בשעת תפלתו, ואיך אפשר להסתכל בהשכינה, אלא שצריך האדם לדעת שבודאי השכינה עומדת לפניו, זה שכתוב ויסב חזקיהו פניו אל הקיר, ששם השכינה שורה, לפיכך אין צריך להיות דבר חוצץ בינו ובין הקיר, ונתבאר שמי שעומד בתפלה צריך לסדר שבח רבונו לראשונה, ואחר כך יתבע צרכיו, שהרי משה כך אמר בתחלה אתה החלות וגו', ואחר כך בקש אעברה נא וגו', רבי יהודה אמר מה נשתנה כאן שנכתב אדנ"י בתחלה באל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ואחר כך הוי"ה שנקרא אלהים, אלא סדור התפלה כך הוא מלמטה למעלה, להכליל מדת יום בלילה ומדת לילה ביום, ולזווג הכל יחד כראוי.

זוהר פרשת ואתחנן (רס ע"ב)

אלא ודאי משה היה ההתחלה בעולם להיות שלם בכל

אתה החלות להראות את עבדך, איזו התחלה יש כאן, אלא ודאי משה היה ההתחלה בעולם להיות שלם בכל, ואם תאמר שיעקב היה השלם שבו נשתלם העץ למטה כדמיון שלעמלה, כך הוא בודאי, אבל מה שהיה למשה לא היה לבן אדם אחר, שהרי נתעטר בשלמות יותר בכמה אלפים ורבבות מישראל, בתורה במשכן בכהנים בלויים ביי"ב שבטים ונשיאים ממונים עליהם, בשבעים סנהדרין, הוא נשתלם בגוף שלם, אהרן לימין נחשון לשמאל והוא באמצע, לפיכך את גדלך מימין זה אהרן, ואת ירך החזקה משמאל זה נחשון, כמו שנתבאר, לפיכך משה היה ההתחלה בעולם, ואם תשאל מי הוא הגמר, הגמר הוא מלך המשיח, שהרי אז יהיה נמצא שלמות בעולם מה שלא היה כך לדורי דורות, בזמן ההוא יהיה נמצא שלמות למעלה ולמטה, וכל העולמות יהיו מְדוּגְגִים יחד, על אז כתיב ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

זוהר פרשת ויקרא (ט ע"ב)

וכל רקיע ורקיע הולך ורועש מאימת רבונם

אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך רבי יהודה פתח ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו', בוא וראה בשעה שברא הקב"ה את העולם ברא ז' רקיעים למעלה, ברא ז' ארצות למטה, ז' ימים, ז' נהרות, ז' ימים, ז' שבועות, ז' שנים ז' פעמים, ז' אלפי שנה של קיום העולם, והקב"ה בשביעי של הכל, ז' רקיעים למעלה, ובכל אחד ואחד ככבים ומזלות ושמשים המשמשים בכל רקיע ורקיע, ובכל הרקיעים מרכבות אלו על אלה לקבל עליהם עול מלכות רבונם, ובכל המרכבות שמשים משונים זה מן זה אלו על אלה, מהם בו' כנפים ומהם בד' כנפים, מהם בד' פנים ומהם בשתי פנים ומהם באחת, מהם אש לוחט, מהם מים, ומהם רוח, זה שכתוב (תהלים ק"ד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט, וכל הרקיעים אלו על אלה כקליפי בצלים, אלו למטה ואלה למעלה, וכל רקיע ורקיע הולך ורועש מאימת רבונם, על פיו סובבים ועל פיו עומדים, ולמעלה מכלם הקב"ה שנושא הכל בכחו וגבורתו.

וארץ ישראל עליונה מכלם, וירושלים עליונה מכל הישוב

כדמיון זה ז' ארצות למטה ובכולם ישוב, אלא שאלו עליונים ואלה תחתונים, וארץ ישראל עליונה מכלם, וירושלים עליונה מכל הישוב, והחברים שלנו יושבי דרום ראו בספרי קדמונים ובספר של אדם הראשון שכך נחלקות כל אותן הארצות, שכלן נמצאות למטה כדמיון אותן הרקיעים שלמעלה, אלו על אלה ואלו על אלה, ובין כל ארץ וארץ, רקיע המבדיל בין זו לזו, ולכך כל הארצות נבדלות בשמותן, וביניהם גן עדן וגיהנם, ויש בהן בריות משונות אלו מן אלה, כדמיון שלמעלה, מהן בשתי פנים מהן בד' ומהן באחת, ומראות אלו לא כאלה, ואפשר תאמר שהרי כל בני העולם מאדם הראשון יצאו, לא כן, האם ירד אדם הראשון לכל הארצות והוליד בנים, וכי כמה נשים היו לו, אלא אדם לא נמצא מלבד בזה העולם העליון מכלם שנקרא תבל, שכתוב (משלי ח) משחקת בתבל ארצו, וזה התבל נאחז ברקיע העליון ומחובר בשם העליון, זה שכתוב (תהלים ט) והוא ישפוט תבל בצדק, בצדק ודאי, לפיכך בניו של אדם נמצאים בארץ עליונה הזאת שנקראת תבל, והם עליונים על הכל כדמיון שלמעלה, מה הטעם, כמו שממעל מכל הרקיעים יש רקיע העליון מכלם, ועליו נמצא הכסא של הקב"ה, כמו שכתוב (יחזקאל א') כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הכסא דמות אדם עליו מלמעלה, אף כאן בזה התבל נמצא מלך על הכל, ומי הוא, האדם, מה שלא נמצא בכל ארצות התחתונות.

יש מקום בישוב כאשר אור לאלו חשך לאלה, לאלו יום ולאלה לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה אלא בשעה אחת קטנה

ואותן התחתונים מאין באו, אלא מן קיטור הארץ ובכח עזרת רקיע העליון יצאו בריות משונות אלו מן אלה, מהן בלבושים מהן בקליפות כאותן תולעים הנמצאות בארץ, מהן בקליפות אדומות שחורות ולבנות, ומהן מכל הגונים, כך הן כל אותן הבריות כדמיון זה, ואין נמצאות בקיום אלא עשר שנים, ובספרו של רב המנונא הזקן מפורש יותר, כי הנה כל היושב מתגלגל בעיגול ככדור, אלו למטה ואלה למעלה, וכל אותן הבריות משונות

במראהו מן שינוי האויר כפי כל מקום ומקום, ומתקיימים בקיום כשאר אנשים, ועל כן יש מקום בישוב כאשר אור לאלו חשך לאלה, לאלו יום ולאילה לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה אלא בשעה אחת קטנה, וזה שנזכר בספרים הקדמונים ובספרו של אדם הראשון כך הוא, כי כן כתוב (תהלים קל"ט): אודך על כי נוראות נפילתי נפלאים מעשיך, וכתוב (שם ק"ד) מה רבו מעשיך ה', ועל כן הכל נכון, וסוד זה נמסר לבעלי חכמת התורה ולא למחלק גבולות הארץ, לפי שזה סוד עמוק של התורה.

יש מקום בישוב כאשר אור לאלו חשך לאלה, לאלו יום ולאילה לילה, ויש מקום שכלו יום ולא נמצא בו לילה אלא בשעה אחת קטנה

כדמיון זה יש בים, שנמצא בו כמה בריות משונות זו מן זו, זה שכתוב זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, שם אניות יהלכון, לויתן זה יצרת וגו', והכל תולה זה בזה, והכל כדמיון שלמעלה, ובכל העולמות אין מושל בכל אלא האדם, והקב"ה מושל על האדם, רבי נהוראי הזקן ירד לים הגדול, סער הים ונאבדו כל אותן שהיו באניה, ונעשה לו נס וירד בנתיבות ידועים בלב הים, ויצא מתחת הים לישוב אחד, וראה שם אותן הבריות כלם קטנים, והיו מתפללים תפלה ולא ידע מה שאמרו, נעשה לו נס ועלה משם, אמר זכאים אתם צדיקים העמלים בתורה ויודעים מסתרי סודות העליונים, וי לאותן החולקים על דבריהם ואין מאמינים, מיום ההוא והלאה כאשר בא לבית המדרש ושמע שאומרים דברי תורה היה בוכה, אמרו לו מדוע תבכה, אמר להם לפי שעברתי על אמונת דברי החכמים, ומתירא אני מן הדין של עולם ההוא.

משה רב לך שנדבקת בהשכינה

ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף וגו', אמר רבי חייא אמר ליה הקב"ה למשה, משה רב לך שנדבקת בהשכינה מכאן ולהלאה אל תוסף, רבי יצחק אמר רב לך באור השמש שהוא אצלך^[א] אל תוסף, שהרי זמן ממשלת הלבנה הגיע, ואין הלבנה יכולה להאיר עד שנאסף השמש.

זוהר פרשת וילך (רפד ע"א)

אתה הוא השמש תצרך להאיר להלבנה

והרי ביארנו שא"ל הקב"ה למשה, משה התרצה לחדש עולם חדש, הראית מימך שהשמש ישתחוה להלבנה, הראית מימך שתשלט הלבנה בעוד שהשמש קיים, אלא הן קרבו ימך למות, קרא את יהושע, יאסף השמש ותשלט הלבנה, ולא עוד אלא אם אתה תכנס לארץ תאסף הלבנה מלפניך ולא תוכל לשלט, ודאי ממשלת הלבנה הגיעה ולא תשלט בעוד שאתה קיים בעולם, אבל צו את יהושע וחזקה ואמצהו, אתה הוא השמש תצרך להאיר להלבנה, וזה נתבאר.

זיו הזוהר

א. היינו כדברי חז"ל פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, וזה על פי סוד ששורש משה בספירת התפארת ושורש יהושע במלכות.

זוהר פרשת משפטים (צו ע"א)

ואתם הדבקים בה', בשם זה ממש יותר מכל שאר השמות

ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, פתח זקן ההוא ואמר בוא וראה כל השמות וכל כנוי השמות שיש לו להקב"ה כלם מתפשטים לדרכיהם, וכלם מתלבשים אלה באלו, וכלם מתחלקים לדרכים ושבילים ידועים, מלבד שם המיוחד שהוא ברור מכל שאר השמות, שהנחילו לעם המיוחד שהוא ברור מכל שאר העמים, והוא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שנאמר (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו, וכתוב **ואתם הדבקים בה', בשם זה ממש יותר מכל שאר השמות**, ושם אחד מכל שאר שמותיו, זה שמתפשט ומתחלק לכמה דרכים ושבילים, והוא נקרא אלהים, שם הזה הנחיל וחלק להתחתונים שבעולם הזה, ונתחלק שם הזה להשרים ולהממונים המנהיגים לשאר העמים, ככתוב ויבא אלהים אל בלעם לילה, ויבא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה, וכן כל השר והממונה שהנחילם הקב"ה לשאר העמים בשם הזה נכללים, ואפילו ע"ז בשם הזה נקראת, ושם הזה מלך על גוים ולא השם ההוא שהוא מלך על ישראל, שהוא מיוחד לעם המיוחד לעם ישראל עם הקדוש.

זוהר פרשת ואתחנן (רס ע"ב)

וישראל בחר אותם הקב"ה לגורלו לחלקו שיהיו דבקים בו ממש, ונתן להם התורה הקדושה שיהיו דבקים בשמו

רבי יוסי אמר אשרי העם שככה לו וגו', זכאי הוא העם שהקב"ה בחר בהם מכל העמים עכו"ם, והעלה אותם לגורלו וברכם בברכת שמו, זהו שכתוב (ישעי' ס"א) כי הם זרע ברך ה', ברך ה' ממש, בוא וראה כל שאר אומות העולם, נתנם הקב"ה לשרים ממונים שישלטו עליהם, וישראל בחר אותם הקב"ה לגורלו לחלקו שיהיו דבקים בו ממש, ונתן להם התורה הקדושה שיהיו דבקים בשמו, ועל כן, ואתם הדבקים בה', ולא בממונה אחר כשאר העמים, וזה נתבאר בכמה מקומות.

זוהר פרשת וישלח (קעג ע"ב)

הקב"ה מוכן לקבל תפלות ובקשות של ישראל בכל שעה שנצרך להם

כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו, אמר רבי שמעון בוא וראה כמה הם חביבים ישראל לפני הקב"ה, שאין לך עם ולשון בכל העמים עובדי עבודה זרה שבעולם שיהיה להם אלהים שישמע להם, כמו שהקב"ה מוכן לקבל תפלות ובקשות של ישראל בכל שעה שנצרך להם, ולשמוע תפלותיהם שהם מתחננים, לבעבור אותה המדרגה שלהם.

זוהר פרשת בראשית (לא:)

ולפיכך קרובים כתוב, והן הרבה מדרגות של גבורות היוצאות ממקום אחד

אמר רבי יוסי מהו שכתוב אשר לו אלהים קרובים אליו, קרובים, קרוב היה צריך לומר, אלא אלהים מדרגה העליונה, אלהים מדרגה של פחד יצחק, אלהים מדרגה

האחרונה^[ב] ולפיכך קרובים כתוב, והן הרבה מדרגות של גבורות היוצאות ממקום אחד וכלן אחד.

זוהר פרשת יתרו (פג ע"ב)

כל מי שיעסק בתורה ינצל מאש אחר של הגהינם, ומהחשך שמחשכים כל שאר העמים לישראל

ותקרבו ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש עד לב השמים וגו', אמר רבי יצחק מפני מה נתנה התורה באש וחשך, שנאמר וההר בוער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל, בשביל שכל מי שיעסק בתורה ינצל מאש אחר של הגהינם, ומהחשך שמחשכים כל שאר העמים לישראל, שבזכות אברהם ניצולו ישראל מאש הגיהנם, כי למדנו שא"ל הקב"ה לאברהם, כל זמן שבניך יעסקו בתורה ינצלו מאלה, ואם לא הרי אש הגיהנם שישלט בהם ויגלו לבין האומות, אמר לו בשני קשרים לא ינשאו הדברים^[ג], אלא אם טוב לפניך ינצלו מאש הגיהנם ויגלו לבין האומות עד שישובו אליך, אמר לו כך יפה בודאי, זה שכתוב (דברים ל"ב) אם לא כי צורם מכרם, מי הוא צורם, זה הוא אברהם, שכתוב (ישעי' נ"א) הביטו אל צור חוצבתם, וה' הסגירם, זה הקב"ה שהסכים על ידו.

זוהר פרשת ואתחנן (רסא ע"א)

ורצע אדוניו את אזנו במרצע, לפי שפגם במקום שנקרא שמיעה

וידבר ה' אליכם מתוך האש קול דברים^[ד] אתם שומעים וגו', אמר רבי אלעזר מקרא זה יש לעיין בו, קול דברים, מהו קול דברים, אלא זה הקול שנקרא דבור, שכל דבור בו תולה, ועל כן כתוב וידבר ה' אליכם, שהרי הדבור במקום זה תולה, וזה נקרא קול דברים אתם שומעים, שהשמיעה אינה תולה אלא בזה, לפי שהשמיעה בדבור תולה^[ה] ולפיכך אתם שומעים, והרי נתבאר מה שנאמר **ורצע אדוניו את אזנו במרצע, לפי שפגם במקום שנקרא שמיעה**^[ו] והיינו דבור היינו שמיעה, ותמונה אינכם רואים, מהו ותמונה, כמו שכתוב (במדבר י"ב) ותמונת ה' יביט^[ז]. דבר אחר ותמונה, זה קול הפנימי שלא היה נתגלה כלל^[ח], זולתי קול, זה קול האחר שאמרנו, ותמונה מפני מה נקראת כך^[ט] לפי שכל תקון הגוף ממנה יוצא, ואם תשאל הרי גם מדרגה האחרת כך נקראת^[י], כן הוא, כיון שזאת האחרת יוצא

זיו הזוהר

השם הוי"ה נראין וניכרין בה. **ח.** זו הארת עולם הבינה שמשם נובע אור התורה ממקור החכמה, וזה היה נסתר להשגתם, שלא השיגו זולתי קול האחר הנגלה שנקרא קול דברים, והיינו הארת המלכות. **ט.** פירוש, מפני מה נקראת הבינה בשם תמונה, כיון שהוא עולם הנסתר?, ומתרץ לפי שכל תקון הגוף היינו השש ספירות מן חסד עד מלכות הן תולדות הבינה. **י.** פירוש, דאם כן שזה טעם השם תמונה להבינה, קשה למה נקראת מדת המלכות בשם תמונה, ומתרץ כיון שגם מן המלכות נולדו עולמות שהם למטה ממנה, ונקראים תקון שלמטה,

ב. מדרגה העליונה זו הבינה, דמינה דינין מתערין, מדרגה של פחד יצחק זו גבורה, מדרגה האחרונה זו מלכות, כל אלו ג' מדרגות נקראות בהשם אלהים, לפיכך כתוב קרובים. **ג.** פירוש, בשני עונשין לא יוכלו נשוא. **ד.** קול שלא נקרא דבור, רמז לספירת התפארת, וקול שנקרא דבור רמז על מלכות, והיינו קול דברים. **ה.** פירוש, שכל המדבר שומע, וכל השומע מדבר, לכן גם השמיעה רמז על מדת המלכות. **ו.** עבד ישראל שאינו רוצה להשתחרר פוגם במדת המלכות, לכן נרצע באזנו. **ז.** מדת המלכות נקראת תמונת ה', לפי שכל הספירות של

ממנה התקון שלמטה, ולפיכך ה עליונה ה תחתונה, ה עליונה זה קול גדול ולא יסף שאינה פוסקת נביעתה לעולם^[א], וכל אותן הקולות שם נמצאו כאשר נתנה התורה לישראל, והכל יצא מאותו הקול הפנימי של הכל, לפי שבו תולה הדבר, [ה' תחתונה זה קול דברים] זה שנקרא משנה תורה משה מפ"י עצמו אמרן, והרי ביארנו הענין.

חכמה העליונה כלל התורה נקראת, וממנה יוצא הכל לאותו קול הפנימי

ולמה הוא כך^[ב] אלא חכמה העליונה כלל התורה נקראת, וממנה יוצא הכל לאותו קול הפנימי אחר כך נתישב הכל ונאחז בהמקום שנקרא עץ החיים, ובו תולה כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה, וזה נקרא תורה ומשנה תורה, דברות הראשונות מגבורה שאינה פוסקת, ועתה האחרונות כלל ופרט יחד, לפיכך כאן באלו עשרת הדברות האחרונות הכל נרשם בוא"ו, ולא תנאף ולא תגנב ולא תענה ולא תחמד ולא תתאוה, וזה נתבאר.. אמר ליה רבי יוסי מפני מה לא כתוב ולא תרצח כמו בדברות האחרות, אמר ליה לפי שמדרת הדין תולה בגבורה ולא במקום הרחמים, לפיכך לא תרצח לא כתוב בו וא"ו^[ג] ולפי שנצרכות לחמש ווי"ן נתוסף וא"ו בולא תתאוה, שהרי בלא תרצח לא רצה להשרות וא"ו ונתוספה בולא תתאוה.

זוהר פרשת לך (פו ע"ב)

שמדרגת הדבור מלאה היא מהכל ומדרגה עליונה נחשבת

ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים וגו', אמר רבי אלעזר כתוב (ישעי" מ"ה) אני ה' דובר צדק מגיד מישרים, הרי העירו, וידבר ויגד ויאמר, כלם לטעמיהם מתפרשים, וידב"ר הוא בהתגלות, מדרגה שמבחוץ שאין היא מדרגה פנימית כאותן מדרגות העליונות, וזו היא דובר צד"ק^[ד] ויג"ד הוא מרמז למדרגה פנימית עליונה השולטת על הדבור, וזה הוא מגיד מישרים, מהו מישרים, זו מדרגה עליונה שיעקב שולט בה^[טז] זה שכתוב (תהלים צ"ט) אתה כוננת מישרים, ולפיכך מגיד מישרים כתוב, ולא כתוב דובר מישרים, אמר רבי יצחק והלא כתוב ויגד לכם את בריתו^[טז] אמר ליה כך הוא בודאי,

זוהר פרשת ואתחנן יום א'

ממקור החכמה לבינה, שנקראת קול הפנימי, ושם נתגלו דברות הראשונות, ואחר כך נשתלשל אור התורה לתפארת, שנקרא עץ החיים, בדרך כלל ופרט, תורה שבכתב ושבעל פה, תורה, ומשנה תורה, הכל יחד, שכל זה רמז על התחברות תפארת ומלכות ביחד, ומן התפארת נשפע אור התורה למלכות פה, והיינו הרמז, משה מפ"י עצמו אמרן, וגם זה ענין רשימת הווי"ן בדברות האחרונות, כי הוא"ו שבשם הווי"ה ברוך הוא, רמז על תפארת. ג. ה' ווי"ן לרמז היחוד של תפארת ומלכות, כי ה' רמז על מלכות, וא"ו על תפארת, וכיון שהתפארת היא מדת הרחמים לכן אין מקום לוא"ו אצל לא תרצח, כי הרציחה היא היפוך הרחמים. יד. היינו מלכות. טו. היינו תפארת. טז. פירוש, הלא ברית

כי מן מלכות דאצילות נשתלשלו העולמות, בריאה יצירה ועשיה. יא. ה עליונה זו ה הראשונה מהשם הווי"ה ב"ה היא שורש הבינה, ה' התחתונה שורש המלכות, קול גדול ולא יסף, היינו הארת הבינה, שנביעת אור השפע ממנה אינה פוסקת לעולם, בשביל קיום העולם, קול דברים, היינו הארת המלכות, שעל זה אמרו משנה תורה משה מפי עצמו אמרן, לא מעצמו אלא מפי עצמו, רמז על המלכות שהיא הפה של התפארת, כדאיתא [בפתח אליהו הנביא זכור לטוב - תיקוני זוהר] מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה, ועיין בפרשת יתרו על הפסוק משה ידבר וגו', באופן אחר. יב. פירוש, למה דברות הראשונות מבינה, והאחרונות ממלכות, ומתרץ שהתחלת נביעת אור התורה היא,

היא מדרגה השולטת על מדרגה התחתונה דובר צד"ק, וכל עיקרו לשתילת פירות הוא בא^[17], ובוא וראה שאף על פי שהדבור היא מדרגה תחתונה, אל תאמר שאין לה חשיבות של עליונה, אלא ודאי שמדרגת הדבור מלאה היא מהכל^[18] ומדרגה עליונה נחשבת, וסימנך כי לא דב"ר רק הוא מכם כי הוא חייכם וגו'.

זיו הזוהר

הפירות במדת המלכות, שנקראת ארץ, להצמיח ממנה ישועות, והיינו זורע צדקות ומצמיח ישועות, בכח אור הזרוע לצדי"ק מן התפארת. יז. היינו כח היסוד, חי העולמים. יח. פירוש, שהמלכות נתמלאית בשפע מכל הספירות.

רמז על יסוד או על מלכות, ולא על תפארת, ומתרץ, שכך הוא באמת שברית דכאן היינו יסוד, וגם אצלו שייך ויגד כמו בתפארת, והכונה של "ויגד לכם את בריתו", הוא ענין השפעת השפע לכנסת ישראל, על ידי מדת היסוד הפועל כח שתילת

זוהר פרשת בא - רועה הנאמן (מב ע"א)

ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, אין כל בריה שתשוה כמוני

ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה וגו', פתח רועה הנאמן ואמר, כתוב (ישעי' מ"ג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, כל חיות העליונות שהן חיות הקודש באותיות השם הקודש נקראות^[ט] ואפילו כל שאר הבריות שנבראו בהן, זה שכתוב כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגו', ואין בריאה שלא תהיה נרשמת בשם הזה, כדי שיהיה ניכר מי שברא אותן, וזו יו"ד היא צורת הראש של כל הבריות, ה ה צורת ה' אצבעות הימנית וה' השמאלית, ו צורת הגוף, ובשביל זה אמר (שם מ') **ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש, אין כל בריה שתשוה כמוני**, ואף על פי שבראתי לה כדמות האותיות שלי, שביכולתי למחות צורה והיא ולשנותה כמה פעמים, ואין אלוה אחר עלי שיוכל למחות צורת, ולפיכך (דברים ל"ב) כי לא כצורנו צורם ואויבינו פלילים, ואם יקשה אדם הלא כתוב כי לא ראיתם כל תמונה^[כ], יש לתרץ לו, זאת התמונה הנבראת ראיתי, שהרי כתוב (במדבר י"ב) ותמונת ה' יביט, ולא בכל תמונה אחרת של הבורא והיוצר בהאותיות של שמו, ולפיכך אמר (ישעי' מ') ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו.

קודם שברא הקב"ה תמונה בעולם וצר צורה היה הוא יחידי בלי צורה ודמיון

ואל מי תדמיוני ואשוה, שאפילו זאת התמונה הנגלית אין לו במקומו, אלא כאשר יורד למלוך על בריות ולהתפשט עליהם, נתראה להם לכל אחד כפי מראה וחזון ודמיון שלהם, זה שכתוב (הושע י"ב) וביד הנביאים אדמה, ולפיכך הוא אומר אף על פי שאני מתדמה לכם בצורתכם אל מי תדמיוני ואשוה, שהרי **קודם שברא הקב"ה תמונה בעולם וצר צורה, היה הוא יחידי בלי צורה ודמיון**, ומי שרוצה להבין בו קודם הבריאה, איך הוא מחוץ לתמונה, אסור לעשות לו כל צורה ותמונה שבעולם, לא באות ה ואפילו לא באות י של השם הקדוש, ולא בשום אות ונקודה שבעולם, וזהו שכתוב כי לא ראיתם כל תמונה, מכל דבר שיש בו תמונה ודמיון לא ראיתם.

כדי שיכירו אותו בכל מדה ומדה איך מתנהג העולם בחסד ובדין כפי

זיו הזוהר

אבל הענין של תמונת ה' היינו ספירת המלכות, שאף על פי שהיא בכלל האלוהית, מכל מקום נחשבת לנברא, אבל בהבורא והיוצר שהוא עלת העלות, בודאי אין שייך דמות וצורה.

יט. פירוש, שנבראו בהן, וחיותן מהן. כ. פירוש, ואם כן, איך שייך אצלו לומר שאין מי שיוכל למחות צורתו, ומתרץ שהלא בודאי שייך תמונה, כיון שנאמר במשה רעיא מהימנא, ותמונת ה' יביט,

מעשה האנשים

אבל לאחר שעשה זאת התמונה של המרכבה שהאדם העליון יורד שמה, נקרא בתמונה ההיא הוי"ה, כדי שיכירו אותו במדות שלו בכל מדה ומדה, ונקרא: אהי"ה, אל, אלהים, צבאות, שד"י, כדי שיכירו אותו בכל מדה ומדה איך מתנהג העולם בחסד ובדין כפי מעשה האנשים, שאם לא יתפשט אורו על כל הבריות איך יכירו אותו, ואיך יתקיים (ישעי' ו') מלא כל הארץ כבודו, וי לו לזה שמדמה אותו לאיזו מדה, ואפילו לאותן מדות שלו, כל שכן לבני האדם (איוב ד') אשר בעפר יסודם, שכלים ונפסדים, אלא הדמיון שלו כפי ממשלתו על המדה ההיא ואפילו על כל הבריות^[כא], ולמעלה מאותה המדה כאשר נסתלק ממנה אין לו מדה ולא דמיון ולא צורה, כדמיון הים שאין במי הים תפיסה כלל ולא צורה, אלא בהתפשטות מי הים על כלי שהיא הארץ נעשה דמיון, ונוכל לעשות חשבון שם, דהיינו מקום הים, הרי אחד, יוצא ממנו מעין שהוא התפשטות של המקור, הרי שני, אחר כך כשנעשה כלי גדול, כגון מי שחופר חפירה גדולה ונתמלא מן המים היוצאים מן המעיין, כלי זה נקרא ים, והוא כלי שלישי, זה כלי הגדול נתחלק לשבעה כלים ארוכים, שנתפשט מים מן הים לשבעה נחלים, הרי: מקור, ומעיין, וים, וז' נחלים, שהם עשרה^[כב] ואם ישבר האומן אותן הכלים שהכין יחזרו המים להמקור, וישארו כלים הנשברים יבשים בלי מים.

סוד העשר ספירות

כמו כן עלת העלות הוציא עשר ספירות, ראשית כלן ספירת כתר, וקרא לכתר מקור, ובו אין סוף לנביעת אורו^[כג], ובעבור זה קרא לעצמו אין סוף, ואין לו תמונה וצורה, ושם אין כלי לתפוס אותו להבין בו איזו ידיעה כלל, ובשביל זה אמרו בו, במופלא ממך אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תחקור, אחר כך עשה כלי קטון וזו אות י ונתמלא ממנו, וקרא לו מעין נובע חכמה, וקרא לעצמו בה חכם, ולאותו כלי הקטון קרא לו חכמה, אחר כך עשה כלי גדול, וזו אות ה ונתמלא ממנו, וקרא לו ים הבינה, וקרא לעצמו בה, מבין, ולאותו כלי הגדול קרא לו בינה, והוא חכם מעצמו ומבין מעצמו, שהרי ספירת החכמה היא אינה נקראת חכמה מעצמה, אלא לפי שהחכם ההוא ממלא לה מנביעת אור החכמה שלו, וספירת הבינה היא אינה נקראת בינה מעצמה, אלא לפי שהמבין ההוא ממלא לה באור הבינה ממנו, שאם הוא יסתלק ממנה תשאר יבשה, זה שכתוב (איוב י"ד) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש.

זיו הזוהר

גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות], ובכלל מבאר כאן הענין של אורות וכלים, כידוע למבינים בחכמת הקבלה. כג. פירוש, שהכתר הוא הראשון שהא"י סו"ף נובע בו הארתו, ובעבור זה יש דעות שהכתר נקרא גם כן בשם אין סוף, ואינו ממנין העשר ספירות, ומחשבים במקומו ספירת הדעת. [אמר המביא לבית הדפוס: המובן בדברי המהרח"ו זי"ע דכל ספירה העליונה פעמים שנקרא כלפי אלו

כא. דהיינו, שבמדת החסד שייך לובן, ובגבורה אודם, ואצל הבריות [מתגלה הנהגתו יתברך] לפעמים כזקן מלא רחמים, ולפעמים כגבור מלחמה. כב. זה המשל עמוק מאד, ונצרך ספר שלם לביאור שלו, אך מובן ברמז כנזכר הלאה, שמקור הים, ומעיין המקור, והים עצמו, שלש אלה רמז על ג' ספירות הראשונות, כתר חכמה בינה, וז' נחלים לרמז על הז' ספירות, "חג"ת נהי"מ" [חסד,

עשה לו שבעה כלים נכבדים, וקראם: גדולה, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות

אחר כך והכהו לו' נחלים ועשה לו שבעה כלים נכבדים, וקראם: גדולה, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, וקרא לעצמו גדול וחסיד בגדול"ה, גבור בגבור"ה, מפואר בתפאר"ת, אדון מנצח מלחמות בנצ"ח נצחים, ובהו"ד קרא שמו הוד יוצרנו, וביסו"ד קרא שמו צדיק, וזה היסו"ד הכל נשען עליו כל הכלים וכל העולמות^[כד], ובמלכו"ת קרא שמו מלך, ולו הגדול"ה והגבור"ה והתפאר"ת והנצ"ח וההו"ד, כי כ"ל בשמים ובארץ, שהוא צדיק, לו הממלכה שהיא מלכו"ת^[כה].

הכל ברשותו לגרוע בהכלים להוסיף בהם נביעת השפע ולגרוע בהם השפעת אורו

הכל ברשותו לגרוע בהכלים להוסיף בהם נביעת השפע ולגרוע בהם השפעת אורו, כרצונו, ואין עליו אלוה שיוסיף בו או יגרע בו, אחר כך עשה משמשים לאותן הכלים, כסא בארבעה אופנים, ושש מדרגות להכסא, הרי עשרה, והכל ביחד הוא הכסא.. והתקין להכסא כתות שישמשו לו, והם מלאכים, אראלים, שרפים, חיות, אופנים, חשמלים, אלים, אלהים, בני אלהים, אישים, ולא לה עשה עוד משמשים, סמא"ל [ס"מ] וכל כתות שלו שהם כעננים לרכב בהם לרדת על הארץ, והם כסוסים למו, ומניין שעננים נקראים מרכב, שנאמר (ישעי' י"ט) הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים, וכשראו שאלוה הממונה שלהם תבנית שלו כסוס תחת מרכבתו של הקב"ה, מיד ונעו אלילי מצרים מפניו ולבב מצרים ימס, נעו מן האמונה שלהם ולבם נמס כדונג מפני אש, עד כאן רעיא מהימנא.

זוהר פרשת שמות (יד ע"ב)

היא השכינה הקדושה היוצאת בי"ב הארות המזהירים מן הזוהר המאיר לכל

ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש וגו' אשר חלק ה' אלהיך אותם לכל העמים תחת כל השמים, פתח רבי אלעזר ואמר (שיר ו) ששים המה מלכות ושמונים פלגשים וגו', ששים המה מלכות, הם הגבורים שלמעלה שנשתלשלים מכח הגבור"ה שנאחזים בקשקשים של החיה הקדושה ישרא"ל^[כז], ושמונים פלגשים ממונים הנאחזים בקשקשים שמתחתיו באחת ממאה^[כח], ועלמות אין מספר, כמו שכתוב היש מספר לגדודיו, ועל כל זה כתוב (שם) אחת היא יונתי תמתי, אחת היא לאמה, זו היא השכינה הקדושה היוצאת בי"ב

זוהר זיו הזוהר

כל - הכולל כל השפע, וה' חסדים שבו, כל אחד כלול מעשר, סך הכל חמישים גימטריה כל].
כו. כאן יפורש חיה הקדושה ישראל, על ספירת התפארת, וענין הקשקשים היינו ניצוצין של אור המקיף, לספירת התפארת, שאלו ששים הגבורים יונקים חיותם משם. **כז.** שמונים פלגשים, אחיותן בניצוצי אור המקיף של ספירת המלכות, שנקראת אחת ממאה, כי כל ספירה היא כוללת מעשר

שתחתיו בשם אין סוף, אך בוודאי שאין הכוונה לאין סוף ברוך הוא, שבו אפילו משל אין, וענין מניין ספירת הדעת, תלוי בדרוש שמדבר בו, ותן לחכם ויחכם עוד]. **כד.** פירוש, כלים היינו הספירות, והכל נסמך על היסוד צדיק, כי על ידו תבוא השפע אליהם. **כה.** דורש לך ה' הממלכה, בהתקשרות המלכות על ידי כ"ל צדיק, עם התפארת [אמר המביא לבית הדפוס: היסוד נקרא

הארות [כח] המזהירים מן הזהר המאיר לכל, והיא נקראת אם [כט] כדמיון זה עשה הקב"ה בארץ, הפיץ כל האומות לכל צדדי העולם והפקיד עליהם שרים, זה שכתוב אשר חלק ה' אותם לכל העמים תחת כל השמים, והוא לקח לחלקו עדת ישראל, זהו שכתוב (דברים ל"ב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, וקרא לה אחת היא יונתי תמתי אחת היא לאמה, זו היא שכינת כבודו שהשרה ביניהם, אחת היא ומיוחדת לו, ראוה בנות ויאשרוה, כמו שכתוב (משלי ל"א) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, מלכות ופלגשים ויהללוה, אלה שרי העמים שנפקדו לשלט עליהם.

זוהר פרשת בשלח (נו ע"ב)

ערבות מהלכו באורכו אלף ות"ק שנה, ורוחבו אלף ות"ק שנה, והזיו שלו מאירים כל אותן הרקיעים

ואתכם לקח ה' ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים וגו', רבי יצחק פתח (ירמי" י) לקול תתו המון מים בשמים ויעלה נשיאים מקצה הארץ וגו', הרי למדנו שבעה רקיעים עשה הקב"ה, ובכל רקיע ורקיע בהלכו מאתים שנים, ורומו חמש מאה שנה, ובין רקיע ורקיע חמש מאה שנה, וזה שנקרא **ערבות מהלכו באורכו אלף ות"ק שנה, ורוחבו אלף ות"ק שנה, והזיו שלו מאירים כל אותן הרקיעים**, והרי למדנו שלמעלה מערבות רקיע החיות, פרסות חיות הקדושות ורומן ככלן, למעלה מהם קרסולי החיות ככלן, שוקי החיות ככלן, ארכובי החיות ככלן, ירכי החיות ככלן, עגבי החיות ככלן, וגוף החיות ככלן, כנפי החיות ככלן, צואריהן ככלן, ראשי החיות ככלן, מהו ככלן, כנגד כלן, וכל אבר ואבר שבחיות כנגד שבעה תחומים, וכנגד ז' היכלות, וכנגד מהארץ לרקיע, וכנגד מרקיע לרקיע, ושיעור של כלן ורומן עשרים וחמשה אלף חלקים משיעור הקב"ה [ל] כמו שנתבאר, ועוד רקיע אחד למעלה מן קרני החיות, שכתוב (יחזקאל א') ודמות על ראשי החיה רקיע, מלמטה יש כמה מרכבות מימין ומשמאל, מתחת הים שוכנים כל דגי הים וצפים, נאספו בזיו שלהם ארבעה נחלים במדרגותיהם, וכל המרכבות נקראות בשמותן, מתחת לאלה הולכים וצפים אותן הקטנים מהם, מדרגות על מדרגות, שכתוב (תהלים ק"ד) זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות, והרי ביארנו הענין, מצד שמאל התחתון תגבורת צד הטומאה ונאחזים מאותן שלמעלה, הם ירדו להיות נשבר מן כח החזק של הקדושה, כמו שביארנו מרכבות פרעה וחילו ירה בים, [אף כאן ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים].

זיו הזהר

חלקים, ואין לטעות חס ושלוש שזה החשבון מוסב על הבורא עליון אחד יחיד ומיוחד ב"ה, כי הוא אין לו שיעור ותפיסה במחשבה כלל, אלא שזה מוסב על כלי הספירות שברקיעים התחתונים של עולם העשיה שהבורא משפיע בהם הארתו, וכן מה שנזכר כאן, איזו פעמים בכלן או כנגד כולן, אין הכונה מדה באמה, אלא שכל הגבוה יותר נחשב

ספירות. **כח**. היינו אורות, י"ב צירופי הוי"ה, המאירים בה מהארת הבינה, שהיא זהרא דנהיר לכל. **כט**. יש לפרש שמוסב על הבינה, שנקראת אמא עלאה, או על המלכות שנקראת אמא תתאה. **ל**. הנה שיעור קומתו של הקב"ה, מובא בספר פרקי היכלות, שהוא רל"ו אלפים רבוא רבבות פרסאות, ולפי אותו החשבון, הוא זה השיעור כ"ה אלפים

(נ' ע"ב) זוהר פרשת בראשית

אבל אותו אור הלבן השורה עליו אינו שורף ואינו מכלה לעולם ולא ישתנה גון אורו

כי ה' אלהיך אש אכלה הוא אל קנא, פתח רבי שמעון ואמר שתי מקראות נאמרו, כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, וכתוב שם ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, אלו המקראות ביארתי אותם בכמה מקומות והעירו בהן החברים, בוא וראה כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, הרי נדרש ענין זה בין החברים שיש אש אוכלת אש, שאוכלת לה ותכלה אותה, לפי שיש אש המתגברת על אש וזה נתבאר, אבל בוא וראה מי שרוצה להבין חכמת היחוד הקדוש יסתכל בשלהבת העולה מתוך הגחלת או מתוך נר הדולק, שהרי השלהבת אינה עולה אלא כאשר נאחזת בדבר גשמי, ובוא וראה בשלהבת העולה יש שני אורות, אור אחד הוא אור לבן המאיר, והשני הוא האור שנאחז בו שהוא שחור או תכלת, זה אור הלבן הוא למעלה והוא עולה בדרך ישר, ותחתיו הוא אור התכלת או השחור שהוא כסא לאור הלבן, וזה האור הלבן הוא שורה על אור השחור או התכלת ונאחזים זה בזה להיות הכל אחד, וזה אור השחור או התכלת שהוא למטה הוא כסא כבוד לאור הלבן, וזאת הכסא של אור התכלת או השחור נאחז בדבר אחר גשמי הנדלק והנשרף שהוא למטה, והוא מעורר לאור השחור או התכלת להאחז ולהתאחד באור הלבן שהוא למעלה, וזה אור התכלת או השחור לפעמים נהפך לאודם, וזה אור הלבן שעליו אינו נשתנה לעולם, שהרי הוא לבן תמיד, אבל זה אור התכלת נשתנה לגונים האלה, לפעמים הוא תכלת או שחור ולפעמים אודם, והוא נאחז לשני צדדים, נאחז למעלה באותו אור הלבן, ונאחז למטה באותו דבר הגשמי שמתחתיו שנתקן להבעיר, וזה אור התכלת הוא שורף תמיד ומכלה כל דבר שנדבק בו למטה, לפי שכך הוא דרכו להיות מכלה ומבעיר, שהרי בו תולה כליון של הכל ומיתה של הכל, אבל אותו אור הלבן השורה עליו אינו שורף ואינו מכלה לעולם ולא ישתנה גון אורו, ועל כן אמר משה כי ה' אלקיך אש אכלה הוא, אוכלה ודאי, מבעיר ומכלה כל מה ששורה תחתיו, ועל כן אמר ה' אלהיך, ולא אלהינו^[לא] לפי ששורש משה היה באותו אור הלבן שמלמעלה שאינו מבעיר ואינו מכלה.

מכל מקום ישראל דבקים בו תחתיו ומתקיימים בקיום

ובוא וראה שאין לך התעוררות לזה אור התכלת שידלק ולהאחז באור הלבן, אלא על ידי ישראל שהם דבקים בו תחתיו, ובוא וראה שאף על פי שדרכו של זה אור התכלת או השחור לכלות כל מה שנדבק בו מתחתיו, מכל מקום ישראל דבקים בו תחתיו ומתקיימים בקיום, זה שכתוב ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, בה' אלהיכם ולא אלהינו, באותו אור התכלת או השחור שמבעיר ומכלה כל מה שנדבק בו תחתיו, ואתם דבקים בו ומתקיימים, שנאמר חיים כלכם היום, ודע והבין שעל אור הלבן שורה למעלה אור נעלם

זיו הזוהר
 עילה להלמטה ממנו, וכל עילה כוללת כל העולמים
 שיח. לא. משה קורא למדת המלכות אלהיך, כיון
 ששרשו בתפארת, אור התכלת היינו מלכות, ואור
 שלמטה ממנה, ואין כח בכל מוח להבין סוד זה

המקיף אותו, וסוד עליון בזה.. סוד של חכמה הוא בענין יחוד הקדוש, שבשביל זה ה האחרונה של השם הקדוש היא אור התכלת והשחור שמתיחדת עם יהו, שהוא אור הלבן המאיר, ובוא וראה לפעמים אותו אור התכלת היא ד ולפעמים ה, בזמן שאין דבקים בה ישראל למטה להדליק לה^[לב] שתתיחד עם אור הלבן היא ד, ובזמן שמעוררים אותה להתחבר עם האור הלבן אז נקראת ה, מניין, שנאמר (דברים כ"ב) כי יהיה נערה בתולה, נער כתוב בלא ה, מה הטעם, לפי שלא נזדוגה עם זכר, ובכל מקום שאין נמצאים זכר ונקבה ה לא נמצאת ונסתלקת משם ונשאר ד, שהרי היא כל זמן שמחוברת באור הלבן המאיר נקראת ה, ואז הכל נתחבר יחד, היא נדבקת באור הלבן, וישראל דבקים בה וקיימים תחתיה להדליקה, אז הכל אחד.

באותו אור התכלת מתדבקים בה למטה כהנים ולוים וישראל

וזה הוא סוד הקרבנות, עשן העולה מעורר לאותו אור התכלת להדלק, וכאשר נדלק נתחבר באור הלבן^[לב] והנר שלמעלה מאיר ביחוד אחד, לפי שדרך אור התכלת ההיא לכלות ולהבעיר כל מה שמתדבק בה מתחתיה, כאשר עת רצון נמצאת והנר מאיר בחבור אחד, ע"ז כתוב (מלכים א' י"ח) ותפל אש ה' ותאכל את העולה וגו', ואז נודע שהנר ההוא נדלק ומאיר בחבור אחד וקשר אחד, אור התכלת שורף למטה חלבים ועולות, והוא דולק ונתקשר ונתחבר באור הלבן, ואז כל העולמות בשלמות והכל נתקשר ביחוד אחד, כי באותו אור התכלת מתדבקים בה למטה כהנים ולוים וישראל, אלה בחדוה של שיר, אלה בכונת הלב, ואלה בתפלה^[לד] ונר העליון מאיר עליהם, ונדבקים האורות יחד, והעולמות מאירים ומתברכים עליונים ותחתונים, ואז ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כלכם היום, ואתם, אתם היה צריך לומר, אלא וא"ו להוסיף כל חלבים ועולות, שהם נדבקים בה באור התכלת ההיא השורף ומכלה אותם, ואתם קיימים, זה שכתוב חיים כלכם היום.

זוהר פרשת צו רועה הנאמן - רעיא מהימנא (לג ע"א)

אש לבנה אש שחורה ואש של תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי וישראל

כי ה' אלהיך אש אכלה הוא, שלש אשות בנר, אש לבנה אש שחורה ואש של תכלת, כנגד תורה נביאים וכתובים, וכנגד כהן לוי וישראל, ותכלת שהיא השכינה קרובה להם, והיא נאחזת באותן הפתילות של כנפי מצוה, שנאמר בהן ועשו להם ציצית, ותכלת זו שהיא השכינה היא כח הדין האוכלת קרבנות ועולות.. זה שכתוב כי ה' אלהיך אש אוכלה הוא, אש זו נצרך לו להקב"ה להיות תמיד עמה שלא תכבה, והוא אוכל כל הקרבנות של תפלות ודברי תורה.

אדני שפתי תפתח, שהיא אחותי רעיתי, אין רעיתי אלא פרנסתי

שהרי השכינה היא פרנסתו של הקב"ה^[לה] ובמה, בתפלות, זה שכתוב (שיר ה') פתחי לי אחותי רעיתי, פתחי לי בתפלה, שנאמר בה (תהלים נ"א) אדני שפתי תפתח, שהיא

זיו הזוהר

הלבן היינו תפארת. לב. פירוש, על ידי תורה לד. הכהנים במחשבה, הלויים בשיר, וישראל ועבודה. לג. זהו הזדווגות המלכות עם התפארת. בתפלה. לה. על זה רמזו חז"ל, שישראל מפרנסים

אחותי רעיתי, אין רעיתי אלא פרנסתי, שבה מתקינים בנים הקדושים מאכלים של קרבנות למלך בכמה מיני מאכלים, בלחמה של תורה שנאמר בה (משלי ט') לכו לחמו בלחמי, זהו מימין, וביין דהיינו יין של תורה זהו משמאל^[לז] בנסוך המים ויין התורה שבכתב ושבעל פה מעמוד האמצעי שכולל שניהם^[לח] בבשר שהוא בשר הקודש בכמה קרבנות, שעליה ביארו חכמי המשנה בבשר היורד מן השמים עסקינן, מהו מן השמים, זה עמוד האמצעי^[לח] שעליה נאמר ובשר מבשרי^[לט] והיינו בשר הקודש שנדלקת בכמה להבים מצד מדת הגבורה באהבת בעלה, ותיקד בחביבת האהבה בקריאת שמע, בחביבת היחוד אשר לילה ויומם לא תכבה, אתם החברים בחייכם אל תתנו דמי לו להקב"ה, להיות הוא בלהבים אהבת היחוד של קריאת שמע, לקיים בו אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, עד כאן רעיא מהימנא.

זוהר פרשת נשא (כב ע"א)

תשובה המעולה מהכל היא טרם שישרה הדין בעולם

בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת וגו', אמר רבי יצחק בצר לך, מכאן שתשובה המעולה מהכל היא טרם שישרה הדין בעולם, כי לאחר ששורה הדין כחו חזק, ומי יעבירו מן העולם ויסלק לו, שהרי כיון ששורה הדין אינו נסתלק עד שגומר, ולאחר שנגמר הדין אם עושה תשובה מתקן כל העולמות, כך נשמע שכתוב ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתוב ושבת עד ה' אלהיך וגו', כי אל רחום ה' אלהיך וגו', באחרית הימים מה ענינו כאן, אלא להכליל השכינה שהיא בגלות^[מ] ונמצאת בצרתם של ישראל ואינה עוזבתם לעולם, ולפיכך הקב"ה אף על פי שהשרה דין בעולם רוצה שיחזור ישראל בתשובה, להטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך דבר העומד בפני תשובה.

זוהר פרשת תרומה (קסא ע"א)

כאשר בא משה למד להם שיש אלוה עליון בעולם

אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים וגו', אמר רבי חייא מקרא זה יש לעיין בו, אתה הראת, מהו הראת, אלא כשיצאו ישראל ממצרים לא היו יודעים בסוד אמונת הקב"ה כלום, לפי שכלם היו עובדים עבודה זרה בגלות, ושכחו כל עיקר האמונה שהיה בהם מקדם, אשר נחלו כל אותן י"ב שבטים מאביהם יעקב. וכאשר בא משה למד להם שיש אלוה עליון בעולם, כמו שנתבאר, אחר כך ראו כל אותן הנסים והגבורות שעל הים, וכל הנסים והגבורות שעשה להם במצרים, אחר כך ראו כמה גבורות במן ובמים, ונתנה להם

זיו הזוהר - לאביהם שבשמים, ולא לבעבור שהוא נצרך לזה, אלא לבעבור שעל ידי זה, ישפיע שפע רב לעמו ישראל. [אמר המביא לבית הדפוס: וראה בנפש החיים למהר"ח מוולאז'ין זי"ע, שפירוש ברוך אתה - הוא ממש שמברכים לו יתברך, כי כן יסד המלך, מלכו של עולם, שיהא כוח פמליא של מעלה תלוי במעשי ישראל כאן למטה, והוא סוד עלית המין על

ידי לימוד התורה וקיום המצוות, ואחר כך ירידת המ"ד והשפע לישראל]. **לו**. בחינת ימין, היינו הלכות, בחינת שמאל, היינו גבורה במלחמת הפלפול. **לז**. תפארת הוא עמוד האמצעי שכולל חסד וגבורה. **לח**. תפארת נקרא שמים. **לט**. זה רמז על המלכות והשכינה הקדושה, בסוד הכתוב, מאת ה' היתה אז"ת היא נפלאת בעינינו. **מ**. היא

התורה ולמדו דרכי הקב"ה עד שהגיעו לזמן הזה, אמר להם משה עד עכשיו נצרכתם ללמד לכם כמו שמלמדים לילד, [מכאן ולהלאה די לכם מה שראיתם עד עתה,] וזהו אתה הראת לדעת ולמדת עד עתה לדעת להבין ולהסתכל וליכנס בסוד האמונה, ומה הוא, כי ה' הוא האלהים, ואפשר תאמר שזה דבר קטון לדעת, הרי כתוב וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים במעל ועל הארץ מתחת אין עוד, **כאן תולה כל סוד האמונה להבין מתוך זה סוד כל הסודות נסתר כל הנסתרות, הויה אלהים זה שם מלא** [מא] והכל אחד.

זיו הזוהר

נקראת אחרית הימים, סוף הספירות. **מא.** זה התפארת הוא אחד ואין שני, וגם שהתורה שבכתב כולל הרבה ענינים בעיקר האמונה, שפועל טוב עם התורה שבעל פה הן תורה אחת, ועוד ענינים ופועל רע הוא אחד ואין שני, ושהמלכות עם נסתרים.

כאן תולה כל סוד האמונה להבין מתוך זה סוד כל הסודות נסתר כל הנסתרות ועוד אתה הראת לדעת, כאן יש סודי סודות לאותן חכמי רזים.. שהרי בשעה שעלה ברצונו של הקב"ה לבורא אדם, היה עומד לפניו בצורתו ומצבו כמו שהוא בעולם הזה, כאן תולה כל סוד האמונה להבין מתוך זה סוד כל הסודות נסתר כל הנסתרות, באוצר אחד אשר שם כל נשמות העולם מתלבשות בצורתן, וכאשר נזמנות לרדת לעולם הזה קורא הקב"ה לממונה אחד, אשר הפקיד הקב"ה ברשותו כל הנשמות העתידות לרדת לעולם הזה, ואומר לו לך והבא לי רוח פלוני, בשעה ההיא באה תיכף אותה הנשמה מלובשת בהצורה של עולם הזה, ואותו הממונה מראה אותה לפני המלך הקדוש, הקב"ה, והוא מזהירה.

וכל מי שהיה בעולם הזה ולא עסק בתורה לדעת אותו מוטב לו שלא נברא, שהרי בשביל זה הביאו הקב"ה להאדם בעולם הזה לדעת כי ה' הוא האלהים ומזהירה שכאשר תרד לעולם הזה תעסוק בתורה לדעת אותו, ולהבין בסוד האמונה, שכל מי שבא לעולם הזה ואינו עמל לדעת אותו מוטב לו שלא נברא, לפיכך תתראה הנשמה לפני המלך הקדוש לדעת אותו בעולם הזה, ולעסוק בידיעת הקב"ה בסוד האמונה, זה שכתוב אתה הראת לדעת, הראת על ידי הממונה ההוא לפני הקב"ה, לדעת להבין ולהסתכל בעולם הזה בסוד האמונה ובסודות התורה, וכל מי שהיה בעולם הזה ולא עסק בתורה לדעת אותו מוטב לו שלא נברא, שהרי בשביל זה הביאו הקב"ה להאדם בעולם הזה לדעת כי ה' הוא האלהים, זה הוא הכלל של כל סוד האמונה, כלל של התורה וכלל שלמעלה ושלמטה, וכך הוא בודאי, כלל של כל התורה זה הוא הסוד שתורה שבכתב ותורה שבעל פה הכל אחד.

ה' אחד, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, זה הוא יחוד אחד, ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

כלל של סוד האמונה להבין שזה הוא שם מלא, וזהו סוד האמונה, ומה הוא, ה' אחד ושמו אחד, ה' אחד, שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, זה הוא יחוד אחד, ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, זהו יחוד אחר להיות שמו אחד, וזה הוא הסוד ה' הוא האלהים, זה הכתוב מדבר כשהם ביחוד אחד... שכאשר מתיחדים שני שמות האלה, זה ביחוד אחד וזה ביחוד אחד^[מב] אז שני שמות האלה נעשים אחד ונכללים זה בזה, ונעשה

זיו הזוהר **מב.** פירוש, מתחלה צריכין להתיחד כל אחד מהן בפרקיו, היינו בספירות השייכות אליו להיות כל

הכל שם שלם ביחוד אחד, ובכך ה' הוא האלהים, שהרי אז נכלל הכל זה בזה להיות אחד, ועד שנתיחדו כל אחד, זה בלבדו וזה בלבדו, אין נכללים זה בזה להיות הכל אחד.

תורה שבכתב זהו שכתוב הוי"ה, תורה שבעל פה זהו שכתוב אלהי"ם

כלל של כל התורה כך הוא בודאי, שהרי התורה היא תורה שבכתב והיא תורה שבעל פה, תורה שבכתב זהו שכתוב הוי"ה, תורה שבעל פה זהו שכתוב אלהי"ם, ולפי שהתורה היא סוד השם הקדוש נקראת כך [מג] תורה שבכתב ותורה שבעל פה זה כלל וזה פרט, כלל נצרך לפרט ופרט נצרך לכלל, ומתיחדים זה בזה להיות הכל אחד, ועל כן כלל התורה הוא הכלל שלמעלה ושלמטה, לפי ששם הזה הוא למעלה ושם הזה הוא למטה, זה סוד עולם העליון וזה סוד עולם התחתון, ועל זה כתוב אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים, זה הוא כלל של הכל, וזהו שצריך האדם לדעת בעולם הזה.

זוהר פרשת בשלח (ג ע"א)

מהו והארץ אזכר, אלא להכליל עמהם דוד המלך שהוא עם האבות, הם המרכבה והם מעוררים תמיד גאולה לישראל.

ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו אחריו ויוציאך בפניו בכחו הגדול ממצרים, אמר רבי יצחק מהו בפניו, זה יעקב שהכניס לכלם שמה, רבי חזקיה אמר ויוציאך בפניו, זה אברהם, שכתבו ויפל אברהם על פניו, בוא וראה אברהם אמר, הלבן מאה שנה יולד וגו', אמר ליה הקב"ה, חייך אתה תראה כמה מחנות וכמה חילות שיצאו ממך, בשעה שיצאו ישראל ממצרים כל אותן השבטים וכל אותן הרבבות העלה הקב"ה לאברהם וראה אותם, זה שכתוב ויוציאך בפניו, רבי אבא אמר כל האבות נודמנו שמה בעת הגאולה ההיא, זה שכתוב ויוציאך בפניו, מהו בפניו, אלו האבות, רבי אלעזר אמר ויוציאך בפניו, זה יעקב, בכחו, זה יצחק, הגדול, זה אברהם, אמר רבי שמעון וכן בזכות האבות תזדמן גאולה תמיד לישראל, שכתוב (ויקרא כ"ו) וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר, האבות מובן, מהו והארץ אזכר, אלא להכליל עמהם דוד המלך שהוא עם האבות, הם המרכבה [מד] והם מעוררים תמיד גאולה לישראל.

זוהר פרשת וארא (כו ע"ב)

זה יצר טוב ויצר רע, שנכלל זה בזה והוא אחד

וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים וגו', אמר רבי אלעזר מקרא זה כך צריך להיות, וידעת היום כי ה' הוא האלהים והשבות אל לבבך, ועוד והשבות אל לבך צריך לומר, אלא אמר משה אם אתה רוצה לעמד על זה ולדעת כי ה' הוא האלהים, והשבות

זיו הזוהר

שמות האלה הוי"ה ואלהי"ם. מד. כך אמרו חז"ל, האבות הן הם המרכבה, שהם ד' רגלי הכסא, כי שורשם בחסד גבורה תפארת ומלכות. [אמר המביא לבית הדפוס: אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת, דוד - מלכות].

אחד בבחינת השלמות הראוי להזדוג, ואחר כך יכול להיות הזדוגות תפארת ומלכות, עלמא דכורא עם עלמא דנוקבא בשלמות הראוי. מג. פירוש, לפי שהתורה כוללת תורה שבכתב עם תורה שבעל פה, שהן בתפארת ומלכות, לפיכך נקראת התורה בשני

אל לבכך, ואז תבין שכך הוא, לבכך, זה יצר טוב ויצר רע, שנכלל זה בזה והוא אחד, אז תשיג כי ה' הוא האלהים, שהרי נכלל זה בזה והוא אחד, ועל כן והשבות אל לבכך להבין הדבר להכליל אותם יחד יצר הרע ביצר הטוב, שמאל בימין, אז תדע כי ה' הוא האלהים.

זוהר פרשת אחרי (סה ע"א)

בכל מקום שיש דין יש גם רחמים, ולפעמים במקום שיש רחמים יש גם דין

רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון אביו, אמר לו הרי למדנו אלהי"ם בכל מקום דין הוא, הוי"ה רחמים, ויש מקום שהוי"ה נקרא אלהים, כגון אדני אלהים אתה החלות להראות את עבדך, למה נקרא אלהים, והרי האותיות הן של שם הרחמים בכל מקום, אמר ליה הלא כך כתוב במקרא, וידעת היום והשבות אל לבכך כי ה' הוא האלהים, וכתוב (מלכים א' י"ח) ה' הוא האלהים, אמר ליה דבר זה ידעתי שבכל מקום שיש דין יש גם רחמים, ולפעמים במקום שיש רחמים יש גם דין, אמר ליה בוא וראה שכך הוא, הוי"ה בכל מקום הוא רחמים, ובשעה שמהפכים הרשעים רחמים לדין אז כתוב הוי"ה ונקרא אלהי"ם, אבל בוא וראה סוד הדבר, ג' מדרגות של דין הן^[מ"ה] וכל מדרגה ומדרגה היא בלבדה, אף על פי שכלן אחת ומתקשרות יחד ואינן נפרדות זו מזו, בוא וראה כל אותן הנטיעות וכל אותן המאורות, כלן מאירות ולוהטות ויונקות ומתברכות מהנהר ההוא הנמשך והיוצא^[מ"ו], שהכל נכלל בו, וזה הנהר נקרא **אם** להגן, והיא למעלה מהגן, לפי שהעדן משתתף עמה ואינו נפרש ממנה, ולפיכך כל המעינות יוצאים ונמשכים ממנה ויונקים ממנה בכל צד, ופתחים בה פתוחים^[מ"ז] ועל כן רחמים ממנה נמצאים, ורחמים פתוחים בה, ולפי שנקראת **אם** בחינת נקבה, וגבורה ודין ממנה יוצא, נקראת רחמים בפני עצמה, אבל מצדה דינים נתעוררים, ולפיכך הכתוב הוא ברחמים והנקוד הוא בדין, האותיות של רחמים הוי"ה, והנקוד בדין בנקודות של אלהי"ם, והקרי הוא אלהי"ם, כיון שנמשך דין מצדה, הרי מדרגה אחת: מדרגה השניה מצד אותה מדרגה הראשונה יוצאת ונתעוררת, מדרגה שניה הזו נקראת גבורה, וזו נקראת אלהים באותן האותיות ממש, והתחלה אחת מן פני הקטנות היא^[מ"ח] ובו היא מחוברת, ולפי שמחוברת בזה כתוב ה' הוא האלהים, והשבות אל לבכך כי ה' הוא האלהים, והוא אחד, זו היא מדרגה השניה: מדרגה השלישית הוא צד"ק כתר האחרון^[מ"ט] זו היא בית

זיו הזוהר

כדמיון ברא וברתא לעומת אבא ואמא, וכיון שסדר עמידתן של הו' ספירות הוא מימין חסד נצח, ומשמאל - גבורה הוד, וקו האמצעי נמוך מחסד וגבורה, הוא תפארת יסוד, נמצא שהזעיר אנפין יש לו ב' התחלות, חסד בימין, וגבורה בשמאל, זהו שאומר שהגבורה היא התחלה אחת בזעיר אנפין, ושהיא מחוברת בו כעין זרוע שמאלית בגוף, וכיון שהתפארת שרשו השם הוי"ה והגבורה שרשה השם אלהים, לכך כתוב ה' הוא האלהים, היינו שהרחמים והדין ממקור אחד מוצאן. **מט.** זו המלכות.

מה. היינו בינה גבורה ומלכות. **מו.** זו בינה, שהכל נכלל בזה הנהר, היינו החכמה שנקרא עדן, והן תמיד בהזדוגות ונקראין תרין ריעין דלא מתפרשין. [אמר המביא לבית הדפוס: הכוונה שחכמה ובינה הם יחדיו תמיד, בסוד אותיות הראשונות של השם ברוך הוא, י' - ה']. **מז.** חמשים שערי בינה. **מח.** זעיר אנפין, היינו עלמא דדכורא, ספירת תפארת הכולל שש ספירות מן חסד עד מלכות, ונקרא פני קטנות, כי הזדוגות תפארת עם מלכות עלמא דנוקבא, היא במדרגה של קטנות, לעומת הזדוגות חכמה ובינה, שהיא במדרגה של גדלות.

דינו של המלך ושמה אדני", כך הקרי וכך הכתוב, ומדת המלכות בשם הזה נקראת, וזה השם רק במקום הזה נשתלם^[א] אלו הן שלש מדרגות הנקראות בשמות של דין, והכל מתקשר אחד באחד בלי פרוד כמו שנתבאר.

זוהר פרשת חקת (קעט ע"ב)

מי שעוסק בתורה כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל התורה

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל, רבי יוסי פתח (במדבר י"ט) זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר, בוא וראה, דברי התורה קדושים הם עליונים הם, מתוקים הם, כמו שכתוב הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש וגו', מי שעוסק בתורה כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל התורה, זה שכתוב (דברים כ"ז) היום הזה נהיית לעם, וזה ביארו החברים, כתוב כאן וזאת התורה, וכתוב זאת חקת התורה, מה בין זה לזה, אלא סוד עליון הוא וכך למדנו, וזאת התורה להראות הכל ביחוד אחד, ולהכליל מדת המלכות בהקב"ה להמצא הכל אחד, לפיכך כתוב וזאת התורה, למה תוספת וא"ו, אלא זהו שאמרו להראות שהכל אחד בלי פרוד, וזאת, כלל ופרט כאחד^[ב] בחינת זכר ובחינת נקבה וה, ולפיכך וזאת התורה ודאי, אבל זא"ת בלי תוספת וא"ו היינו ה בלבדה, חקת התורה ודאי ולא התורה, דיני התורה גזרות התורה.

זוהר פרשת אחרי עג ע"א

כל מי שלא נימול אם נותנים לו אפילו אות קטנה מהתורה כאילו מחריב העולם ומשקר בשם הקב"ה

רבי שמעון אמר וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל, לפני בני ישראל שם, אבל לשאר עמים לא שם, לפיכך דבר אל בני ישראל, ואל בני ישראל תאמר, וכן כל המקראות, יניחו אבות העולם הם הלל ושמאי שכך אמרו לאונקלוס, ולא רצו להודיע לו דברי התורה עד שנימול, שכל מי שלא נימול אם נותנים לו אפילו אות קטנה מהתורה כאילו מחריב העולם ומשקר בשם הקב"ה, שהכל בזה תולה וזה בזה מתקשר, שכתוב (ירמיה' ל"ג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

ראשית דברי תורה שנותנים לילד הוא אל"ף ביי"ת, זה דבר שאין ביכולת בני העולם להשיג בחכמה, ולהעלותו במחשבה

ובוא וראה ראשית דברי תורה שנותנים לילד הוא אל"ף ביי"ת, זה דבר שאין ביכולת בני העולם להשיג בחכמה, ולהעלותו במחשבה, וכל שכן לדבר בפה, ואפילו מלאכים העליונים ועליוני העליונים אין יכולים להשיג, לפי שהן נסתרות השם הקדוש, ואלף וארבע מאה וחמש רבבות עולמות כלם תולים בקוצו העליון של אל"ף^[ב] ושבעים ושנים שמות

והוא הוזהר זיו הוזהר

ג. פירוש, שאין ספירה אחרת נקראת בהשם אדני, אלא המלכות והשכינה הקדושה. נא. היינו הזדוגות תפארת עם מלכות, עלמא דדכורא עם עלמא דנוקבא, ו של השם הוי"ה שהוא רחמים, עם ה' האחרונה שהיא דין, והתפארת נקרא כלל והמלכות פרט, וגם נקראת זא"ת, לכך מובן שתיבת

וזא"ת רמז על הזדוגות תפארת עם מלכות, קב"ה עם שכינתיה, והמכוון הוא שכל עיקר נתינת התורה לישראל, היא לבעבור שע"י העסק בתורה יהיה נעשה יחוד, הנרמז בתיבת זוא"ת, והוא לשם יחוד קב"ה ושכינתיה. נב. צורת א היא קוץ למעלה וקוץ למטה שהן כתמונת שתי יודי"ן, וקו משופע

הקדושים החקוקים באותיות נרשמות, שמתקיימים בהם עליונים ותחתונים שמים וארץ וכסא כבוד של המלך, הם תלויים מצד אחד לצד השני בקו הפשוט של האל"ף^[נג] וקיום כל העולמות ותמיכת העליונים ותחתונים בסוד החכמה, ושבילים נסתרים ונהרות עמוקים ועשרת הדברות, כלם יוצאים מזה קוץ התחנות שתחת האל"ף, מכאן ולהלאה מתחלת האל"ף להתפשט בבי"ת, ואין מספר להחכמה הנחקקת כאן.

מי שנימול הוא נתקשר בקשר ההוא של האמונה

לפיכך התורה היא קיום של הכל והאמונה של הכל, לקשר קשר האמונה זו בזו כראוי, ומי שנימול הוא נתקשר בקשר ההוא של האמונה, ומי שלא נימול ולא נתקשר בו עליו כתוב וכל זר לא יאכל קודש, וכל ערל לא יאכל בו, שהרי נתעורר רוח טומאה שמצדו ויבא להתערב בהקדושה, ברוך הרחמן שהבדיל לישראל בניו מהם ומהזוהם שלהם, להיות נרשמים ברושם הקדוש, עליהם כתוב (ירמ' ב') ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, ולפיכך (מיכה ז') תתן אמת ליעקב, ולא לאחר, תורת אמת לזרע אמת.

זוהר פרשת בראשית (יא ע"א)

כל מי שעוסק בתורה אינו מפחד מעליונים ומתחתונים, ואינו מתירא מחליים רעים שבעולם, לפי שהוא נאחז בעץ החיים ולומד ממנו בכל יום

ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם שמע ישראל את החקים ואת המשפטים וגו', ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם, פתח רבי שמעון ואמר כתוב (יהושע א') והגית בו יומם ולילה, בוא וראה כמה הוא גדול כח התורה, וכמה היא עליונה על הכל, שכל מי שעוסק בתורה אינו מפחד מעליונים ומתחתונים, ואינו מתירא מחליים רעים שבעולם, לפי שהוא נאחז בעץ החיים ולומד ממנו בכל יום, שהרי התורה מלמדת לאדם ללכת בדרך אמת, מלמדתו עצה איך ישוב לפני רבונו לבטל גזרה רעה, ואפילו נגזר עליו שלא תבטל אותה הגזרה, מיד מתבטלה ומסתלקת ממנו ולא תשרה עליו בעולם הזה, ולפיכך נצרך לו לאדם לעסוק בתורה יומם ולילה ולא יסיר ממנה, כמו שכתוב והגית בו יומם ולילה, ואם יסיר מן התורה או יפרש ממנה כאילו פורש מעץ החיים.

זוהר פרשת צו (לה ע"א)

כל אדם העוסק בדברי תורה ושפתותיו דובבות תורה הקב"ה חופף עליו, והשכינה תפרס עליו כנפיה

פתח רבי אלעזר ואמר (ישעי' נ"א) ואשים דברי בפיו ובצל ידי כסיתיך וגו', למדנו כל אדם העוסק בדברי תורה ושפתותיו דובבות תורה הקב"ה חופף עליו, והשכינה תפרס

והשכינה תפרס עליו כנפיה

כעין ו באמצע, גימטריא שלה כ"ו כמספר השם הוי"ה ב"ה. נג. זה קו האמצעי שבין שתי היודי"ן: מזה יש להבין כח הקדושה היוצא מהבל פיהם של התינוקות בלימודם שמות האל"ף בי"ת, [הצדיק המחבר מהר"י רונזבערג ז"ע כאן נותן מוסר למשנים ממסורת אבותינו שמרה תהי אחריתם] ועתה מתקנים, כלומר מסכנים, מחדש באו שלא להזכיר כלל עם התלמודים שמות האל"ף בי"ת, אלא כמו שלומדים בבתי ספר של לשונות אחרות, והם בושים להקרא בשם מלמד, כמו שהשי"ת נקרא, אלא נקראים מורים, על שם סרבנים, וגם לבעבור כי מרה תורתם ומרה תהיה אחריתם.

זוהר פרשת ואתחנן יום ג'

עליו כנפיה, זה שכתוב ואשים דברי בפיך ובצל ידי כסיתך, ולא עוד אלא שהוא מקיים העולם, והקב"ה שמח עמו כאילו באותו היום נטע שמים וארץ, זה שכתוב (שם ח) לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, מכאן למדנו שישראל נקראים בשם ציון, שכתוב ולאמר לציון עמי אתה, ועוד אני רואה שהשכינה נקראת בשם ציון, שכתוב (שם א) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.

הקב"ה ברא לאדם בעולם והתקינו להיות שלם בעבודתו ושיתקן דרכיו, כדי שיזכה לאור העליון שגנוזו הקב"ה לצדיקים

עוד פתח ואמר (בראשית מז.) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם, **בוא וראה הקב"ה ברא לאדם בעולם והתקינו להיות שלם בעבודתו ושיתקן דרכיו, כדי שיזכה לאור העליון שגנוזו הקב"ה לצדיקים**, כמו שכתוב (ישעי ס"ד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו, ובמה יזכה האדם לאור ההוא, בתורה, שכל מי שעוסק בתורה בכל יום יזכה להיות לו חלק בעולם הבא, ותחשב לו כאילו בונה עולמות, שהרי בתורה נבנה העולם ונתיסד, זה שכתוב (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, וכתוב (שם ח) ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום, **וכל מי שעוסק בה מחזק העולם ומקיים לו**, ובוא וראה ברוח עשה הקב"ה את העולם וברוח מתקיים, **רוח של אותן העמלים בתורה, וכל שכן רוח הבל התינוקות של בית רבן**, מה רב טובך, זהו הטוב הנגנוז ליראיך, לאותן יראי חטא, פעלת לחוסים בך, מהו פעלת, זה מעשה בראשית, רבי אבא אמר זה גן עדן, שהרי באומנות נפלא עשה הקב"ה גן עדן שלמטה כדמיון שלמעלה שיתחזקו בו הצדיקים, זה שכתוב פעלת לחוסים בך נגד בני אדם, שהרי נגד בני אדם הוא, וגן עדן האחר נגד עליונים קדושים הוא, אמר רבי שמעון אפילו גן עדן שלמעלה נגד בני אדם הוא, שיתאספו בו הצדיקים העושים רצון רבונו.

זוהר פרשת חיי שרה (קלא ע"ב)

התורה כל חיים וכל חירות וכל טוב בעולם הזה ובעולם הבא

עוד פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, כמה הם האנשים שוטים שאין יודעים ואין מבינים לעסוק בתורה, לפי שהתורה כל חיים וכל חירות וכל טוב בעולם הזה ובעולם הבא, חיים הם בעולם הזה שיזכו לימים שלמים בעולם הזה, כמו שכתוב את מספר ימך אמלא, ולימים ארוכים בעולם הבא, לפי שהם חיים שלמים, הם חיים של שמחה, חיים בלא עצבות, חיים שהם חיים, חירות בעולם הזה, חירות של הכל, שכל מי שעמלו בתורה אין יכולים לשלוט עליו כל העמים שבעולם, ואם תשאל הרי אותן דור השמד, גזרה היא מלמעלה כגון רבי עקיבא וחבריו, וכך עלה במחשבה, חירות ממלאך המות שאינו יכול לשלוט עליו, וכך הוא בודאי, שאם אדם הראשון היה מתדבק בעץ החיים שהוא התורה לא היה גורם מיתה לו ולכל העולם, ולפיכך כאשר נתן הקב"ה את התורה לישראל מה כתוב בה, חרות על הלוחות, וזה נתבאר, ואלמלא ישראל לא חטאו ועזבו לעץ החיים לא היו גורמים מיתה לעולם כמקדם, והקב"ה אמר (תהלים פ"ב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, כיון שקלקלתם עצמכם, אכן כאדם תמותון וגו', ועל כן כל מי שעמלו בתורה אין יכול לשלוט עליו אותו נחש הרע המחשיך את העולם.

זוהר פרשת וישלח (קסח ע"א)

כל מי שעמלו בתורה חירות יש לו מהכל

וכל מי שעוסק בתורה לשמה אין מיתתו על ידי מלאך המות, לפי שנתחזק בעץ החיים ולא נרפה ממנו, ולפיכך הצדיקים לא נטמא הגוף שלהם במיתתם, שאין שורה עליהם רוח טומאה, אמר רבי ייסא אם כן משה למה מת כיון שלא חטא, אמר ליה ודאי מת אבל לא שלט בו אמרנו, שלא מת על ידו ולא נטמא בו, ולא מת בודאי כשאר אנשים, אלא שנדבק בהשכינה והלך לחיי עולם, וזה חי נקרא, כמו שביארנו שכתוב (שמואל ב' כ"ג) ובניהו בן יהוידע בן איש חי וגו', ועל כן כל מי שעמלו בתורה חירות יש לו מהכל, בעולם הזה מן השעבוד של שאר העמים עכו"ם, חירות בעולם הבא, לפי שלא יתבעו ממנו דין בעולם ההוא כלל, בוא וראה שיש בתורה כמה סודות עליונים נסתרים, לפיכך כתוב (משלי ג') יקרה היא מפנינים וגו', כמה אוצרות נעלמים יש בה, ולכך כאשר הסתכל דוד ברוח החכמה, והבין כמה נפלאות היוצאים מן התורה פתח ואמר (תהלים קי"ט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

זוהר פרשת תולדות (קלד ע"א)

בכל מעשה ומעשה שברא הקב"ה בעולם, היה מסתכל בתורה וברא אותו

פתח רבי חייא ואמר, מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהלתו, בוא וראה כאשר בקש הקב"ה ועלה ברצון לפניו לברוא העולם, היה מסתכל בתורה וברא אותו, ובכל מעשה ומעשה שברא הקב"ה בעולם, היה מסתכל בתורה וברא אותו, זה שכתוב (משלי ח') ואהיה אצלו אמון ואהיה שעשועים יום יום, אל תקרי אמון אלא אומן.

זוהר פרשת תרומה (קסא ע"א)

קודם בריאת העולם קדמה התורה שתי אלפים שנה לעולם

התורה מכרזת ואהיה אצלו אמון, בי ברא הקב"ה את העולם, כי קודם בריאת העולם קדמה התורה שתי אלפים שנה לעולם, וכאשר בקש הקב"ה לברוא העולם היה מסתכל בתורה בכל דבור ודבור, ועשה כנגדה אומנות העולם, לפי שכל הדברים והמעשים של כל העולמות בתורה הם, ועל כן הקב"ה היה מסתכל בה וברא העולם, לא שהתורה בראה העולם, אלא הקב"ה בהסתכלותו בתורה ברא העולם, נמצא שהקב"ה הוא האומן, והתורה לנגדו ואצלו אמון, זה שכתוב ואהיה אצלו אמון, ואהיה אמון לא כתוב אלא אצלו, הואיל שהקב"ה נסתכל בה היתה אצלו אמון, ואם תשאל מי יכול להיות אמון אצלו, אלא שהסתכלות של הקב"ה היא האומן באופן זה, כתוב בתורה בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, נסתכל בענין זה וברא שמים וארץ, כתוב בתורה ויאמר אלהים יהי אור, נסתכל בענין זה וברא את האור, וכן בכל דבר ודבר שכתוב בתורה נסתכל בה הקב"ה ועשה דבר ההוא, ועל כן כתוב ואהיה אצלו אמון, באופן זה כל העולם נברא, כיון שנברא העולם כל דבר ודבר לא היה מתקיים, עד שעלה ברצונו לברוא אדם שיהיה עוסק בתורה, ובעבורה נתקיים העולם, עכשיו כל מי שמעיין בה התורה ועמלו בה, כביכול הוא מקיים כל העולם, הקב"ה נסתכל בהתורה וברא העולם, בן אדם המעיין בהתורה הוא מקיים את העולם, נמצא שהמעשה והקיום של כל העולם היא התורה, לפיכך זכאי הוא האדם העוסק בתורה, שהרי הוא מקיים את העולם.

זוהר פרשת תולדות (קלד ע"א)

אמר לה הקב"ה הלא הכינתי תשובה קודם שבראתי העולם

וכאשר בקש הקב"ה לברוא האדם אמרה התורה לפניו, אם יהיה נברא האדם ואחר כך יחטא ואתה תדין אותו, למה יהיו מעשי ידך לחנם, שהרי לא יוכל לסבול דינך, אמר לה הקב"ה הלא הכינתי תשובה קודם שבראתי העולם, וכך אמר הקב"ה להעולם בשעה שעשה לו וברא את האדם, עולם עולם, אתה ותהלוכותיך אין מתקיימים אלא על התורה, ולפיכך בראתי בכך את האדם כדי שיעסק בה, ואם לא הריני מחזירך להיות תהו ובהו, והכל בשביל האדם מתקיים, זה שכתוב (ישעי' מ"ה) אנכי עשיתי ארץ ואדם עליה בראתי, והתורה עומדת ומכרזת לפני האנשים למען יעסקו ויעמלו בה, ואין מי שיטה אזנו, בוא וראה כל מי שעמל בתורה הוא מקיים העולם, ומקיים כל מעשה ומעשה על תקונו כראוי, ואין לך כל אבר ואבר שנמצא בו באדם שלא תהיה כנגדו בריה בעולם, שהרי כמו שהאדם הוא מתחלק לאברים, וכלם עומדים מדרגות על מדרגות מתוקנים אלו על אלו, וכלם גוף אחד, אף כל העולם, כל הבריות שבעולם הם אברים אברים ועומדים אלו על אלה, וכאשר מתתקנים כלם הרי הם גוף אחד ממש, והכל הוא כדמיון התורה, שהרי התורה כלה אברים ופרקים, וקיימים אלו על אלה, וכאשר מתתקנים כלם נעשים גוף אחד.

דברי תורה שאמר הקב"ה על אחת כמה וכמה שבכל דבור ודבור יש בה כמה משלים כמה שירים כמה תשבחות, כמה סודות עליונים, כמה חכמות

וכיון שנסתכל דוד במעשה הזה פתח ואמר (תהלים ק"ד) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה עשית מלאה הארץ קנינך, בהתורה הם כל סודות עליונים חתומים שאין באפשרות להשיג, בהתורה הם כל אותן ענינים העליונים הנגלים ואין נגלים, בהתורה הם כל הענינים שלמעלה ושלמטה, כל עניני עולם הזה וכל עניני עולם הבא בהתורה הם, ואין מי שישגיח ויבין אותם, ולפיכך כתוב (תהלים ק"ו) מי ימלא גבורות ה' ישמיע כל תהלתו, בוא וראה בא שלמה ובקש לעמוד על דברי התורה ועל דקדוקי התורה ולא היה יכול, אמר (קהלת ז) אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני, דוד אמר (תהלים קי"ט) גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. **בוא וראה כתוב בשלמה** (מלכים א' ה') וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף, והרי נתבאר שחמשה ואלף טעמים היו בכל משל ומשל שהיה אומר, ומה שלמה שהוא בשר ודם כך היה בדבריו, **דברי תורה שאמר הקב"ה על אחת כמה וכמה שבכל דבור ודבור יש בה כמה משלים כמה שירים כמה תשבחות, כמה סודות עליונים, כמה חכמות, ועל זה כתוב מי ימלא גבורות ה'.**

זוהר פרשת שמיני (ל"ט)

יינה של תורה טוב לכל, טוב לעולם הזה וטוב לעולם הבא, וזה הוא היין שחביב לו להקב"ה יותר מהכל

פתח רבי יצחק ואמר, וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים (שיר ז) וחכך כיון הטוב, זה יינה של תורה שהוא טוב, שהרי יין אחר אין הוא טוב, ויינה של תורה טוב לכל, טוב לעולם הזה וטוב לעולם הבא, וזה הוא היין שחביב לו להקב"ה יותר מהכל, ובזכות זה מי שיהיה שבע מיינה של תורה יתעורר לעולם הבא, ויזכה להחיות כאשר יעמיד הקב"ה להצדיקים, אמר רבי יהודה דובב שפתי ישנים, הרי למדנו שאפילו בעולם ההוא יזכה לעמול בתורה, זה שכתוב דובב שפתי ישנים, אמר עלם ההוא אם היה נכתב וחכך מייין הטוב הייתי אומר כך, אבל כיון הטוב כתוב ולא מייין, הסתכלו בו, אמר רבי יהודה בני דבר דבריך שיפה אמרת, אמר אני כך שמעתי, מי שעוסק בתורה ודבק בה, ואותו דבר תורה נשמע מפיו, ואין הוא לוחש לו בלחש אלא שמגביה קולו בה, כי בתורה כך נצרך להרים קול, שכתוב (משלי א) בראש הומיות תקרא, להרים רינה של תורה ולא בלחש, כיון הטוב, כמו יין טוב שאינו שותק והוא עתיד להרים קול^[נ], וזה יהיה כאשר יצא מזה העולם, הולך לדודי למישרים, שלא ינטה לימין ולשמאל ולא יהיה נמצא מי שימחה בידו, דובב שפתי ישנים, אפילו בעולם ההוא שפתי תהיינה דובבות תורה.

זוהר פרשת בראשית (מח ע"א)

כאשר מתקדש היום בערב שבת, סוכת שלום שורה ומתפשטת בעולם

שמור את יום השבת לקדשו וגו', אמר רבי שמעון בוא וראה שבת לילה ויום הוא זכור ושמור ביחד, ועל כן כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב שמור את יום השבת לקדשו, זכור לבחינת זכור שמור לבחינת נקבה והכל אחד, ובוא וראה כאשר מתקדש היום בערב שבת, סוכת שלום שורה ומתפשטת בעולם, איזו סכת שלום, זו השבת^[נ] וכל הרוחות וסערות ושדים וכל צד הטומאה כלם מסתתרים ונכנסים בעין הריחים שבקליפה נקבה הנקראת תהום רבה, שהרי כיון שנתעוררה הקדושה על העולם רוח הטומאה אין נתעורר עמו, וזה בורח מפני זה, ואז העולם בשמירה עליונה ואין נצרך להתפלל על שמירה, כמו שומר עמו ישראל לעד, שהרי זה בימי חול נתקן שהעולם צריך שמירה, אבל בשבת סוכת שלום מתפשטת על העולם ונשמר בכל הצדדים, ואפילו רשעי גיהנם נשמרים הם, וכלם בשלום נמצאים עליונים ותחתונים, ולפיכך בהתקדש היום מברכים הפורס סוכת שלום עלינו ועל כל עמו ישראל ועל ירושלים, למה על ירושלים, אלא כיון שזו היא מדור אותה הסוכה, ונצרך להזמין סוכה היא שתתפשט עלינו לשכון עמנו, ושתהיה מגינה עלינו כאם השוכנת על הבנים, ובשביל זה אין לפחד מכל הצדדים, ולכך מברכים הפורס סוכת שלום עלינו, בוא וראה בשעה שישראל מברכים ומזמנים לסוכת שלום הזו אורח הקדוש, ואומרים הפורס סכת שלום, אז קדושה העליונה יורדת ופרוסת כנפיה על ישראל, ותכסה עליהם כאם על בנים, וכל מינים הרעים נאספים מן העולם, וישראל יושבים תחת קדושת

זיו הזוהר
נד. קול של שמחה, ככתוב, ויין ישמח לבב אנוש. נה. היינו מדת המלכות והשכינה הקדושה,

רבונם, ואז סוכת שלום הזאת נותנת נשמות חדשות לבניה^[נ] מה הטעם, לפי שבה הנשמות שורות וממנה יוצאות, וכיון שהיא שורה ופרוסת כנפיה על בניה תריק נשמות חדשות לכל אחד ואחד.

בליל שבת צריך האדם לטעום מכל מאכלי שבת, כדי להראות שסוכת שלום הזו מהכל נכללת

עוד אמר רבי שמעון על זה למדנו שהשבת כעין עולם הבא היא, וכך הוא בודאי, ועל כן שמטה ויובל דומים זה לזה, ושבת ועולם הבא כך הוא^[נ], ותוספת נשמה הזו מן סוד של זכור היא באה לסוכת שלום הזו שנלקחת מן עולם הבא^[נ], ותוספת הזו היא נותנת לעם הקדוש, ובתוספת הזו נשמחים ונשכח מהם כל עניני חול וכל הצער וכל הצרות, כמו שכתוב (ישעי' י"ד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה וגו', ובליל שבת צריך האדם לטעום מכל מאכלי שבת, כדי להראות שסוכת שלום הזו מהכל נכללת, ובלבד שלא יחסר על ידי הטעימה מלהשאר מאכל אחד שיהיה די לסעודת היום, ויש אומרים שיהיה נזהר להשאיר ב' מאכלים על ב' סעודות האחרות של היום ונכון, וכל שכן אם משאיר יותר מאכלים להיום ויכול לטעום מכלם, ולכל הפחות בב' תבשילין די לטעום^[נט] וזה ביארו החברים.

צריכה האשה בשמחת הלב ורצון להדליק נר של שבת, שהרי כבוד גדול זה לה ומצוה רבה לעצמה לזכות לבנים קדושים, שיהיו מאירים לעולם בתורה וביראה
 נר של שבת לנשים של עם הקודש ניתן להדליק, והרי אמרו החברים על שהיא כבתה נרו של עולם והחשיכה אותו וכו', ונכון הוא, אבל סוד הדבר שסוכת שלום הזו גברת העולם היא, והנשמות שהן נר העליון בה שורות, ועל כן גברת הבית צריכה להדליק, שהרי במקומה היא נאחזת^[ו] והיא עשתה המעשה, וצריכה האשה בשמחת הלב ורצון להדליק נר של שבת, שהרי כבוד גדול זה לה ומצוה רבה לעצמה לזכות לבנים קדושים, שיהיו מאירים לעולם בתורה וביראה, וירבו שלום בארץ, ונותנת לבעלה אריכת ימים, לפיכך צריכה להזהר במצוה זו.

זוהר פרשת תרומה (קלה ע"א)

פניה מאירות באור העליון ומתעטרת למטה בעם הקדוש, וכלם מתעטרים בנשמות חדשות, אז היא התחלת התפלה לברך אותה בשמחה בהארת הפנים, ולאמר ברכו את ה' המבורך

עוד אמר רבי שמעון סוד תקון העליון שנעשה בתפלת כניסת השבת של עם הקדוש כדמיון שאותן [ששה ימים העליונים] מתיחדים למעלה באחד^[סא] אף כך [שבת] היא

הסוככת על בניה, עם ישראל. **נו.** היינו מה שנקרא נשמה יתירה. **נז.** שמטה ושבת היינו מלכות, יובל ועולם הבא היינו בינה. **נח.** היינו השתלשלות מן בינה לתפארת, ומתפארת למלכות. **נט.** וזה נקל לצאת בהדגים והבשר או הפירות שנתבשלו לקינוח סעודה, כי שלש אלה הוכן על כל סעודות השבת. **ס.** שורש כל נשמות הנשים הוא במלכות, ושם נעשה הפגם של חטא אדם הראשון. **סא.** היינו שש הספירות, מן חסד עד מלכות, [ולא עד בכלל - והמלכות היא השביעית], שהתפארת

מתיחדת למטה בהסוד של אחד, להיות עמהם למעלה אחד לעומת אחד, הקב"ה אחד למעלה אינו יושב על כסא כבודו, עד שהיא נעשית בהסוד של אח"ד כדמיון שלו, להיות אחד באחד, והרי ביארנו הסוד של ה' אחד ושמו אחד סוד השבת הוא, שבת שמתיחדת בסוד של אח"ד שישרה עליה הסוד של אח"ד, (תפלת) [בתפלת] כניסת השבת (שהרי) [הרי] מתיחדת כסא כבוד הקדושה בהסוד של אחד, ונתתקנת שישרה עליה מלך עליון הקדוש, כאשר נכנס השבת היא מתיחדת ונבדלת מן צד הטומאה וכל הדינים נפרדים ממנה, והיא נשארת בהיחוד של האור הקדוש, ומתעטרת בהרבה עטרות אצל המלך הקדוש, וכל מושלי רוגזות ושרי הדין כלם בורחים ונפרדים ממנה, ואין ממשלה אחרת בכל העולמות, ופניה מאירות באור העליון ומתעטרת למטה בעם הקדוש, וכלם מתעטרים בנשמות חדשות, אז היא התחלת התפלה לברך אותה בשמחה בהארת הפנים, ולאמר ברכו את ה' המבורך, א"ת ה' דוקא, בשביל להתחיל אצלה בברכה, ואסור לעם הקדוש להתחיל אצלה בפסוק של דין כמו והוא רחום וגו', לפי שהרי נבדלה מהסוד של צד הטומאה וכל שרי הדין נבדלו ונפרדו ממנה.. ועל כן אסור לעם הקדוש שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות למען תתעורר מנוחה שהם יעוררו דין, אלא שכלם ברצון ובאהבה רבה יעוררו ברכות למעלה ולמטה ביחד, ברכו את ה', א"ת דוקא זו שבת של כניסת השבת, ברוך ה' המבורך, זו המשכת הברכות ממקור החיים למקום שיוצא ממנו כל השפעות להניק לכל.

ברכה זו צריך כל העם לברך בכל יום, ובערב שבת ברצון הלב ובשמחה נצרך להתחיל בברכה זו שתתברך שבת זו של כניסת השבת מעם הקדוש כראוי

ולפי שהוא מקור בסוד אות הברית נקרא המבורך, הוא מעין הבאר, וכיון שמגיעין שמה הרי ודאי נתמלאית הבאר, כי אין נתעכבים מימיו לעולם, ועל כן המבורך, למה הוא מבורך, לפי שהוא משלים ומשקה לעולם ועד, עול"ם וע"ד זו היא שבת של כניסת השבת, אנו ממשיכים ברכות למקום שנקרא מבורך, וכיון שמגיעין שמה נשפעות כלן לעול"ם וע"ד, וזהו ברוך ה' המבורך לעולם ועד, עד המבורך מגיעות הברכות מעולם העליון, וכלם לעול"ם וע"ד, לברכה ולהשקותה שתהי' בשלמות כראוי מלאה מכל הצדדים, ברו"ך, זה מקור העליון שכל הברכות יוצאות ממנו, הוי"ה, זה האמצעי של כל צדדים העליונים, המבורך, זה שלום הבית מעין הבאר להשלים ולהשקות לכל, לעול"ם וע"ד, זה עולם התחתון שנצרך להתברך, ושמן הטוב של ברוך ה' והמבורך כלו נשפע לעולם ועד, ועל כן ברכה זו צריך כל העם לברך בכל יום, ובערב שבת ברצון הלב ובשמחה נצרך להתחיל

והוא מקור העליון שכל הברכות יוצאות ממנו, הוי"ה, זה האמצעי של כל צדדים העליונים, המבורך, זה שלום הבית מעין הבאר להשלים ולהשקות לכל, לעול"ם וע"ד, זה עולם התחתון שנצרך להתברך, ושמן הטוב של ברוך ה' והמבורך כלו נשפע לעולם ועד, ועל כן ברכה זו צריך כל העם לברך בכל יום, ובערב שבת ברצון הלב ובשמחה נצרך להתחיל

עלמא דדכורא, שנקרא זעיר אנפין, כולל אותן, [ונקרא גם ו' קצוות] וכן שבת היינו מדת המלכות, ושכינה הקדושה מתיחדת בסוד של אחד להיות קומה שלמה כולל של עשר ספירות לעומת התפארת, סוד של אח"ד הוא כולל של י"ס, א' כתר, ד' מלכות, ח' היינו ח' ספירות שביין כתר ומלכות, [וכה יכוון במילת אחד שבקריאת שמע, א - כתר, ח - חכמה ובינה עם ו' קצוות, ד - מלכות, ובוהו כולל כל י' ספירות באחדות גמור] וזה נעשה בתפלת כניסת השבת, כי הסוד של ה' אחד ושמו אחד, היינו רזא דשבת, ובאמירת ברכו נמשך הארת שפע קדושה מן המקור, היינו ג' הראשונות לתפארת ויסוד, [בבחינת תלת גו תלת], ומשם להבאר היינו מלכות כמבואר להלן.

בברכה זו שתתברך שבת זו של כניסת השבת מעם הקדוש כראוי, וכאשר מתחילים ישראל לברך ברכה הזאת קול הולך בכל הרקיעים שמתקדשים בהקדושה של כניסת השבת, זכאים אתם עם הקדוש שאתם מברכים ומקדשים למטה, בשביל שיתברכו ויתקדשו למעלה כמה מחנות עליונים קדושים, זכאים הם בעולם הזה וזכאים הם בעולם הבא, ואין מברכים ישראל ברכה זו עד שמתעטרים בעטרות של נשמות קדושות כמו שאמרנו, אשרי העם שזיכה אותם בעולם הזה כדי לזכותם לעולם הבא.

זוהר פרשת יתרו (פט)

שקולה שבת כנגד כל התורה, וכל השומר שבת כאילו שומר התורה כלה למדנו שביום הזה כל נשמות הצדיקים מתעדנות בתפנוקי הקדמון הקדוש נסתר כל הנסתרים, ורוח אחד מעונג הקדמון הקדוש שהוא מתפשט בכל העולמות, ועולה ויורד ומתפשט לכל בנים הקדושים, לכל שומרי התורה והנוחים במנוחה שלמה, ונשכח מכלם כל הרוגזות כל הדינים וכל עבודות הקשות, זה שכתוב (ישעי' י"ד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגזך ומן העבודה הקשה, לפיכך **שקולה שבת כנגד כל התורה, וכל השומר שבת כאילו שומר התורה כלה**, וכתוב (ישעי' נ"ו) אשרי אנוש יעשה זאת ובן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע, מכאן נשמע שכל השומר שבת כמי ששומר התורה כלה, זכאים הם ישראל חלקו של הקב"ה גורלו ונחלתו, עליהם כתוב אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

זוהר פרשת ויקהל (רז ע"ב)

סוד הקידוש

צריך האדם להעיד עדות הזאת בשמחה ברצון הלב, להעיד לפני רבון האמונה, וכל מי שמעיד כך ומשים לבו ומחשבתו לזה מכפר על כל חטאיו

יום השבת נתעטר בשבעים עטרות, ושם העליון הקדוש נשתלם בכל הצדדים, ונוארות כל המדרגות, והכל נמצא בשמחה של ברכות ובקדושה על קדושה ותוספת קדושה, הקידוש של כניסת השבת זו היא הקדושה של שבת בראשית^[סב] שהרי נתקדש מן ל"ב נתיבות ושלוש מדרגות הנקראות תפוחים הקדושים, ונצרך להזכיר בקידוש הזה כלל מעשה בראשית והשביתה, בהסוד של ל"ב נתיבות וג' מדרגות, שנכלל בהם סוד העדות על מעשה בראשית, דהיינו ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו', ויכל אלהים וגו', שיש בעדות הזאת ל"ה נתיבות, כנגד הל"ב שבילים וג' המדרגות של תפוחים הקדושים, ג' המדרגות הן שביעי שביעי שביעי, ועוד יש בזה סוד עולם העליון וסוד עולם התחתון וסוד של כל האמונה^[סג]

זוהר זיו הזוהר

סב. כוונתו שהקידוש ליל שבת מספר קדושת השבת בראשית, שהל"ב נתיבות פליאות חכמה, שבכחם נבראו כל מעשי בראשית, שבתו ממלאכתם ונתקדשו בקדושת השבת, גם השפיעו הארה זו על הג' מדרגות תפוחין קדישין, [כתוב בזוה"ק שהתפוח הוא אחוז בתפארת, - שכולל ג' גוונים - לבן אדום ירוק, כמו התפארת שכולל ג'

גוונים - חסד דין רחמים] זה העולם שנקרא זעיר אנפין שיש בו שש הספירות שמן חסד עד [הכולל ו' קצוות - חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד] מלכות [ולא עד בכלל, שהמלכות היא השביעית] שכל הנהגתו היא ג' קוים של חסד דין ורחמים שהן ג' גוונים של תפוחים לובן אדום וירוק. **סג.** עולם העליון היינו בינה שנקראת אלהים לפי שדינין

שהם ג' פעמים אלהים, אחד עולם התחתון, ואחד פחד יצחק, ואחד עולם העליון הקדוש, קודש הקודשים, וצריך האדם להעיד עדות הזאת בשמחה ברצון הלב, להעיד לפני רבון האמונה, וכל מי שמעיד כך ומשים לבו ומחשבתו לזה מכפר על כל חטאיו, ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', קידוש זה הוא במשקל אחד לעומת קידוש ויכלו עדות האמונה, והן שלשים וחמש תיבות אחרות כמו שיש בויכלו, הכל יחד עולה לשבעים תיבות להתעטר בהן השבת של כניסת שבת, אשרי חלקו של אדם שיכוון מחשבתו בדיבורים האלה לכבוד רבונו.

ישראל מקדשים השבת בתפלות ובתורה, ומתקדשים

קידוש היום הרי ביארו בורא פרי הגפן ולא יותר, שהרי היום עומד מעצמו לקדש אותו, מה שאין כן בלילה שאנו צריכים לקדש אותו באותן הדיבורים כמו שנתבאר, ולא נתקדש לילה הזה אלא בעם הקדוש למטה, כאשר שורה עליהם רוח עליון ההוא, ואנו צריכים לקדש אותו ברצון הלב ולכוון הדעת לזה, והיום הוא עצמו מקדש לו, וישראל מקדשים השבת בתפלות ובתורה, ומתקדשים בקדושתו ביום הזה, זכאים ישראל עם הקודש שנחלו יום הזה נחלת ירושה לעולם.

זוהר פרשת תרומה (קלו ע"א)

ענין עונתן של תלמידי חכמים

שם מוכנות מרכבות קדושות הסובבות לכסא כבוד של המלך, ומעלים לכל אותן הנשמות בהגן שלמעלה

בלילה הזה עונתם של תלמידי חכמים באותן נשמות הקדושות שמתעטרים בהם, שהרי בזמן הזה שמתעטרים כלם בנשמות ורוחות חדשות יתירות הקדושות, אז הוא זמן התשמיש שלהם, בשביל שתהיה המשכה לאותו התשמיש בהמשכת קדושה במנוחה עליונה, ויצאו מהם בנים קדושים כראוי, וזה הסוד נמסר לחכמים, בזמן חצות הלילה בלילה הזה מבקש הקב"ה ליכנס בהגן שלמעלה, וזה הסוד שבימי החול נכנס הקב"ה בגן העדן שלמטה, להשתעשע עם הצדיקים השוכנים שם, ובשבת בלילה הזה של שבת נכנס הקב"ה בהגן שלמעלה בסוד המקור העליון^[סד] לפי שבימי החול כל נשמות הצדיקים בהגן אשר בארץ כלם שוכנים^[סה] וכאשר מתקדש היום בערב שבת כל אותן מחנות מלאכים הקדושים אשר הם ממונים בתוך הגן שלמטה, כלם מעלים לאותן הנשמות השוכנות בתוך הגן שלמטה, להכניסן לאותו הרקיע העומד על הגן, ושם מוכנות מרכבות קדושות הסובבות

זיו הזוהר

הג' גונים לובן אודם ירוק. **סד.** זה עולם הבינה. **סה.** בהרבה מקומות בזוהר מובא שרק הרוחות הן בגן עדן התחתון והנשמות הן בגן עדן העליון, ואפשר שלפעמים קורא לרוחות בשם נשמות, וכן משמע בכמה מקומות בזוהר, ועוד יש לומר, שאין כל הנשמות זוכות לבוא ישר לגן עדן העליון, אלא שצריכות להיות איזה זמן קודם בגן עדן התחתון,

מתערין ממנה, עולם התחתון היינו מלכות שנקראת אלהים, ועולם האמצעי שהוא סוד כל האמונה זה העולם שנקרא זעיר אנפין, שבו השש ספירות חג"ת נה"י, ונקרא כאן בשם אלהים על שם פחד יצחק מדת הגבורה, להראות שבשבת גם הגבורה היא נמתקת לחסד ורחמים, ודע שהמלכות נקראת חקל תפוחין קדישין, כשמקבלת הארה מן

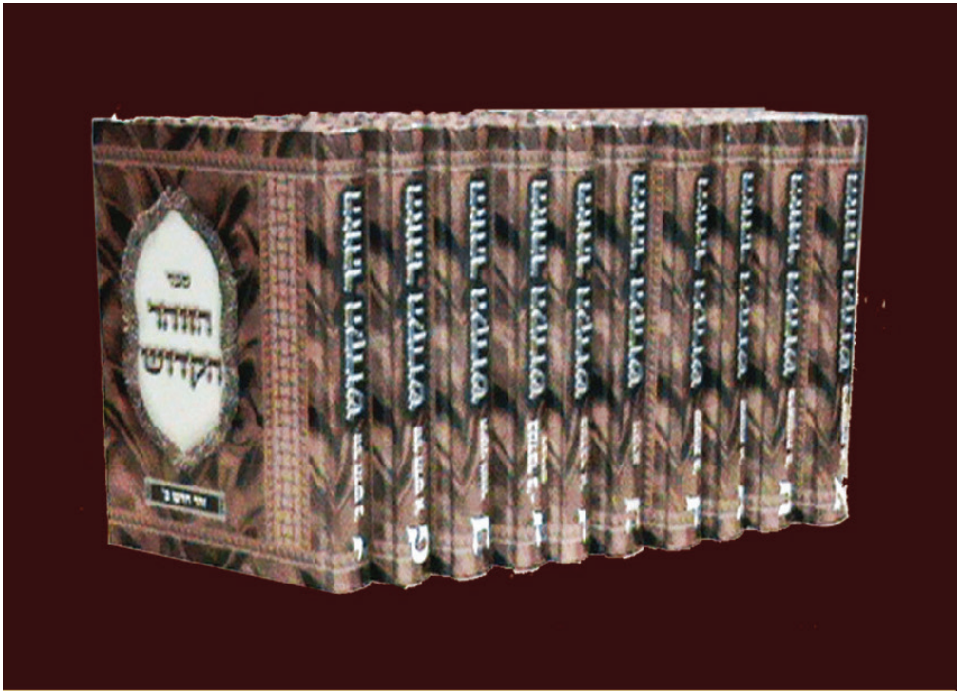
לכסא כבוד של המלך, ומעלים לכל אותן הנשמות בהגן שלמעלה, כיון שאלו הרוחות עולות אז רוחות אחרות קדושות יורדות להתעטר בהם עם הקדוש, אלו עולות ואלו יורדות, ואם תשאל הרי גן העדן שבארץ ביום השבת ישאר ריקם בלי נשמות הצדיקים, לא כן, אלא נשמות הולכות ונשמות באות, נשמות עולות ונשמות יורדות, ונשמות הולכות מתוך הגן ונשמות באות לתוך הגן, הן כל אותן נשמות הצדיקים שמתלבנות בימי החול^[ס] ועוד לא יכלו ליכנס לתוך הגן, בשעה שאלו יוצאות אלו נכנסות, והגן לא נשאר ריקם, כהסוד של לחם הפנים ביום הלקחו, ואם תשאל כשחוזרות הנשמות לאחר השבת צר המקום שם, לא כן, כי המקומות נמשכים לאורך ורוחב וגובה בהגן ואין ניכר, כדמיון הסוד של ארץ הצבי שהיתה נמשכת לכל הצדדים ואין גודלה ניכר אחר החרבן, כדמיון הצבי שכל מה שמתגדל עורו נתגדל לכל צד, ואין גדול העור ניכר לאחר מותו, וגם יש כמה נשמות שכיון שעולות אינן יורדות, נשמות עולות ונשמות יורדות להתעטר בהן עם הקדוש, ובערב שבת גלגול הנשמות הוא, אלו הולכות ואלו באות, אלו עולות ואלו יורדות, מי יכול לראות כמה מרכבות קדושות משוטטות לכאן ולכאן, כל אלו הנשמות כלן בשמחה כלן ברצון לעטר לעם הקדוש, לעטר לכמה צדיקים בגן עדן התחתון, עד השעה שהמכריז עומד וקורא מקודש מקודש, אז מנוחה נמצאת והשקט לכל, ורשעי גיהנם כלם נשקטים במקומם, ויש להם מנוחה, וכל הנשמות נתעטרות אלו למעלה ואלו למטה, אשרי העם שחלק זה להם.

הנשמה רוחצת בבשמים של הגן עדן, ושם היא רואה מה שבכחה לראות

בחצי הלילה של כניסת השבת שתלמידי חכמים נתעוררים לתשמיש שלהם, אותו רוח העליון שמתעטרים בו כאשר נתקדש היום, בשעה שהם ישנים במטותיהם והנשמות שלהם מבקשות לעלות ולראות בכבוד המלך, אז אותו רוח העליון שירד בערב שבת נוטל לזו הנשמה שלו ועולין למעלה, הנשמה רוחצת בבשמים של הגן עדן, ושם היא רואה מה שבכחה לראות, וכאשר יורדת לשכון במקומה בחצי הלילה יורד עמה אותו רוח העליון כאשר נשמה הזאת חוזרת למקומה, וצריכים אלה החכמים לומר פסוקי התעוררות על אותו רוח עליון הקדוש של עטרת השבת, כמו (ישעי' ס"א) רוח ה' אלהים עלי, יען משח ה' אותי לבשר ענוים, שלחני לחפש לנשברי לב לקרא לשבויים דרוור ולאסורים פקח קוח: (יחזקאל א) בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובהנשאם מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם כי רוח החיה באופנים, (שם) ואיש אל עבר פניו ילכו אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן:^[ס] בשביל שיתעטרו באותו רוח העליון בהתעוררות שלהם לשמחת התשמיש, ותהיה המשכת אותו רוח העליון של שבת בתשמיש הזאת של מצוה.

זוהר זיו הזוהר

כמו שמביא לקמן. סו. שמתלבנות בעונש הגיהנם בקטפא, מובא לקמן בפרשת תצא. או בהטבילה של נהר דינור. סז. הלחש, עטיפא

מתוך מכתב 'קריאה של חבה'

עוד אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של הזוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגירסה לבד מסוגלת הרבה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע, (ויודפס בחוברות מיוחדות, באותיות מאירות עינים, ומלווה בפירוש קל וקצר, ומחולק לפי שיעור של כל יום ויום), ובזכות הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש נצא מהגלות הרע והמר הזה, בחסד וברחמים רבים, כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, בגין חיבורא דא יפקון מגלותא. ושומע תפלות ישמע תפלתינו, ויקבל שועתינו, ותבא לפנינו נאקתינו, וחישי לגאלינו, גאולת עולם בשובה ונחת בב"א.

המצפים לישועת ה' ברחמים.

בנינו ילסקי אהרן
בניהו שמואלי

ראש ישיבת המקובלים נהר שלום
בעה"ק ירושלים ת"ו

ציון בארון

חבר בית הדין הגדול לערעורים
בעה"ק ירושלים ת"ו

שלמה משה עמאר

ראשון לציון הרב הראשי לישראל
ונשיא בית הדין הרבני הגדול

הרב עובדיה יוסף

מכון מאור ישראל מופת תדרו הואש"צ
ראש ממשלת החורה. מנהיג דורנו
נשיא מועצת חכמי התורה

איש הולא
אליעזר ברננד

ראש ישיבת טובו בנים
בעה"ק ירושלים ת"ו

משה צדקה

ראש ישיבת מורת יוסף
בעה"ק ירושלים ת"ו

בכל ערב שבת יושב האדם בעולם הנשמות

רב המנונא הזקן כשהיה עולה מן הנהר בערב שבת היה יושב רגע אחד נשא עיניו למרום והיה שמח, והיה אומר שיושב לראות השמחה של מלאכים העליונים, אלו עולים ואלו יורדים, ובכל ערב שבת יושב האדם בעולם הנשמות, זכאי הוא זה היודע בסודות רבונו.

זוהר פרשת תרומה (קמב ע"א)

אלמלי ניתנה רשות לעין לראות היו רואים בליל מוצאי שבת ולילות ראשי חדשים ומועדים כמו צורות המתים על הקברים מודים ומשבחים להקב"ה

עוד יש כאן סוד לאותן היודעים דרך אמת יראי חטא, שבשעה שהנשמה מתעטרת למעלה תוך עטרה קדושה, והרוח עומד בהארה עליונה בשבתות וראשי חדשים ומועדים, זאת הנפש בשעה שהרוח שלה יורד מתוך הארה העליונה לשבת בגן העדן, אז היא מאירה ומתנוצצת כשהיא עומדת על הקבר, ומתלבשת בהצורה שהיתה תוך הגוף בתחלה, וכל אותן העצמות^[סח] באותה הצורה עולים ומשבחים ומודים להקב"ה, זה שכתוב

זיו הזוהר

המשובשת שאין מאמינים בהשאת הנפש כל זה הוא דברים בטלים, והנה בעתים האחרונות שנתפרסמה החכמה הנקראת "ספיראטיזם" [הנקרא בימינו "סיאנס"] שהיא כעין ענין בעלת אוב, וגם שעל פי הרבה נסיונות מפורסמות גם חכמי הטבע מודים בהשאת הנפש, ויסכר פי דוברי שקר, יראו ויבושו כי חז"ל כל רז לא נעלם מהם, והנני לגלות בזה גם הסוד של ענין הבלא דגרמי שגם על פי חכמות מסתרי הטבע אין זה דבר זר, כי יש להבין שהבלא דגרמי, הוא כח הרוחני כמו הבל דק וזך הנובע מן המוח ומתפשט בכל אברי הגוף, על ידי העצבים הדקים המחוברים להמוח כענפים באילן, שעל ידי זה עושים האברים כרגע רצון המוח, והתפשטות הזאת היא כעין התפשטות זרם "עלקטרי-גלוואני" מן מקום מקורו לכל חוטי ברזל הנדבקים למקום ההוא, ועד עתה לא ידעו החוקרים חכמי הטבע, שיש לזה הכח איזו ממשות רוחני שנוכל לקרותו בשם הבל, אמנם זה מקרוב כשהתחילו חוקרי הטבע לחקור בענין כח

סח. אין לחשוב דהיינו העצמות ממש, אלא דע שמלבד נפש רוח ונשמה, יש עוד כח אחד בהגוף שנקרא הבלא דגרמי, היינו הבל של העצמות, והוא הכח היותר נמוך ושוכן תמיד בקבר עם העצמות, ורק בעת הראוי יוצא זה ההבל מן הקבר להעשות לבוש להנפש הנמצאת בחצר מות בהאור ממעל להקבר, ואז מודים ומשבחים להקב"ה כמבואר, וצריך להבין שכל כח רוחני ישאף להתחבר ולהתקשר או להתלבש בכח אחר רוחני, וכח הנמוך ופחות במדרגה נעשה לבוש לכח הגבוה והחשוב ממנו, ועל ידי זה מתגבר להאיר, הנשמה מתלבשת עם הרוח, הרוח בהנפש, והנפש בהבלא דגרמי, ונקל להבין ענין זה מן מאור העלעקטרין, [חשמל] שמאיר רק על ידי התחברות ב' כחות הרוחניים, של דוחה ומושך כידוע לחכמי הטבע [חיובי ושלילי]. ובפרשת משפטים בדברי הסבא נתבאר באריכות עניני התלבשות האלו, והנה יען כי ידעתי שהאפיקורסים הלועגים על דברי חז"ל מצאו כאן מקום להתלוצץ, כי לפי דעתם

כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, ואמרות לא כתוב אלא תאמרנה^[ט] ואלמלי ניתנה רשות לעין לראות היו רואים בליל מוצאי שבת ולילות ראשי חדשים ומועדים כמו צורות המתים על הקברים מודים ומשבחים להקב"ה, אבל סכלות האנשים מעכבת להם שאין יודעים ואין משגיחים על מה מתקיימים בעולם הזה, ואין דואגים להשגיח בכבוד מלך העליון בעולם הזה, כל שכן להשגיח בהכבוד של עולם ההוא, ועל מה הוא מתקיים, ואין מתפרשים הענינים.

סוד הבדלה

(זוהר פרשת ויקהל (רז ע"ב)

במוצאי שבת צריך האדם להבדיל בין קודש לחול, למה, מפני שניתנה רשות להממונים שלמטה לשלוט על העולם ובכל מעשי העולם, נצרך להראות היחוד במקום הקדוש בקדושה העליונה^[ע] ולהבדיל להתחתונים מן יחוד העליון, ולברך על מאור האש.

זיו הזוהר

מחוץ להגוף, ובהמצאו קרוב להגוף כוס מים נאסף בתוכו כטבע "העלקטריציטעט", והנה אין כאן מקום להאריך בזה, אבל יש להבין מזה הרבה סודות ומנהגים זרים בעניני מתים, כי סוד ה' ליראיו וחז"ל ידעו מכל זה, תן לחכם ויחכם עוד, והשייך לענינינו כאן בהכח שנקרא בזהר בשם הבלא דגרמי, יש להבין, שלאחר מיתת האיש נשאר מופרד מהגוף ולא נפרד לגמרי זה ההבל הדק והזך כח המוח, והוא יורד עם הגוף לקבר, ולאחר שהגוף נרקב נשאר מחובר בעצמות הגוף, ואין שייך מיתה בזה ההבל, אבל הרגשה כמו הרגשת גוף חי שייך בו, וזה סוד נפלא אשר יתורץ בו הרבה דברים נפלאים שדברו חז"ל, כמו קשה רמה למת כמחט בבשר החי, וכמו שפתותיו דובכות בקבר, ועוד הרבה חידות כאלה, וכן על פי זה יובן כאן ענין ההתלבשות כל כחות האיש לאחר מותו זה בזה, הנשמה ברוח, הרוח בנפש, הנפש בהבלא דגרמי, ואז הוצג אדם חי ממש כמו קודם המיתה אף שהגוף נרקב בהקבר, וגם שתי מדרגות הנמוכות שבהן דהיינו הנפש עם הבלא דגרמי בהתלבשותן זו בזו נצבות הן בחינת אדם שלם כמו חי. **סט.** תאמרנה הוא לשון עתיד, והיינו גם לאחר מיתה. **ע.** פירוש, להראות באמירת ההבדלה, ההפרש בין קדושה העליונה לצדדים האחרים, שרק שם בהקדושה יש ענין היחוד, וצדדים החצונים נבדלים ממנו.

"ההיפנאטיזם", היינו מה שיש לאיזה אנשים כח נפלא, שע"י הבטת עיניו בעיני איש אחר יכול להפיל עליו כמו תרדמה, ולעשותו כמת בלי שום הרגשה, וגם להכריחו לעשות כל מה שמצוה עליו, ועפ"י הרבה נסיונות מצאו חוקרי הטבע שיש לזה הכח המתפשט מן המוח על ידי העצבים הדקים לאברי הגוף ענין רוחני ממשי, כמו הבל דק וזך הבלתי נראה, ושיש ביכולת להוציאו מן פנימיות הגוף ולהפרידו מן הגוף, ולא להפרידו לגמרי, ונסיון הזה נתפרסם בהרבה מכתבי עתים מן חכמי הטבע היותר גדולים ומפורסמים, וגם בהעתון "טאגעבלאט" היוצא בעיר נויארק שנת תרפ"ב, מספר קס"ד ומספר ק"ע, שנתנו כוס מים ביד איש שהפילו עליו תרדמת "ההיפנאטיזם" ואבד כל הרגשת הגוף כגוף מת, ודקרו עם מחט בגוף הנרדם ולא הרגיש מאומה, אך כאשר דקרו עם המחט בהמים שבהכוס צעק האיש מתוך שינת התרדמה שכואב לו דקירת מחט בגופו, והציגו מזה יסוד חזק במסתרי הטבע, שזה הכח המתפשט מן המוח לפנימיות אברי הגוף על ידי עצבים הדקים, הוא חלק מן חיות האיש, והוא הבל דק וזך בלתי נראה, שיש ביכולתו להיות נאסף לכוס מים כמו שנאסף כח "העלקטריציטעט", לתוך כוס מים, וגם כי מחמת תרדמת הגוף ב"היפנאטיזם" נעשה כגוף מת, ולכך אין כח לעצבי הגוף לקבל בפנימיות זה הכח הבל הדק והזך שנובע מן המוח, והוא נפרץ

זוהר פרשת ויקהל (רח ע"א)

אש הזאת היא של עקדת יצחק הלוהטת על גבי המזבח, לפיכך צריך לברך על מאור האש

לפי שכל אשות אחרות נעלמות ונגנזות ביום השבת, מלבד אש אחת של קדושה העליונה שנתגלית ונכללת בקדושת השבת^[עא] וכאשר אש הזאת נתגלית כל אשות אחרות מסתתרות ונגנזות מלפניה, ואש הזאת היא של עקדת יצחק הלוהטת על גבי המזבח, לפיכך צריך לברך על מאור האש, ואש הזאת לא צריכה אש של חול אלא אש של שבת^[עב] ואש הזאת היא האש היוצאת מאש ההיא שלמעלה, וזו היא האש הסובלת אש^[עג] וכיון שאש הזאת היוצאת מהאש שלמעלה נתברכת בברכת המאור, אז כל שאר אשות אחרות יוצאים ונתמנים במקומותם, וניתן להם רשות להאיר^[עד], בשעה זו שמברכים על האש נזדמנים ארבע מרכבות ארבעה מחנות למטה להאיר מאותה האש שנתברכה, והם נקראים מאורי האש^[עה] לפיכך נצרך לכפוף ארבע האצבעות של יד הימנית, ולהאיר להן מתוך אותו האור של הנר המבורך, ואותן האצבעות רמו על אותן מאורי האש המאירים והשולטים מאותו האור של הנר המבורך^[עו] ומפני שהן מדרגות שלמטה כאשר מראה האדם את האצבעות לפני אותו האור של הנר צריך לכפוף אותן לפניו, לפי שאותו האור שולט עליהן והן מאירות מכחו, בשאר ברכות נצרך לזקוף את האצבעות, כדי להראות קדושה העליונה של מדרגות העליונות השולטות על הכל^[עז] שהשם הקדוש מתעטר בהן ומתקדש בהן, ונתברכות כל המדרגות יחד ומאירות מתוך המנורה העליונה מכל^[עח] ולפיכך נצרך לזקוף אותן למעלה, וכאן נצרך לכפוף האצבעות לפני הנר, כדי להראות מדרגות שלמטה המאירות מתוך הנר שלמעלה, ומכאן הן שולטות וממנה הן מאירות, והן מאורי האש, בכל יום אנחנו מברכים מאורי האור, שהם אורות העליונים הקיימים באור הראשון ההוא^[עט] ומתברכות כל המדרגות ומאירות כלן יחד מתוך המנורה העליונה, אבל אלה נקראות מאורי האש, ובשביל סוד הזה מברכים בורא מאורי האש.

אם תשאל מפני מה הנוסח בורא ולא תקנו הנוסח מאיר מאורי האש

ואם תשאל מפני מה הנוסח בורא ולא תקנו הנוסח מאיר מאורי האש, כיון שמאירות מאותו האש מאותו המנורה שנתברכה, אלא לפי שכשנכנס השבת כל אותן המדרגות

זיו הזוהר

הדין מלהעניש. **עד.** פירוש, שניתן אז רשות לשרי הדין לשלוט. **עה.** היינו ד' מחנות מלאכים של השכינה, שהם: מיכאל גבריאל רפאל נוריאל, שמקבלים הארה וכח השליטה מן השכינה הקדושה. **עו.** פירוש, מאור השכינה שישראל מברכים אותה. **עז.** היינו העשר ספירות שהעשר אצבעות הידים מרמזות עליהן, ה' של ימין - חסדים, וה' של שמאל - גבורות. **עח.** היינו מעצם האלהות שהוא למעלה מהעשר ספירות שנקרא אי"ן סו"ף. **עט.** מאורי אור היינו העשר ספירות, ומאורי האש, היינו הד' מחנות מלאכים של השכינה

עא. אש הזאת זו השכינה הקדושה שעליה נאמר כי ה' אלוֹקֵיך אש אכלה הוא, ואשות האחרות, היינו הממונים על כחות הדין והעונשין. **עב.** פירוש, שבשבת אין השכינה סובלת אשות של כחות הדין, ככתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת, אלא אשא דשבת, היינו אש הגבורה וההתלהבות דקדושה להיחוד הגדול שנעשה ביום השבת. **עג.** פירוש, שהשכינה היא אצולה מהמלכות, והמלכות מאת ה' היתה זאת, מגבוה שעל גבוה, וסובלת אש, היינו אש אוכלה, אש אוכלת אש, שבולעת בקרבה כל כחות של שרי

שלמטה וכל אותן המאירים ושולטים, כלם נכנסו ונתכללו בנר ההוא^[פ] ונסתרו ונגנזו ונשמרו בו, ואין גראין בו אלא נקודה ההיא בלבדה^[פא] וכלם נסתרים בה כל יום השבת, למוצאי שבת אותו הנר מוציאים לכל אחד ואחד כאילו באותה שעה נבראו ויצא כלם, ונבראים כמקדם ונתמנים על מקומותם לשלוט, אז נתברך נר ההוא ונכפפים לפניו להאיר, וכיון שמקבלים הארה אז נתמנים כל אחד ואחד על מקומו, כדמיון זה אותן מדרגות העליונות הנקראים מאורי אור שולטים ביום ומאירים מתוך מנורה העליונה^[פב] בשעה שנחשך הלילה אותה מנורה העליונה מאספתם ומכנסת אותם בקרבה עד שיאיר היום, כיון שמברכים ישראל על האור ביום אז היא מוציאה אותם בשלמות האור, ועל כן מברכים יוצר המאורות, ואין אומרים בורא אלא יוצר^[פג] וכאן בורא מאורי האש, לפי שהן המדרגות שלמטה, והכל הוא בסוד האצבעות, בהן נרמזו מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות, מדרגות העליונות ניכרות בזקיפת האצבעות למעלה, ובזקיפת האצבעות נתברכות מדרגות העליונות ומדרגות התחתונות ביחד, ובהשפלת האצבעות נתברכות להאיר מדרגות התחתונות בלבדן.

כשמברכים על הנר נצרך להראות לפניו אחורי האצבעות בצפורניהן שיאירו מתוך הנר הזה, ופנים האצבעות לא נצרך להראותן שיאירו מתוך הנר הזה

זוה סוד הצפורנים של אחורי האצבעות, והאצבעות בלבדן שמכפנים, הצפורנים של אחורי האצבעות הן פנים האחרות הצריכות להאיר מתוך הנר ההוא, והן פנים הנקראות אחוריים, האצבעות שמכפנים בלי צפורנים אלו הן פנים הפנימיות הנסתרות, וזהו הסוד של וראית את אחורי, אלה אחורי האצבעות בצפורניהן לאחור, ופני לא יראו, אלו האצבעות שמכפנים בלי צפורנים שהן פנים הפנימיות^[פד] וכשמברכים על הנר נצרך להראות לפניו אחורי האצבעות בצפורניהן שיאירו מתוך הנר הזה, ופנים האצבעות לא נצרך להראותן שיאירו מתוך הנר הזה, שהרי הן אינן מאירות אלא מתוך הנר העליון שהוא למעלה מעלה, שהוא נסתר ונעלם ואינו נתגלה כלל, והן אינן מאירות כלל מתוך הנר הנגלה, לפיכך נצרך להראות אחורי האצבעות בצפורניהן, ופנים האצבעות לא נצרך להראות לפני נר הזה, נסתרות הן ובהסתר מאירות, פנימיות הן ומן פנימיות הן מאירות, עליונות הן ומן העליון הן מאירות, זכאים הם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא.

זיו הזוהר

הם כאילו נבראים מחדש, לכך מברכים בורא מאורי האש, מה שאין כן התאספות המאורות בלילה בהבינה הוא רק כעובר ברחם אמו, לכן יתכן יותר לברך עליהן בשחרית יוצר המאורות. **פד.** פנים האצבעות, רמז על העשר ספירות, והצפורנים שבאחורי האצבעות, רמז על כתות המלאכים של מחנה השכינה.

הקדושה. **פ.** זו המלכות. **פא.** נקודת המלכות. **פב.** זו הבינה. **פג.** נראה לי לפרש על פי הידוע, שהפעל בורא - היינו יש מאין, והפעל יצר - הוא יש מיש, שנצטייר הדבר באותה צורה ותמונה כרצון הבורא, ועל פי זה מובן החילוק, שבשבת מאורי האש נסתרים בהמלכות, והם במדרגה של ביטול במציאות כנר בפני אבוקה, ובמוצאי שבת

זוהר פרשת ויקהל (רח ע"ב)

כמו שהאדם משביע לזה הרוח בעונג ומהנה לו, כמו כן הוא ישביע לו לעולם הבא

במוצאי שבת נצרך להריח בבשמים על שנסתלק רוח ההוא, ונפש האדם נשארה ערומה לבעבור הסתלקות ההיא שנסתלק ממנה הרוח וזה נתבאר, כתוב וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מקרא זה נתבאר ונדרש, אבל בוא וראה הריח הוא קיום הנפש, לפי שהוא דבר הנכנס לנפש ולא להגוף, וירח את ריח בגדיו, הרי ביארו שהם בגדי אדם הראשון היו, שנתן לו הקב"ה להלבישם.. ואותן הבגדים היו מעלים ריח ובושם של הגן, שהנפש מתישבת בהם ומשמחת בהם, זה שכתוב וירח את ריח בגדיו ויברכהו, שהרי נתישבה נפשו ורוחו של יצחק בריח ההוא, לפיכך במוצאי שבת נצרך להריח בבשמים, שתתישב נפשו בריח הזה על רוח העליון הקדוש ההוא שנסתלק ממנו, וזה הריח המשובח מהבשמים הוא הדס, שהרי קיום מקום הקדוש שהנשמות יוצאות ממנו הוא הדס^[פא], וזה הוא קיום הנפש כדמיון שלמעלה להתקיים ממה שנשארת ערומה במוצאי שבת, כמו שנתלבש אדם באותן הבגדים של הגן עדן אשר בארץ המעלים ריח טוב של בשמים, לקיים נפשו על מה שנסתלק ממנו רוח העליון הקדוש והיקר, והדס הוא קיום הנפש בודאי כדמיון שלמעלה שבהדס מתקיים שם קיום הנפש^[פב], כי אותו רוח העליון כשיורד על האדם בשמחה ומשמח לנפשו, אז עומדת נפש האדם כדמיון העולם הבא שהיא עתידה ליהנות ממנו, וכמו שהאדם מהנה לרוח הזה בעולם הזה, כן אותו הרוח ינהג לו להאדם בעולם הבא, שכתוב (ישעי' נ"ח) אז תתענג על ה' וגו', וכתוב והשביע בצחצחות נפשך, כמו שהאדם משביע לזה הרוח בעונג ומהנה לו, כמו כן הוא ישביע לו לעולם הבא, ובכן כאשר האדם זוכה ומשלים שלמות של כבוד השבת כמו שאמרנו, קורא עליו הקב"ה ואומר, ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בכך אתפאר.

זוהר פרשת פנחס (רמג ע"ב רועה הנאמן)

בת היחידה שבת המלכה, יש לה שש מדרגות תחת ממשלתה

ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי שבת לה' אלהיך לא תעשה כל מלאכה, אמר רבי שמעון מהו שבת, ש בת, ש רמז על ג' גונים של הקשת^[פג], אות ברית הקשת, בת זו בת היחידה שבת המלכה, ויש לה שש מדרגות תחת ממשלתה, שהם ששת ימי המעשה הנכללים במטטרון, שעליהם נאמר ששת ימים תעבד ועשית כל

זוהר פרשת פנחס (רמג ע"ב רועה הנאמן)

פה. זו ספירת היסוד, כך פירוש, הרח"ו זצ"ל, וכונתו שהיסוד הוא קיום נפש דלעילא זו המלכות, על ידי שמשפיע בה השפע מספירות העליונות, וגם נשמות קדושות לחלקן בעולם הזה, וכן נרמז בהכתוב: ויהי אומן את הדסה היא אסתר, שמרדכי הצדיק היה במדרגת יסוד צדיק, והוא המגדל והמקיים לאסתר רמז על מלכות, ככתוב ותלבש אסתר מלכות, ששורשה ה' האחרונה מהשם הוי"ה ב"ה, והדס עם ה היינו הדסה. פו. היינו הנפש דלעילא, שהיא מדת המלכות כמבואר לעיל. פז. ג' גונים, הם לובן אודם ירוק, המרמזים על ג' קיום של הנהגת העולם, שהם חסד גבורה תפארת, המשפיעים בהקשת, היינו היסוד, שיעביר השפע להבת יחידה היינו המלכות, שהיא שבת, לצורך הנהגת העולם, לפעמים בחסד לפעמים בדין לפעמים ברחמים, והיינו הרמז של שב"ת.

מלאכתך, אבל בבת היחידה נאמר, ויום השביעי שבת לה' אלהיך לא תעשה כל מלאכה, העושה בה מלאכה יומת.. שהרי שבת היא ה' אלוקיך מצד שם המפרוש יו"ד ה"א וא"ו, שבגימטריא ט"ל, וכאשר זה הט"ל שולט בשבת שהיא ה"א אין לוקין ל"ט מלקות בשבת, ואסרו בו החכמים ארבעים מלאכות חסר אחת שנקראות אבות מלאכות, והן הזורע והחורש וכו'.

בשביל שהנשמה יתירה מתפשטת בהשכינה שהיא שבת מלכתא

אמר רועה הנאמן, זקן זקן, השכינה נקראת א"רץ של הקב"ה, זה שכתוב (ישעי' ס"ז) והארץ הדום רגלי, מצד החסד נקראת מים, ומצד הגבורה נקראת אש, ומצד התפארת עמוד האמצעי נקראת אורי, וזאת האר"ץ קרקע לכלן^[פח], **ובשביל שהנשמה יתירה מתפשטת בהשכינה שהיא שבת מלכתא,** שנאמר בה ומלכותו בכל משלה, משם היא מלכו"ת שממשלתה על הארץ ועל עצים וזרעים, ובשביל שעץ החיים שהיא הנשמה יתירה שבשבת בה תולדותיה^[פט], לפיכך יש מנוחה לארץ שהיא השכינה.. ומצד השכינה העליונה שהיא שמחה וחירות של הכל^[צ], במקום שהיא שולטת והזר הקרב יומת, אין רשות לצד הטומאה לשלוט, לא שטן ולא משחית ולא מלאך המות שהם מצד הגיהנם, ובעבור זה בימי החול אומרים ישראל (תהלים ע"ח) והוא רחום יכפר עון ולא ישחית וגו', לפי שבימי החול שכינה התחתונה מתלבשת באלה הקליפות של מיתה ודין, ובשבת נפרדת מהם, לפי שעץ החיים שהוא יו"ד ה"א וא"ו נתחבר בה"א, באותו הזמן מנוחה נמצא לה"א ולכל מי שהוא תחת כנפיה, ואין צריך לומר בו והוא רחום, ומי הם תחת כנפיה, ישראל, ובכל מקום שישראל נמצאים שמירה נמצאת עם מנוחה, ולפיכך אסור לחרוש בארץ ולעשות בה גומות, שהרי זה כאילו עשה פגם בארץ עליונה הקדושה שהיא השכינה, ואסור להשתמש בדברים המחוברים לארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן ולא כלום, אלא הכלי שבעולם מותר, למען ינוחו בזכות השכינה שנקראת אבן, שנאמר בה, והאבן הזאת אשר שמת מצבה..

אותן סמא"ל ונחש צריכים ישראל לנטור אותם, שלא יכנסו למדור השכינה שהיא רשות היחיד

ובעבור זה ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרת"ם ברית עולם, שנצרך לשמור השבת בדורתם, שלא יוציאו מרשות היחיד לרה"ר, וזה הוא שביארו חכמי המשנה יציאות השבת שתיים שהן ארבע, הוצאה שמרשות לרשות, והכנסה גם כן יציאה קורא לה, **ואותן סמא"ל ונחש צריכים ישראל לנטור אותם, שלא יכנסו למדור השכינה שהיא רשות היחיד, מי הם רשות הרבים, חללה שפחה זונה נדה בת עכו"ם, הן ברשות דסמא"ל ונח"ש ושבעים שרים של העמים עכו"ם,** ע"כ ר"מ [רעיא מהימנא - רועה הנאמן].

זיו הזוהר
 פח. זאת המלכות מקבלת שפע מכל הספירות. היינו ספירת התפארת שנקרא עץ החיים.
 פט. פירוש, שבשבת נעשה בה הכנה לכל צ. פירוש, ומצד שבא לה הארה גם משכינה תולדותיה, על ידי שמאיר בה אור הנשמה יתירה, העליונה, היינו עולם הבינה.

זוהר פרשת אחרי (עח ע"ב)

לא תחמד אשת רעך, לפי שזה כלל של כולם, ומי שחומד אשת רעהו כאילו עובר על כל התורה

ולא תחמד אשת רעך, למדנו דבור האחרון של עשרת הדברות שבתורה הוא לא תחמד אשת רעך, לפי שזה כלל של כולם, ומי שחומד אשת רעהו כאילו עובר על כל התורה, אמנם אין לך דבר שעומד בפני תשובה, וכל שכן אם קבל עונשו כדוד המלך, אמר רבי יוסי למדנו כל מי שחטא ונפרש מאותו החטה תשובה מועלת לו יותר, ואם לא, אין התשובה תעלה בידו, ולא תועיל לו, אם כן דוד איך לא פירש עצמו מבת שבע אחר כך, אמר ליה רבי שמעון בת שבע שלו היתה ושלו לקח שהרי מת בעלה, שלמדנו מוכנת היתה בת שבע לדוד מיום שנברא העולם, ומה היה העיכוב לו, שלקח בתו של שאול המלך, ובאותו היום לקחה אוריה ברחמים, אף על פי שלא היתה שלו, אחר כך בא דוד ולקח את שלו, ועל שדוד דחק השעה להרג לאוריה ולעשות כך, היה רע הדבר לפני הקב"ה וענש לו לדוד, שהרי הקב"ה רצה להחזירה לדוד, לקיים לו מלכות עליונה הקדושה, ומה שחמד לשלו חמד.

זוהר פרשת ואתחנן (רסא ע"א)

זכאים הם חכמי האמת שכך ביארו, חמדה מדרגה אחת, תאוה מדרגה אחרת עוד שאל רבי יוסי מהו ולא תתאוה, כיון שכתוב ולא תחמד, שהרי די בזה, אמר ליה רבי אלעזר זכאים הם חכמי האמת שכך ביארו, חמדה מדרגה אחת, תאוה מדרגה אחרת, חמדה, שאם הוא ביכולת הולך ולוקח מה שהוא חומד, ובשביל אותה החמדה הולך לעשות מעשה, תאוה, לא כן, והיא שאפילו אם אינו תופס זה הדרך ללכת בפועל אחריו.

זוהר פרשת ויקרא (יא ע"ב)

יהי רגיע, אלו ישראל שהם חלקו של הקב"ה

א"ר שמעון בוא וראה עשרה מאמרות למעשה בראשית, כמו שלמדנו בעשרה מאמרות נברא העולם, ועשרה מאמרות למתן תורה, אלו עשרת הדברות, כתוב אנכי ה' אלהיך, וכתוב במעשה בראשית יהי אור ויהי אור, זו האמונה של הקב"ה שנקראת אור, כמו שכתוב (תהלים כ"ז) ה' אורי וישעי ממי אירא. כתוב לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, וכתוב במעשה בראשית יהי רגיע בתוך המים וגו', יהי רגיע, אלו ישראל שהם חלקו של הקב"ה, ואחיזתם במקום ההוא שנקרא שמים^[אז], וזהו הסוד, שפעם אחת שאל רבי ייסא סבא לרבי אלעאי ואמר, הרי שאר עמים נתן הקב"ה אותם לשרים ממונים המושלים, ישראל באיזה מקום נתנם, שלח לו, ויתן אותם אלהים ברגיע השמים, ויפה שלח לו, בתוך המים, בין דברי תורה, ויהי מבדיל בין מים למים, בין הקב"ה שנקרא באר מים חיים, ובין אלהים אחרים שנקראים (ירמ"ב) בורות נשברים וגו', שהם מים המרים מים עכורים מכונסים סרוחים ומטונפים, ועל כן ישראל קדושים מבדילים בין מים למים.

זוהר פרשת ויקרא (יא ע"ב)

צא. היינו בספירת התפארת, שנקרא בשם ישראל סבא.

בוא וראה כל מי שנשבע בשם הקדוש לשקר, כאילו הפריד להמלכות ממקומה למעלה

כתוב לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, וכתוב במעשה בראשית, יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, בוא וראה כל מי שנשבע בשם הקדוש לשקר, כאילו הפריד להמלכות ממקומה למעלה, וכתרים הקדושים אין מתישבים במקומותם, כמו שכתוב (משלי ט"ז) ונרגן מפריד אלוף, ואין אלוף אלא הקב"ה, זה שכתוב יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, לא תגרום פרוד למעלה בשביל שבועת שקר, אלא אל מקום אחד כראוי במקום האמת, ולא במקום אחר לשקר, ומה הוא השקר, שהולכים המים למקום אחר שאינו שלו^[צב].

מתי נתגדלה ארץ הקדושה שלמעלה ונתעטרת בכתרה, אתה תשוב ביום השבת כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית תדשא הארץ דשא עשב, מתי נתגדלה ארץ הקדושה שלמעלה ונתעטרת בכתרה, אתה תשוב ביום השבת, שהרי אז נתחברה המלכה במלך הקדוש להוציא דשאים וברכות לעולם. כתוב כבוד את אביך ואת אמך, וכתוב במעשה בראשית יהי מארת ברקיע השמים, מה בא ללמדנו, אלא אלה המאורות זה הוא אביך ואמך, אביך זה השמש^[צג], אמך זו הלבנה, ואין שמש אלא הקב"ה, שכתוב (תהלים פ"ד) כי שמש ומגן ה' אלהים, ואין הלבנה אלא כנסת ישראל, שכתוב (ישעי' ט) וירחך לא יאסף, ועל כן הכל אחד. כתוב לא תרצח, וכתוב במעשה בראשית ישרצו המים שרץ נפש חיה, שאתה אל תהרג לאדם שנקרא נפש חיה, ככתוב ויהי האדם לנפש חיה, ולא תהיו כדגים הללו שהגדולים בועלים לקטנים. כתוב לא תנאף, וכתוב במעשה בראשית תוצא הארץ נפש חיה למינה, מכאן למדנו שלא ישקר אדם באשה אחרת שאין היא בת זוגו, ועל כן כתוב תוצא הארץ נפש חיה למינה, שלא תלד אשה אלא ממינה, ומי הוא מינה, זה בן זוגה.

מי שהוא בצורת המלך אל תעיד בו שקר, ומי שמעיד שקר בחברו כאילו העיד למעלה

כתוב לא תגנב, וכתוב במעשה בראשית ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זורע, מה שנתתי לכם והתרתי לכם זה יהיה לכם, ולא תגנבו, מה שהוא מאחר. כתוב, לא תענה ברעך עד שקר, וכתוב במעשה בראשית, ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו, מי שהוא בצורת המלך אל תעיד בו שקר, ומי שמעיד שקר בחברו כאילו העיד למעלה. כתוב לא תחמד אשת רעך, וכתוב במעשה בראשית לא טוב היות האדם לבדו וגו', הרי זוגתך כנגדך, ועל כן לא תחמד אשת רעך, הרי אלו עשרה מאמרות למעשה בראשית ועשרה מאמרות למתן תורה, זה שכתוב (במדבר ז') עשרה עשרה הכף בשקל הקודש, שקולים יחד במשקל אחד, ובמה הכתוב מדבר, לפי שהעולם לא נברא אלא בשביל התורה, וכל זמן שישראל עוסקים בתורה העולם מתקיים, ובזמן שישראל בטלים מהתורה מה כתוב, (ירמ' ל"ג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

זיו הזוהר
 צב. שהשפע אינה נשפעת להמלכות והשכינה הקדושה, אלא שפחה תירש גבירתה. צג. שמש

זוהר פרשת פקודי (רכו ע"ב)

קול גדול הוא סוד התורה

את הדברים האלה דבר ה' וגו' קול גדול ולא יסף, אמר רבי חזקיה, בוא וראה זה קול גדול הוא עיקר הכל והוא הסוד של שם העליון הקדוש^[צד], וזה **קול גדול הוא סוד התורה**, לפי שהתורה יצאה מאותו קול הפנימי שנקרא קול גדול, ועל זה דרשו, שאסור לו לאדם להקדים שלום לחברו קודם שהתפלל תפלתו, וסוד זה ביארו בהכתוב (משלי כ"ז) מברך רעהו בקול גדול בבקר השכם קללה תחשב לו, ואין זה אסור אלא כשמברכו בהסוד של קול גדול, שהוא עיקר השם הקדוש.

זיו הזוהר

וירח, רמז על תפארת ומלכות. **צד**. פירוש, סוד עולם הבינה, שמשם יצאה התורה.

יִשְׂאֲלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה, "שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֲאֵם יִדְעַתְּ שְׂאִפְשֹׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם?" אֲשִׁיב, "כֵּן."

יִשְׂאֲלוּ, "וַיְמָה עָשִׂיתָ לָּזֶה?"

אֲשִׁיב, "הַדְּפַסְתִּי מִיְלִיוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזֹּהֶר"ק, וְאִמְרַתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֲמַת שְׁכָל הַרְבָּנִים וְהָרְאִישִׁי יִשְׁבּוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל שְׁלֶהֶם לְלַמֵּד זֹהוּר הַקְּדוֹשׁ הֵם רְאִישֵׁי הָעָרֵב רַב [כָּל זֶה פְּתוּב בְּזוֹהֶ"ק 172 פְּעָמִים – וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תַלְמִידֵי בַעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע – סֵף הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוֹמוֹת, וְהַדְּפַסְתִּי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְרְאוֹת אֶת זֶה], וְהֵם אֲשֵׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגִּיעִים לְכָל־ל יִשְׂרָאֵל מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. זֹה הִיא הָאֲמַת הַיְחִידָה שֶׁתִּתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה."

זוהר פרשת ואתחנן (רס ע"א)

אלמלא לא התרחקו ישראל והיו שומעים כל אותו הדבור כבתחלה, לא היה יכול העולם להיות חרוב אחר כך, והם היו מתקיימים לדורי דורות

קרב אתה ושמע את אשר ידבר ה' אלינו וגו', אמר רבי אלעזר בוא וראה בשעה שניתנה התורה לישראל כל הקולות נמצאו^[צח], והקב"ה ישב על כסא כבודו, וזה מתוך זה היה נראה, ודבור הזה יצא מתוך העליון שעליו^[צו], וזהו הסוד שכתוב פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש, שהדבור היה יוצא ומדבר מתוך אש ושלהבת, והיה נדחה לחוץ בדפיקת הרוח והמים שנותנים זה הכח^[צז], ואש רוח ומים יצאו מתוך השופר שהוא כולל לכלם^[צח], וישראל התרחקו בשביל יראה זו, ולפיכך אמרו ואת תדבר אלינו, אין אנו רוצים בתגבורת העליונה שלמעלה, אלא מהמקום של בחינת נקבה ולא יותר^[צט] זה שכתוב ואת תדבר אלינו וגו', אמר משה ודאי החלשתם כחי, והחלשתם כח אחר^[ק] שאלמלא לא התרחקו ישראל והיו שומעים כל אותו הדבור כבתחלה, לא היה יכול העולם להיות חרוב אחר כך, והם היו מתקיימים לדורי דורות, שהרי בשעה הראשונה יצאה נשמתם, מפני מה, לפי שכך נצרך שהרי עץ המות היה גורם^[קא], ולאחר שחיו ועמדו ונתחזקו רצה הקב"ה להכניסם לעץ החיים^[קב] העומד על עץ המות ההוא, כדי שיהיו קיימים לעולם, וכיון שהתרחקו ולא רצו, אז נחלש כחו של משה בעבורם, ונחלש כח אחר, אמר להם הקב"ה, אני בקשתי לקיים אתכם במקום עליון להדבק בחיים, ואתם בקשתם המקום שבחינת נקבה שורה בו, ולפיכך לך אמור להם שובו לכם לאהליכם, כל אחד ילך לאשתו ויתיחד עמה, ועם כל זה כיון שישראל לא עשו כך אלא מפני פחד הגדול שהיה עליהם, לא נאמר עליהם אלא מי יתן והיה לבכם זה להם וגו'.

זיו הזוהר

חסד גבורה תפארת עלמא דדכורא, אלא מן המלכות בלבד עלמא דנוקבא, וזהו ואת תדבר, לשון נקבה. ק. ה [הקב"ה ז"א] התפארת. קא. היינו מדת המלכות שמכח תולדתם היו דבוקים בה. קב. להיות דבקים בהתפארת שנקרא עץ החיים ויחיו לעולם.

צה. פירוש, אורות וכחות, של כל הספירות. צו. הגם שהתגלותו מן המלכות, אבל מקור מוצאו מן הבינה. צז. מים אש ורוח שנזכר כאן, היינו כחות הספירות חסד גבורה תפארת. צח. השופר הכולל אותם זו הבינה. צט. שפחדו לקבל הדיבורים מן

כל מי שעושה דבר לא טוב ולבו ורצונו לא התכונו לשם צד הרע, הקדוש ברוך הוא לא ידין אותו לרעה

מכאן יש ללמוד, כל מי שעושה דבר לא טוב ולבו ורצונו לא התכונו לשם צד הרע, אף על פי שהוא דבר רע, הואיל שלא עשה הדבר ברצון, העונש לא ישרה עליו כמו על איש אחר, והקדוש ברוך הוא לא ידין אותו לרעה.

זוהר פרשת ואתחנן (רס ע"ב)

ואתה פה עמוד עמדי, מכאן נפרש משה מכל וכל מאשתו, ונדבק ונתעלה במקום אחר של בחינת זכר ולא בבחינת נקבה^[קב] אשרי חלקו של שמה נביא הנאמן שזכה למדרגות עליונות מה שלא זכה אדם אחר לעולם.

זוהר פרשת ואתחנן (רסג ע"א)

רבי יצחק אמר ע גדולה להכליל השבעים שמות

שמע ישראל וגו'. אמר רבי ייסא זה ישראל הזקן^[קד] **רבי יצחק אמר ע גדולה להכליל השבעים שמות**^[קה] **ד גדולה עד** זה עדות של הכל^[קי] שמע ישראל, כמו שכתוב (ישעי' א') שמעו שמים, וכתוב האזינו השמים, אף כאן שמע ישראל, והכל ענין אחד הוא^[קיז]. ה', זה ראשית הכל בהארת הקדמון הקדוש^[קיח] וזה הוא שנקרא **אב** אלהינו, זה עומק הנחלים והמעיונות היוצאים ונמשכים לכל^[קיט], [וזה היא שנקראת **אם**], ה', זה גוף העץ שלמות השרשים^[קי], אח"ד, זו כנסת ישראל^[קיא] והכל שלמות אחד ומתקשרים זה בזה ולא נמצא בהם פרוד אלא הכל אחד.

זוהר פרשת תרומה (קס):

שמע ישראל, כאן נרמז ונתגלה היחוד של החכמה העליונה

רבי יצחק למד, מרכבה קדושה העליונה היא ארבעה בתים של תפילין שמניח ו כמו שנדרש^[קיב], ומרכבה קדושה האחרת היא ארבע אחרות שנכללין בבית אחד, שמניחה ה האחרונה^[קיג], כמו שנתבאר, רבי יוסי אמר, **שמע ישראל, כאן נרמז ונתגלה היחוד של החכמה העליונה, שמע, ע** שהוא מאותיות הגדולות למה, אלא שמרמז רמז בכלל אחד להכליל מעלה ומטה ביחוד אחד, שמ"ע, ש"ם ע, כאן נכלל ש"ם זה באותן ע' שמות העליונים להכליל אותם, שהרי ש"ם זה נתברך מהם ונכלל בהם^[קייד], ונצרך לכוון להכליל אותם יחד ביחוד אחד ושלים מחשבתו בהם, שהרי ודאי שהשבעים שמות הם בסוד מרכבה העליונה,

זוהר פרשת ואתחנן יום ו' * דף היומי * זוהר תורה

עץ החיים. **קיא.** זו המלכות. **קיב.** הקב"ה מניח תפילין, זה התפארת ששרשו אות וא"ו של הוי"ה, והתפילין שלו ד' מאורות בד' בתים, שהם חכמה בינה חסד גבורה. **קיג.** זו המלכות, שהתפילין שלה הם ד' מאורות של תפארת נצח הוד יסוד בבית אחד. **קיד.** פירוש, לכוון שהש"ם שהיא המלכות תתכלל בהבינה, ותקבל הארה מן הע' שמות של הבינה, והיינו לייחד מעלה עם מטה,

קג. להיות דבוק בהתפארת ולא במלכות. **קד.** זו מדת תפארת. **קה.** אלו ע' שמות הבינה, שהמלכות הנקראת ש"ם תקבל הארה מן ע' שמות הבינה. **קו.** פירוש, שכלם מעידים על אחדותו יתברך. **קז.** פירוש, כמו שם השמים היינו תפארת, אף כאן ישראל זה התפארת. **קח.** זה החכמה שמקבל הארה מן הכתר. **קט.** זו הבינה המקושרת עם החכמה ומקבלת הארה ממנו. **קי.** זה התפארת

ומאותה מרכבה העליונה נתברך ש"ם זה ונכלל בתוכם, ואחר כך ישרא"ל בכלל, אבל הרי למדנו שזה ישרא"ל סבא, להיות ישרא"ל זה בכלל אחד במקום ההוא של דבקות הכל [קטז] ועל כן שמע ישראל, עכשיו נדבקת האשה בבעלה [קטז] ונמצא הכל בכלל אחד, וזהו שמע ישראל למען היחוד [בהכולל מעלה ומטה] ואחר כך לייחד הארבעה צדדים [ק"ז], ה' אלהינו ה' אחד, להיות הכל אחד..

בשעה שבא האדם לקבל עליו עול מלכות שמים, אז השכינה באה ושורה על ראשו ועומדת עליו כעד, להעיד עדות לפני המלך הקדוש

וזה הסוד לקבל עליהם עול מלכות שמים בכל ששה צדדים, לפי שנצרך לו לאדם להיות מוכן באותה שעה לייחד שמו של הקב"ה, ולקבל עליו עול מלכות שמים, ובשעה שבא האדם לקבל עליו עול מלכות שמים, אז השכינה באה ושורה על ראשו ועומדת עליו כעד, להעיד עדות לפני המלך הקדוש שזה הוא המיוחד שמו פעמים ביום, ושהוא מייחד שמו מעלה ומטה [וארבעה צדדים] כראוי, ועל כן ע' מן שמע ישראל היא מאותיות הגדולות, וגם ד' מאותיות הגדולות, להיות עד לפני המלך הקדוש.. ובודאי שזה האדם המיוחד שמו של הקב"ה מעלה ומטה [וארבעה צדדים] כראוי, באה השכינה ושורה על ראשו ומברכת אותו בשבע ברכות, וקוראה עליו (ישעי' מ"ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

זוהר פרשת ואתחנן - רועה הנאמן - (רסג ע"א)

מצוה זו לייחד שמו של הקב"ה בכל יום, לקרות קריאת שמע פעמים בכל יום, אחד כנגד מדרגת היום ואחד כנגד מדרגת הלילה

שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, מצוה זו לייחד שמו של הקב"ה בכל יום, לקרות קריאת שמע פעמים בכל יום, אחד כנגד מדרגת היום ואחד כנגד מדרגת הלילה, להכליל ביום מדרגת הלילה ולהכליל בלילה מדרגת היום, וזה נתבאר, ועל כן שני פעמים בכל יום אחד ביום ואחד בלילה.

זוהר פרשת ואתחנן (רנז ע"א)

שש תיבות הן יחוד מצד עמוד האמצעי

שמע ישראל, אותן שש תיבות הן יחוד מצד עמוד האמצעי, ובהן כ"ה אותיות היינו כה, ובעבורה אמר אברהם נלכה עד כ"ה ונשתחוה, כ"ה תאמר לבית יעקב, עמוד האמצעי הוא אח [ק"ח] והיא ד שלמות היחוד שלו להשלים בו אחד, אח כולל ט' ספירות שהן א אין

מעלה בינה, מטה מלכות. קטו. פירוש, לכוון, שישרא"ל שהוא התפארת יהיה נכלל בהמקום של דבקות הכל, זה החכמה לקבל הארה ממנו, והיינו גם כן התיחדות של מעלה עם מטה, מעלה חכמה, מטה תפארת. קטז. פירוש, שע"י התיחדות והתכללות של מעלה ומטה, שיקבלו שניהם הארות מלמעלה, יהיה נעשה ממילא היחוד של אשה

בבעלה, היינו תפארת ומלכות. קיז. פירוש, לאחר שנתבאר כוונת שמע ישראל בהיחוד והתכללות של מעלה ומטה, מזכיר עתה ענין היחוד של ד' סטרין, כמו שאמרו חז"ל שצריך לכוון לייחדו ולהמליכו מעלה ומטה ובד' צדדים, והיחוד של ד' סטרין היינו ה' אלהינו ה' אחד, ה' אלהינו, יחוד חכמה ובינה, ה' אחד, יחוד תפארת ומלכות. קיח. התפארת אח

זיו הזוהר

סוף[ק"ט], ח שמנה ספירות מן חכמה עד יסוד, ד מלכות, קוץ שלה י[קכ] בו נשתלמות לעשרה שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ד כלולה מן ד' אותיות של הוי"ה.

זוהר פרשת ואתחנן (רנח ע"א)

ועל כל אחד ואחד שמייחד אותו בעולם, ש"מ מן שמע א"ח מן אחד הרי אשמ"ח ועוד שמע ישראל, ע מן שמע גדולה, ד מן אחד גדולה, היינו עד, (שמואל א' י"ב) עד ה' בכם, ועל כל אחד ואחד שמייחד אותו בעולם, ש"מ מן שמע א"ח מן אחד הרי אשמ"ח, ועל זה אמר דוד (תהלים ק"ד) אנכי אשמח בה'. ועוד ד' גדולה ד' בתים של תפילין שמניח אותם אח ונתעטר בהם, והם פאר על ראש התפארת, תפילין שלו הוי"ה כסדר, שהוא י חכמה קדש ל', ה בינה והיה כי יביאך, ו תפארת, עמוד האמצעי, שמע ישראל, ה מלכות הקדושה והיה אם שמוע, אבל בעולם הבא היות באמצע שהן ה ה, ובעבור זה אמר הנביא (ירמיי' ט') בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני ה', ובשביל זה דרשו חכמי המשנה שיש מקום בראש להניח שני זוגות של תפילין..

(בא מג:)

אלא במראה של רוח הקודש נודע, והם בדמות העין נסתר ג' גונים, להבין שאלו ג' הם אחד, וזה הוא סוד הקול שנשמע

ועוד שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, יחוד הזה הרי נתבאר בכמה מקומות, יחוד של כל יום הוא היחוד של הכתוב שמע ישראל ה' אלהינו ה', הרי כלם אחד, ולכך נקרא אחד, הלא ג' שמות הם, ואיך הם אחד, ואף על פי שקוראים אחד איך הם אחד, אלא במראה של רוח הקודש נודע, והם בדמות העין נסתר ג' גונים, להבין שאלו ג' הם אחד, וזה הוא סוד הקול שנשמע, קול הוא אחד, והוא אש רוח ומים, וכולם אחד בסוד הקול, אף כך ה' אלהינו ה' הם אחד, ג' גונים והם אחד, [חג"ת] וזהו הקול שעושה האדם בהיחוד להשיים מחשבתו ביחוד של הכל, מן אי"ן סו"ף עד סוף של הכל, בזה הקול שהוא עושה באלו הג' שהם אחד, וזה הוא היחוד של כל יום שנתגלה בסוד של רוח הקודש, וכמה אופנים של יחוד נתחדשו וכולם אמת, מי שמכוון כך טוב, ומי שמכוון כך טוב, אבל זה היחוד שאנחנו מעוררים מלמטה בסוד הקול שהוא אחד זהו ברור הדבר.

זוהר פרשת ואתחנן (רסג ע"א)

בשעה שבא האדם לייחד שמו של הקב"ה, כל חילות השמים כלם עומדים שורות שורות, לבעבור שיתקנו ויתכללו כלם ביחוד הזה

וכמו שהעם הקדוש מיחדים שמו של הקב"ה למטה, כך נתיחד שמו למעלה, נמצא שהקב"ה יחיד למעלה ולמטה, מי שמייחד שמו של הקב"ה ישים לבו ומחשבתו באותו היחוד שאמרנו, ויחבר כל אבריו ביחוד ההוא, במחשבה ההיא, להיות כלם אחד,

זיו הזוהר

ד' מרמז על כתר, כדאייתא כתר עליון איהו כתר מלכות, ויש מפורשים שלפעמים נקרא הכתר בשם אי"ן סו"ף. קכ. יש לפרש על כתר מלכות, ויש לפרש על עטרת היסוד.

להמלכות הנרמזת באות ד', כיון שנקראין ברא וברתא לחכמה ובינה שנקראין אבא ואמא. קיט. יש מפרשים אי"ן סו"ף, [כלומר אין - כתר, סוף זה מלכות, סוף דכל המדרגות] וקוץ של אות

וכמו שישים כל איבריו בהסוד של אחד, כן מחבר למעלה כל פרקים העליונים ביחוד ההוא להיות כלם אחד, ובשעה שבא האדם לייחד שמו של הקב"ה, כל חילות השמים כלם עומדים שורות שורות, לבעבור שיתקנו ויתכללו כלם ביחוד הזה, לעמוד בהסוד של אחד ביחדו אחד [קכא] וכלם מתתקנים בתיקונם כראוי - ע"כ ר"מ.

זוהר פרשת וארא (כז ע"א)

אזהרה היא לאדם לייחד שם הקדוש כראוי באהבה עליונה

ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. אמר רבי אבא כאן נרמז יחוד הקדוש, ואזהרה היא לאדם לייחד שם הקדוש כראוי באהבה עליונה, בכל לבבך, זה ימין ושמאל שנקראים יצר טוב ויצר רע, ובכל נפשך, זו נפש דוד שניתנה ביניהם [קכב] ובכל מאדך, להכליל אותם למעלה במקום שאין בו שיעור, כאן הוא יחוד השלם לאהבה את הקב"ה כראוי, ועוד ובכל מאדך, זה יעקב שהוא מחובר לכל הצדדים [קכג], והכל הוא יחוד שלם כראוי.

זוהר פרשת ואתחנן (רסז ע"א)

דברים האלה כלל התורה הם, לפי שעשרת הדברות של התורה נכללים כאן

עוד אמר רבי אבא דברים האלה כלל התורה הם, לפי שעשרת הדברות של התורה נכללים כאן, וזה ביארו החברים, ובוא וראה אין לך דבר באהבה לפני הקב"ה כמי שאוהב אותו כראוי, ומה הוא, כמו שנאמר בכל לבבך, בכל, מה ענינו, בלבבך היה צריך לומר, בנפשך במאדך, מהו בכל, אלא בכל לבבך, להכליל שני לבבות, אחד טוב ואחד רע, בכל נפשך, אחד טוב ואחד רע, בכל מאדך, זה לא בא לדרשה, אמר רבי אלעזר ואפילו זה לדרשה הוא, מה הטעם, בין שנפל לו רכוש מירושה או מצד אחר, ובין שהוא הרויח אותו, ועל כן כתוב ובכל מאדך.

מי שאוהב להקב"ה נתעטר בחסד מכל הצדדים

אמר רבי אבא חוזר אני לפרש המקרא, ואהבת, מי שאוהב להקב"ה נתעטר בחסד מכל הצדדים, ועושה חסד עם כלם, ואינו חס על גופו ועל כספו, מניין, מאברהם כמו שנאמר שמאבתו להקב"ה לא היה חס על לבו ועל נפשו ועל כספו, על לבו, שלא השגיח על רצונו בעבור אהבתו לרבונו, על נפשו, שלא היה חס על בנו ועל אשתו לבעבור אהבתו לרבונו, על כספו, שהיה עומד בפרשת דרכים והכין מזון לכל העולם, לפיכך נתעטר בעטרה של חסד, ככתוב חסד לאברהם, ומי שנקשר באהבת רבונו זוכה לזה, ולא עוד אלא שכל העולמות מתברכים בשבילו, זה שכתוב וחסידיך יברכוכה, אל תקרא יברכוכה אלא יברכ"ו כ"ה [קכד] וכתוב ונברכו בך כל משפחות האדמה.

זיו הזוהר

אלהיך, תפארת, בכל לבבך, ימין ושמאל חסד וגבורה, ובכל נפשך, מלכות, ובכל מאדך, להכליל אותן בג' הראשונות. **קכג.** זה התפארת שהוא מרכז לכל הספירות. **קכד.** פירוש, שהם מוסיפים

קכא. כי על ידי זה היחוד שמיחדים ישראל באומרים פעמיים בכל יום שמע ישראל מתקשרים כל העולמות ונמשכת שפע לכל וגם הארה להמלאכים. **קכב.** לפי"ז יפורש ואהבת את ה'

אותן שמסרו נפשם על קדושת רבונם, שהיו נכנסים ב"ג נהרי אפרסמון הטהור, והקב"ה משתעשע עמהם

למדנו בכל נפשך, אפילו הוא נוטל את נפשך, יום אחד היה רבי יוסי חלש, נכנסו אצלו רבי אבא ורבי יהודה ורבי יצחק, ראו אותו שהיה נופל על פניו ונרדם, ישבו, כאשר נתעורר ראו את פניו שמח, אמר ליה רבי אבא הראית דבר חדש, אמר ליה ודאי שעכשיו עלתה נפשי, וראיתי כבודם של אותן שמסרו נפשם על קדושת רבונם, שהיו נכנסים ב"ג נהרי אפרסמון הטהור, והקב"ה משתעשע עמהם, ועוד ראיתי מה שלא ניתן לי רשות לספר, שאלתי אותם ואמרת, כבוד הזה למי הוא, אמרו לי לאותן שאהבו את רבונם בעולם הזה, וממה שראיתי הוארו נפשי ולבי, ובשביל זה פני שמח, אמר ליה רבי אבא אשרי חלקך, אבל הלא התורה מעידה עליהם כך, שכתוב (ישעי' ס"ד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו.. אמר רבי יוסי ואהבת את ה' אלהיך, ואהבת, שצריך האדם להתקשר בו באהבה העליונה, שכל עבודה שמבקש האדם לעבוד להקב"ה יעבוד באהבה, שאין לך עבודה חשובה כמו אהבה להקב"ה.

זוהר פרשת תרומה (קסב ע"א)

מי שהוא אוהב להקב"ה הוא יכול לעורר מדרגת הימין שלו אליו, ומקבל אותו באהבה

ואהבת, זה ראשית מדרגת הימין לאהבה להקב"ה באהבה של דבוקת אליו, ומי הוא האוהב שיכול לעורר מדרגת הימין, מי שהוא אוהב להקב"ה הוא יכול לעורר מדרגת הימין שלו אליו, ומקבל אותו באהבה, כל עניני העולם אינם תולים אלא ברצון, רוח ממשיך רוח ומביא רוח, וסימנך שכתוב (איוב י"ב) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאסף, כאשר יתעורר האדם באהבה להקב"ה, התעוררת מדרגת הימין לא תתעורר אלא בג' גונים, ככתוב בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, הרי ג' גונים כאן, וכלם נצרכים לב נפש ורכוש, ואז הקב"ה מעורר ימינו אליו ופושט אותה לנגדו ומקבל אותו, ועל זה (תהלים ק"י) כתוב נאם ה' לאדני שב לימיני, וסוד מקרא זה הרי ביארנו בו, שדוד המלך על מדרגתו אמר כך כאשר נתקשר בימין.

י"ג מצות כאן בהימין

י"ג מצות כאן בהימין, ואהבת את ה' אלהיך הרי אחת, בכל לבבך שתים, ובכל נפשך שלש, ובכל מאדך ארבע, ושננתם לבניך חמש, ודברת בם הרי שש, בשבתך בביתך הרי שבע, ובכלתך בדרך הרי שמנה, ובשכבך הרי תשע, ובקומך הרי עשר, וקשרתם לאות על ידך הרי י"א, והיו לטטפת בין עיניך הרי י"ב, וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך הרי י"ג, אלה י"ג מצות תלויות בהימין, והשמאל נכלל בהימין וכך נצרך, ובכל זמן שהשמאל נתעורר הימין שורה בו בתחלה [קכה] ולפיכך אם ישראל זוכים השמאל נכלל בימין, ואם לא, הימין נכלל בשמאל ושולט השמאל..

זיו הזוהר

שפע ברכה ממעל למדת המלכות והשכינה חסד וגבורה שהיא דין, ואם ישראל זוכים אף אם הקדושה שנקראת כ"ה. קכה. ימין ושמאל - היינו לפעמים נתעורר השמאל שורה בו הימין בתחלה

זוהר פרשת ואתחנן (רסח ע"א)

אלו הפרשיות כלל גדול בתורה הן, אשרי חלקו מי שמשלים אותן פעמיים בכל יום

כאשר בא רבי שמעון אמר הרי ודאי פרשה של קריאת שמע נרמז בה עשרת הדברות כמו שנתבאר, וכך הוא בודאי, והיו הדברים האלה, כלל של עשרת הדברות הם, ולפיכך עשר מצות יש כאן כנגד עשרת הדברות של התורה, ואיזו הן, ושננתם לבניך, ודברת בם, בשבתך בביתך, ובלכתך בדרך, ובשכבך, ובקומך, וקשרתם לאות על ירך, והיו לטוטפות בין עיניך, וכתבתם על מזוזות ביתך, ובשערך, הרי עשר כנגד עשרת הדברות, ועל כן אלו הפרשיות כלל גדול בתורה הן, אשרי חלקו מי שמשלים אותן פעמיים בכל יום, שהרי נתקדש בפיו שם הקדוש דבקות כראוי.

זוהר תרומה קסב ע"ב

הלב והנפש שני ענינים הם ומתאחדים לאחד

רבי יצחק היה שכיח לפני רבי אלעזר, אמר ליה ודאי אהבת הקב"ה שהאדם אוהב לו אינו נתעורר אלא מן הלב, לפי שהלב הוא התעוררות לעורר אהבה, אם כן למה כתוב בכל לבבך ואחר כך ובכל נפשך, שמשמע ששני ענינים הם אחד הלב ואחד הנפש, אם הלב הוא עיקר מה ענין כאן להנפש, אמר ליה ודאי הלב והנפש שני ענינים הם ומתאחדים לאחד, שהרי לב נפש ורכוש כלם נאחזים זה בזה, והלב הוא העיקר והיסוד של הכל, ומה שנאמר בכל לבבך בשני לבבות הוא שהם שני היצרים, אחד יצר הטוב ואחד יצר הרע, ושני אלה כל אחד ואחד נקרא לב, זה נקרא לב טוב וזה נקרא לב רע. (זוהר תרומה קסג ע"א), ולפיכך כתוב לבבך שהם שנים, יצר הטוב ויצר הרע, ובכל נפשך, ובנפשך היה צריך לומר, מהו ובכל נפשך, ובכל זה למה, אלא להכליל נפש רוח ונשמה, לכך כתוב ובכל נפשך, בכל מה שנאחזת נפש הזאת.

זוהר תרומה (קסג ע"א)

זו היא עבודת הקב"ה החשובה יותר כאשר זה יצר הרע נכפף אצלו לבעבור האהבה שהוא אוהב להקב"ה

ובכל מאדך, גם כן כך שכמה מינים יש ברכוש, כלם משונים אלה מאלה, ועל כן כתוב ובכל, אהבה להקב"ה למסור לו כל זה, לאהבה אותו בכל אחד ואחד, ואם תשאל איך יכול האדם לאהבה אותו ביצר הרע, הלא יצר הרע הוא מקטרג שלא יקרב האדם לעבודת הקב"ה, ואיך יאהב לו בו, אלא זו היא עבודת הקב"ה החשובה יותר כאשר זה יצר הרע נכפף אצלו לבעבור האהבה שהוא אוהב להקב"ה, שכאשר זה יצר הרע נכפף וזה האדם משבר לו, זה הוא אוהבו של הקב"ה, לפי שידע לקרב לאותו יצר הרע לעבודת הקב"ה, כאן יש סוד לבעלי חכמה, כל מה שעשה הקב"ה למעלה ולמטה הכל הוא למען הראות כבודו, והכל הוא לעבודתו, וכי מה ראה עבד שיהיה מקטרג של רבונו, ובכל מה שהוא רצון רבונו יהיה הוא נעשה מקטרג, רצונו של הקב"ה הוא שהאנשים יעסקו תמיד בעבודתו וילכו

זוהר זיו הזוהר

בדרך אמת, בשביל לזכותם בכמה טובות, וכיון שרצונו של הקב"ה בזה איך יבוא עבד רע ויהיה נמצא מקטרג על רצון רבונו, ויסית את האנשים לדרך רע וידחה אותם מדרך הטוב, ויגרום להם שלא יעשו רצון רבונו, אלא ודאי שרצון רבונו הוא עושה.

זכאים הם הזוכים לנצחו ולהכניע אותו לזכות בשבילו לעולם הבא, ומתחזק האדם במלך הקדוש תמיד

משל למלך שהיה לו בן יחיד והיה אוהב אותו מאד, ופקד עליו מתוך האהבה שלא יקרב עצמו לאשה רעה, לפי שכל מי שמתקרב אליה אין הוא שוה ליכנס לתוך היכל המלך, הבטיחו בן ההוא לעשות רצון אביו באהבה, בבית המלך מבחוץ היתה זונה אחת יפת תואר ויפת מראה, לימים אמר המלך אני מבקש לראות רצונו של בני אלי, קרא לה לזונה ההיא ואמר לה, לכי ופתי את בני שאני מבקש לראות רצון בני אלי, זונה ההיא מה עשתה, הלכה אחר בנו של המלך, התחילה לחבק אותו ולפתותו בכמה עניני פיתוי, אם בן ההוא טוב ושומע לפקודת אביו, הוא גוער בה ואינו שומע לה ומדחה אותה ממנו, אז ישמח אביו בבנו ומכניסו לפניו הפרוכת שבהיכלו, ונותן לו מתנות ואוצרות וכבוד גדול, מי גרם כל אותו הכבוד לבן הזה, הוה אומר זונה ההיא, ואותה הזונה היש לה שבח בזה או לא, ודאי שבח יש לה מכל הצדדים, אחד שעשתה מצות המלך, ואחד שגרמה לו לאותו הבן כל הטוב ההוא, וכל אותה האהבה של המלך אליו, ועל זה כתוב והנה טוב מאד, והנה טוב, זה מלאך החיים, מאד, זה מלאך המות, שהוא בודאי טוב מאד לכל השומע מצות רבונו, ובוא וראה אם לא יהיה זה המקטרג, לא ינחלו הצדיקים אותן אוצרות העליונים שעתידיים לנחול לעולם הבא, זכאים אלה שפגעו במקטרג הזה, וזכאים אלה שלא פגעו בו, זכאים אלה שפגעו בו וניצולו ממנו, שבשבילו ינחלו כל אותן הטובות וכל אותן עדונים וכל אותן התענוגים של עולם הבא, שעליו כתוב (ישעי' ס"ד) עין לא ראתה אלהים זולתך, וזכאים אלה שלא פגעו בו, שבשבילו ינחלו גיהנם ויטרדו מארץ החיים, שהרי אותן הרשעים כשפוגעים בו הם שומעים אליו ונמשכים אחריו, ועל כן יש לצדיקים להחזיק לו טובה לפי שבשבילו נוחלים כל אותן הטובות והעדונים והתענוגים לעולם הבא, תועלת למקטרג הזה כשהרשעים שומעים לו מה היא, אלא אף על פי שאין לו תועלת מצות רבונו הוא עושה, ועוד שהרי מתחזק בשביל זה, כי כיון שהוא רע מתגבר כשהאדם עושה רעה, הרשע אינו מתגבר עד שהורג נפש, כיון שהרג נפש אז מתחזק ומתגבר בכחו ונח רוחו, כך הוא אותו המקטרג שנקרא מלאך המות, אינו מתגבר בכחו עד שמסית לאנשים ומקטרג עליהם והורג אותם, אז יש לו מרגוע ונתחזק ונתגבר בכחו, וכמו שמתחזק צד החיים כאשר האנשים טובים והולכים בדרך הישר, אף כך זה המקטרג מתחזק ומתגבר כאשר הרשעים שומעים אליו והוא שולט עליהם, הרחום יצילנו, וזכאים הם הזוכים לנצחו ולהכניע אותו לזכות בשבילו לעולם הבא, ומתחזק האדם במלך הקדוש תמיד, על זה ודאי נאמר (תהלים פ"ד) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבבם, זכאים הם בעולם הזה ובעולם הבא.

זוהר פרשת ואתחנן (רסג ע"ב רועה הנאמן)

כל אותן עשרה נסיונות שנתנסה אברהם ועמד בכלם הם כנגד עשרת הדברות ואהבת את ה' אלהיך וגו', מצוה זו לאהבה, והרי ביארנו אהבת הקב"ה שצריך האדם לאהבה אותו באהבה גדולה, כאברהם שאהב את הקב"ה באהבה גדולה ומסר גופו ונפשו אליו, מכאן למדנו מי שאוהב את הקב"ה הוא מקיים את עשרת הדברות למעלה ולמטה, ועל כן כל אותן עשרה נסיונות שנתנסה אברהם ועמד בכלם הם כנגד עשרת הדברות, כל נסיון אמירה היא, נתנסה באמירה ההיא ועמד בה, ועל כן אותן עשרה נסיונות עמד אברהם בכלם, לפי שנתקשר ונדבק בימינו של הקב"ה, שהיא אהבה רבה, מפני מה נקראת אהבה רבה, לפי שמי שעומד באהבה הזאת נתקשר בעולם העליון^[קכז], אהבת עולם זה סוד עולם התחתון שנקשרה בו אהבה שלו^[קכז], והכל סוד אחד בלי פרוד, והרי נדרש הסוד של אהבה, שאהבה זו עולה על כל עבודות שבעולם, שבה נתכבד שמו של הקב"ה יותר מהכל ונתברך.

זוהר פרשת ואתחנן (רסג ע"ב)

מי שאוהב למלך הוא נתקשר באותה אהבה

בוא וראה כתוב מים רבים לא יכלו לכבות את האהבה, הכל אהבה נקרא ובשביל האהבה קיים הכל, שהרי שם הקדוש כך הוא נמצא, י לא נפרד קוץ העליון מן היו"ד לעולם^[קכח], שהרי באהבה שורה עליו ואינו נפרד ממנו לעולם, ה הרי ביארו שהיו"ד לא נפרד ממנה, ונמצאים יחד בחביבות י בה ואין נפרדים זה מזו^[קכט], כמו שנאמר ונהר יוצא מעדן, יוצא תמיד לעולם, שבחביבות תמידית מדובקים, וה כשהם מתדבקים זה בזה מתדבקים בחביבות יחד^[קל] כחתן וכלה שדרכיהם תמיד בחביבות, נמצא י בה, ה עם ו', ו' עם ה, זה בזו מתקשרים בחביבות, והכל אהבה נקרא, ועל כן מי שאוהב למלך הוא נתקשר באותה אהבה, ולפיכך ואהבת את ה' אלהיך, ע"כ ר"מ.

זיו הזוהר
קכו. אהבה רבה זו בינה. **קכז.** אהבת עולם זו מלכות. **קכח.** קוץ העליון של היו"ד רמז על ספירת הכתר, ואות היו"ד רמז על ספירת החכמה. **קכט.** ה"י הראשונה זו הבינה, והזדוגות של חכמה ובינה היא תמידית, ונקראים אבא ואמא תרין ריעין דלא מתפרשין. **קל.** וא"ו ה"ה, היינו הזדוגות של תפארת ומלכות, ברא וברתא, שמזדוגים על ידי עבודת ישראל בתורה ותפלה ומצות, ואז נתעלים לעולם הבינה ונעשה הכל קשר אחד. כל זה הוא יסוד אמונת ישראל, והעוסק בחכמת הקבלה יבין הדבר לאשורו, כל אחד לפי מדרגתו וכח שכלו, כי עמוק עמוק הוא להבין ענין קריאתם אבא ואמא ברא וברתא, והחושב אבא ואמא בלי ברתא, הוא מפולת לתתא, מקצץ בנטיעות, נדון ביציאות,

זוהר פרשת ואתחנן (רסז ע"ב)

צריך האדם לשים דברי התורה על לבו תמיד, כדי שאותו יצר הרע יהיה נשבר בהם

והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על לבבך. אמר רבי חייא יצר הרע כשהוא בא להתחבר עם איש, דומה לעובר אורח הקרב אל פתח בית ורואה שאין מי שימחה בידו, נכנס לבית ונעשה בו אורח, כשרואה שאין מי שימחה בידו לפקוד עליו שיצא וילך לו לדרכו, אז נעשה בו אדון הבית עד שנמצא שכל הבית עומד ברשותו, מניין למדנו כך, מפרשה של דוד למדנו, מה כתוב (שמואל ב' י"ב) ויבא הלך לאיש העשיר, הלך, זה הקרב אל הפתח ואינו רוצה להתעכב שם אלא ללכת לדרכו, כך הוא יצר הרע, כמו שמתקרב אורח לבית כך הוא מתקרב אצל האיש ומעורר עליו בחטאה קטנה, אז הוא נקרא אורח עראי, וכאשר רואה שאין מוחה בידו, מה כתוב, לעשות לאורח הבא אליו, נעשה לו אורח לדור בבית, ומעורר עליו בחטאים יותר יום אחד או שני ימים, כאורח הזה שמניחים לו לדור בבית יום אחד או שני ימים, כיון שרואה שאין מי שימחה בידו מה כתוב, ויעש לאיש הבא אליו, נעשה אדון הבית, כמו שכתוב האיש אדוני הארץ, איש נעמי, כך זה יצר הרע נעשה כנגד האדם איש בעל הבית, שנתקשר האדם בעבודתו והוא עושה עמו כרצונו, ועל כן צריך האדם לשים דברי התורה על לבו תמיד, כדי שאותו יצר הרע יהיה נשבר בהם, שאין לו ליצר הרע דבר המקטרגו מלבד דברי התורה, ועל כן כתוב והיו הדברים האלה וגו' על לבבך, על שני יצריך, יצר הטוב נתעטר בהם ויצר הרע נכנע בהם.

זוהר פרשת ואתחנן (רסט ע"א)

צריך האדם לשנן דברי תורה לבנו, כחבר שהוא שנן בשני צדדיו, כדי שיכנס בו חדוד ושמחה בדברי התורה

ושננתם לבניך ודברת בם וגו'. פתח רבי אלעזר ואמר כתוב (תהלים מ"ה) חצריך שנונים, שצריך האדם לשנן דברי תורה לבנו, כחבר שהוא שנן בשני צדדיו, כדי שיכנס בו חדוד ושמחה בדברי התורה, ולא יהיה לבו נמצא בסכלות, ודברת בם, כל דברי התורה כל ענין וענין יש לו דרך בלבדו, ודברת בם, ותדבר בם היה צריך לומר, אלא שצריך האדם להתנהג עצמו בהם^[קלא] שלא יטה לימין ולשמאל, בשבתך בביתך, להתנהג עצמו בביתו בדרך הישר ובדרך מתוקן, שילמדו ממנו בני ביתו, ושיתנהג עצמו עמהם בנחת ובשמחה, ולא יטיל אימה יתירה בבני ביתו, וכל מעשיו בביתו יהיו בדרך מתוקן, ובלכתך בדרך, להתנהג בדרך בדברי תורה ולתקן עצמו בהם כמו שנצרך, ולהתנהג עצמו בדרכי התורה, ומה הוא, כמו שמצינו ביעקב, לדורן למלחמה ולתפלה, שצריך ליתן צדקה ולהתפלל לרבוננו, ועל כלם דברי תורה, ובשכבך, להנהיג עצמו על משכבו ביראת רבוננו, בקדושה ובענוה שלא יהיה נמצא חצוף כנגד רבוננו, ובקומך, לתת שבח והודיה לרבוננו שהחזיר לו נשמתו, שהרי בכמה חטאים היה נמצא לפני רבוננו, והקב"ה עשה עמו חסד והחזיר נשמתו לגופו.

זיו הזוהר
 נרגן מפריד אלוף, יבוא יומו ויהי חלוף. [רח"ל]. קלא. דורש ודברת מלשון הנהגה, כמו ידבר עמים

זוהר פרשת בראשית (י ע"ב)

כאשר יקים האדם בבקר נצרך לו לברך לרבנו

רבי אלעזר אמר ובשכבך ובקומך, כאשר יקים האדם בבקר נצרך לו לברך לרבנו בשעה שפוקח עיניו, איך מברך, כך היו עושים חסידים הראשונים, כלי עם מים היו נותנים לפני מטתם, וכאשר נתעוררו בלילה רחצו ידיהם ועמדו לעסוק בתורה וברכו על קריאתה, שהרי בשעה שהתרנגול קורא, אז חצות לילה ממש, ואז הקב"ה נמצא עם הצדיקים בגן העדן.

ואסור לברך בידיים טמאות ומזוהמות, וכן כל היום, לפי שבשעה שהאדם ישן רוחו פורח ממנו, ואז רוח הטומאה שורה על ידיו ומטמא אותן, ואסור לברך בלי נטילה, ואם תשאל אם כן הרי ביום שאינו ישן ולא פרח רוחו ממנו, ואין שורה עליו רוח הטומאה, מפני מה כשנכנס לבית הכסא אסור לו לברך ולקרא בתורה אפילו דבר אחד עד שירחץ ידיו, ואפשר תאמר לפי שמלוכלכות הן, לא כן הוא כי במה נתלכלכו, אלא וי לבני העולם שאינם משגיחים ואינם יודעים בכבוד רבונם, ואין מבינים על מה העולם קיים, רוח אחד יש בכל בית הכסא שבעולם ששורה שם ונהנה מאותו הלכלוך וטנופת, ומיד הוא שורה על אותן אצבעות ידי האדם.

מקץ (קצח ע"ב)

להשליט כח הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר הרע לשלט כלל

והרי למדנו שכאשר האדם יקים בבקר צריך ליטול ידיו מתוך כלי מים ממי שנטל ידיו בתחלה, ועוד שנצרך לו לאדם ליטול יד ימנית תחלה בשמאלית, וירחץ ימין מן השמאל, להשליט כח הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר הרע לשלט כלל, וזה נתבאר.

זוהר - הקדמת הזוהר (יא ע"א)

עצה טובה לאדם כשהוא עולה בלילה על מטתו צריך לקבל עליו מלכות שלמעלה בלב שלם

אמר רבי שמעון ובשכבך ובקומך, בוא וראה עצה טובה לאדם כשהוא עולה בלילה על מטתו צריך לקבל עליו מלכות שלמעלה בלב שלם, ולהקדים למסור בידו פקדון נפשו, ומיד ינצל מכל מקרים רעים ומכל רוחות רעים ואל ישלטו עליו.

אין לו לאדם ליכנס לבית הכנסת, אלא אם נמלך תחילה לאברהם יצחק ויעקב, לפי שהם תיקנו התפילות לפני הקב"ה

בבקר כשהוא קם ממתו צריך לברך לרבנו, ליכנס לבית הכנסת ולהשתחות לפני היכלו ביראה גדולה, ואחר כך יתפלל תפלתו ויקח עצה מאותן אבות הקדושים, שכתוב, ואני ברוב חסדך אבוא ביתך, אשתחווה אל היכל קדשך ביראתך, וכך דרשו, שאין לו לאדם ליכנס לבית הכנסת, אלא אם נמלך תחילה לאברהם יצחק ויעקב, לפי שהם תיקנו התפילות לפני הקב"ה, זהו שכתוב, ואני ברוב חסדך, זה אברהם, אבוא ביתך, זה יעקב,

אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך, זה יצחק^[קלב], וצריך להכליל אותם תחלה, ואחר כך יכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו, אז כתוב עליו (ישעי' מ"ט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר כך אתפאר.

זוהר פרשת ואתחנן (רסט ע"א)

מי שנתעטר בעטרה קדושה עליונה הזו נקרא מלך בארץ, והקב"ה מלך ברקיע
וקשרתם לאות על ידכה. אמר רבי אלעזר הרי דרשו על יד כהה, וזו היא יד שמאלית, ובספר האגדות נדרש על יד כה, כמו שכתוב כ"ה יהיה זרעך^[קלג], והרי ביארו, בסוד שלהם ד' בתים של תפילין באופן הזה, קדש לי כל בכור, סתם כנגד חכמה, והיה כי יבאך, כנגד בינה, שמע ישראל ואהבת, כנגד חסד, והיה אם שמע, כנגד גבורה, וכן נכללים כלם בזרוע שמאלית שנקראת עז, ככתוב (ישעי' ס"ב) ובזרוע עזו, ואין עז אלא תורה, ואין עז אלא תפילין, והקב"ה מניחם ארבעה למעלה ארבעה למטה, ארבעה במקום המוח^[קלד] ארבעה במקום שהלב שורה, לפי שזה בזה נקשר, וצריך האדם להתעטר בהם, לפי שזהו שם הקדוש העליון, ככתוב (דברים כ"ח) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך וגו', וכל מי שנתעטר בעטרה קדושה עליונה הזו נקרא מלך בארץ, והקב"ה מלך ברקיע, זה שכתוב (שיר השירים ז') מלך אסור ברהטים, ועם כל זה כמו שהקב"ה מלך למעלה כמו כן הוא מלך למטה, וכתבתם על מזוזות ביתך, כדי שיהיה האדם שלם בכל, ויהיה נמצא שלם במצות רבונו, רשום למעלה רשום למטה, אשרי חלקם של ישראל.

זוהר פרשת משפטים רועה הנאמן (קיח ע"ב רועה הנאמן)

מצות תפילין, לצדיקים גמורים הרי זה שכר כפי מעשיהם פאר על ראשיהם
וקשרתם לאות על ידכה וגו', אמר רבי רועה הנאמן, רבון העולמים אתה אמת ותורתך אמת, נתת לנו מצות תפילין, לצדיקים גמורים הרי זה שכר כפי מעשיהם פאר על ראשיהם, ומשמשים לאביהם ואמם, כדמיון הגוף שכל האברים שלו משמשים להראש, כך אשה משמשת לבעלה, ויש מלאכים שהם משמשים להגוף, ומלאכים המשמשים להנשמה, וכמו שיש הבדל בין הגוף להנשמה, כך יש הבדל בין המלאכים שהם בבחינת גוף למלאכים שהם בבחינת נשמה, ויש נשמה לנשמה ומלאכים למלאכים, (קהלת ה') כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם, ואלה שהם נשמה לנשמה כלם אחד, ואף על פי שבדרך משל הם כגוף אצל נשמה אלו לאלה, לפי שמקבלים אלו מאלה, וכך היא השכינה אף על פי שהיא לעומת שאר האורות של בריא"ה כנשמה אצל גוף, לעומת הקב"ה חשובה כגוף, אבל הכל אחד, כאן גוף ונשמה הכל אחד, מה שאין כן באדם שגופו ונשמתו הם נפרדים, זה חומר וזה שכל, זה חיים וזה מות, אבל הקב"ה חיים ושכינתו חיים, זה שכתוב (משלי ג') עץ חיים היא למחזיקים בה, וכל אותן הנרשמים בהסימנים של הקב"ה ושכינתו הם רשומים בימי חול באות של תפילין ובאות של מילה, ורשומים בזכור ושמור בשבת, ורשומים בתורה שבכתב שניתנה מימין, ובתורה שבעל פה שניתנה משמאל..

זיו הזוהר
 תחתנו. **קלב.** גירסא זו נכונה, חסד לאברהם, יראה **קלג.** מדת המלכות של התפארת, והלב היינו מלכות.
 ליצחק, יעקב קרא לו בית.

**אבל תלמידי חכמים כלם רשומים, בהם בכסא הכבוד, ומהם בהמלאכים
ובארבע החיות של הכסא, מהם בכוכבים ומזלות, ומהם רשומים במדותיו של
הקב"ה וניכרים**

בהרבה רשימות רשם הקב"ה לישראל, שיהיו ניכרים אצל אותן מלאכי הימין התלויים מהקב"ה, או אותן מלאכי השמאל התלויים מהשכינה, או אותן התלויים מהקב"ה ושכינתו ביחוד אחד, ודאי אלה שיש בהם תורה רשומים בחס"ד, ואלה שיש בהם מצות רשומים בגבור"ה, ואלו בעלי תפלין ואות שבת ואות ברית רשומים בצדי"ק, ועמי הארץ שהם כבהמות רשומים בהעברת ערלה ופריעה, העופות בזפק ובקרבן נקלף, בהעברת הזפק וקליפת הקרבן נרשמים העופות שמותר לאכול, והבהמות בשני סימנים מעלת גרה ומפרסת פרסה, כלם רשומים בשני סימנים כדמיון ערלה ופריעה שנעברים מעם הקדוש, **אבל תלמידי חכמים כלם רשומים, בהם בכסא הכבוד, ומהם בהמלאכים ובארבע החיות של הכסא, מהם בכוכבים ומזלות, ומהם רשומים במדותיו של הקב"ה וניכרים, ואותן העוסקים בתורה ובמצות לשמו של הקב"ה ושכינתו שלא על מנת לקבל פרס, אלא כבן שהוא מחויב בכבוד אביו ואמו, זה נקשר בודאי ונרשם בעמוד האמצעי [תפאר"ת] ושכינתו, כאילו נמצאים בו כאחד, ומי שיש בו תורה בלי מצות, או מצות בלי תורה, כביכול כאילו נמצאים בו בפרוד, אבל בזה עם זה הרי הוא כעץ שענפיו מתפרדים לימין ולשמאל, והעץ המאחד לשניהם באמצע, הרשעים הם רשומים בלי סימני טהרה, הם שאין להם תפלין על הראש והיד, והם שאינם רשומים בתורה ובמצות, והם אלה שאין נוטרים זכור ושמור, ואינם רשומים בתכלת ולבן של ציצית, אותן שאין נרשמים בסימנים האלה שקץ הם לכם, הם אין נקראים ישראל אלא עמי הארץ, מה אלו שקץ ושרץ אף הם שקץ ושרץ, כמו שדרשו חכמי המשנה, עמי הארץ הם שרץ ונשותיהם שקץ, ועל בנותיהם נאמר ארור שוכב עם כל בהמה - ע"כ ר"מ.**

זוהר רשת תרומה (קסד ע"א)

**ברב עם הדרת מלך, אלו הם ישראל שכתוב בהם כי עם קדוש אתה לה' אלהיך
לא מרבכם מכל העמים חשק וגו' כי אתם המעט מכל העמים, רבי יהודה פתח (משלי י"ד)
ברב עם הדרת מלך ובאפס לאום מחתת רזון, ברב עם הדרת מלך, אלו הם ישראל
שכתוב בהם (דברים ז') כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, ועם הזה עולה לכמה אלפים ולכמה
רבבות, וכשהם רבים במספרם זה כבוד של הקב"ה, שהרי עליונים ותחתונים משבחים שם
מלך העליון, ומשבחים לו בשביל עם הקדוש הזה, זה שכתוב רק עם חכם ונבון הגוי הגדול
הזה, ואם תשאל הלא כתוב כי אתם המעט מכל העמים, אלא מכל העמים יחד בודאי כן,
אבל מעם אחד הרבה יותר הם, שהרי אין עם בכל העולם רב וגדול כישראל, ואם תשאל
הלא בני ישמעאל והלא בני אדום כמה הם, ודאי אלה רבים הם, אבל כל שאר עמים כלם
מתערבים אלה באלה, בני יש לעם זה בעם אחר, ולאלה בנים של עם אחר ואלו באחר,
ולפיכך אין עם בכל העולם רב וגדול כישראל, עם בריר ויחיד בלי תערובת אחר כלל,
שנאמר כי עם קדוש אתה לה' אלהיך ובך בחר ה' וגו', ועל כן ברב עם הדרת מלך, תפארת
הם למלך העליון הקדוש ברוך הוא.**

זוהר פרשת ואתחנן (ער ע"א)

שכאשר ישראל יתעוררו בתשובה לפני הקב"ה, בזכות התורה ישובו לארץ הקדושה ויאספו מן הגלות

שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותיו לאלף דור. פתח רבי שמעון ואמר (בראשית כ"ט) הן עוד היום גדול וגוי, מקרא זה נתבאר, שכאשר ישראל יתעוררו בתשובה לפני הקב"ה, בזכות התורה ישובו לארץ הקדושה ויאספו מן הגלות, שהרי ודאי יום אחד יהיה גלות לישראל ולא יותר, זה שכתוב (איכה א') נתנני שוממה כל היום דוה, ואם לא ישובו אומר הקב"ה הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, בלי זכות וכלי מעשים טובים, אבל רפואה אחת לכם, השקו הצאן, תעסקו בתורה שתהיו שותים מימי התורה, ולכו רעו למקום מנוחה למקום טוב ועונג של נחלתכם.

השקו הצאן, כמו שנדרש דהיינו בדברי תורה, שהרי בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות

דבר אחר הן עוד היום גדול, זה הוא יום שנקרא (ישעי' כ"ב) יום מהומה ומבוסה ומבוכה, יום שבו נחרב בית המקדש ונפלו ישראל בגלות, ובעבור מעשים הרעים יום ההוא נמשך ונתגדל, זה שכתוב הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה, לפי שהם מושכים לו ליום ההוא, השקו הצאן, כמו שנדרש דהיינו בדברי תורה, שהרי בזכות התורה יצאו ישראל מן הגלות, ישראל מה אומרים, ויאמרו לא נוכל עד אשר יאספו כל העדרים, עד שיאספו כל שאר ימים העליונים^[קלה] וגללו את האבן, ויסירו לאותו דין הקשה של היום ההוא השולט על פי הבאר, ונמצאת באר ההיא בגלות עמנו^[קלה] וכאשר תתגלה אותה הבאר ואבן ההיא לא תשלט עליה, מיד והשקינו הצאן.

ועתיד הקב"ה בסוף הימים להשיב את ישראל לארץ הקדושה, ולקבץ אותם מן הגלות, ואיזה הם סוף הימים, זהו שהיא אחרית הימים^[קלה], עם אחרית הימים הזו סבלו ישראל גלות, זה שכתוב (דברים ד') בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתוב וקראת אתכם הרעה באחרית הימים, באחרית הימים דוקא, זהו היא השכינה הקדושה שהיא בגלות, ועם אחרית הימים הזו קבלו עונשם בגלות, ובה יעשה הקב"ה נקמות לישראל תמיד, זה שכתוב (במדבר כ"ד) אשר יעשה העם הזה לעמך באחרית הימים, ובכל מקום אחרית הימים זו היא, ועתיד הקב"ה להחזירה למקומה, זה שכתוב (ישעי' ב') והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית ה' וגו', וזה הוא יום [תמים]^[קלה].

זיו הזוהר

שעליו נאמר, נתנני שוממה כל היום דוה, שהוד נהפך לדוה, וגם אחרי כן באלף הששי בשארית היום, היינו כשיתחיל להעשות צל הערב, שבחשבון הימים שלנו הוא בהתחלת שש שעות האחרונות של היום, היינו רובע האחרון של המעת לעת, כמו שהיה חורבן הבית בעת התחלת צללי ערב, אז נכון יהיה הר בית ה' עם בית

קלה. פירוש, עד שכל הספירות יחד ישפיעו אורות של חסד ורחמים. קלו. זאת הבאר זו המלכות והשכינה הקדושה. קלו. זו המלכות והשכינה הקדושה שנקראת אחרית הימים כי היא ספירה האחרונה. קלה. עתה יבאר באיזה זמן תתעורר אחרית הימים, ואומר שזהו כאשר יעבור היום תמים היום הידוע שהוא אלף החמישי,

יום וצל הוא קץ הגלות

ואחריו כשיתחיל צל להעשות (בהתחלת) [בשארית] יום האחרון, כמו בזמן חורבן ביהמ"ק שהיה בנטות צל הערב ליכנס, ככתוב (ירמ' ו') אוי לנו כי פנה היום כי נטו צללי ערב, יום וצל הוא קץ הגלות, ושיעור זה הצל ששה טפחים וחצי, ובגודל אמת איש שהוא גבר בין הגברים^[קלט]זכר סוד הזה בין החברים הוא מה שכתוב (איוב ח') כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ, כי תמול אנחנו בגלות, ולא ידענו כי צל ימינו עלי ארץ, שזהו הקץ שישרה אותנו הקב"ה עלי ארץ הקדושה.

אשרי חלקו מי שיראה הקץ, ואשרי חלקו מי שלא יראה אותו

אשרי חלקו מי שיראה הקץ, ואשרי חלקו מי שלא יראה אותו, [קמ] וי למי שיזדמן כאשר יתבע אריה הגדול להתחבר בזוגתו, כל שכן בשעה שיזדווגו יחד, על אותה השעה כתוב (עמוס' ג') אריה שאג מי לא יירא וגו', בוא וראה בתחלה כתוב (ירמ' כ"ה) שאג ישאג על נהו, ובזמן ההוא כאשר יצא לקחת את בת זוגו, אז אריה שאג מי לא יירא ה' אלהים דבר מי לא ינבא, על שעה ההיא נאמר (דברים ל') ושב ה' אלהיך את שבותך וגו', ושב מהו ושב^[קמא] אלא הקב"ה שב להשכינה מן הגלות, ושב צדי"ק להזדווג במקומו, ובכן כתוב (תהלים ק"מ) אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

זיו הזוהר

שאינו חפץ בהן, שישראל בארצות אירופא כצאן לטבח יובל, להרג ולאבד למכה ולחרפה בחרב וברעב, החיים, מקנאים המתים, ומצד השני השחר בקע אורו כחוט השערה, שממשלת בריטניא פרשה כנפי ממשלתה על ארץ ישראל, והכריזה כרוז שברצונה שישראל יתישבו בפליסטיני [פלשטינא] קמעא קמעא. [ובקונטרס היחיילי למהר"י אלפייה זי"ע, כתב שהאריז"ל אמר שהתחלת קדושת שבת זה משעה חמישית, ולפי החשבון שיומו של הקב"ה אלף שנה, יוצא הזמן שנת תש"ח, ואומר, שאז יתחיל להתנוצץ האור של שבת קודש, עיי"ש. ובאמת משנת תש"ח התקבצו היהודים לארץ ישראל הקדושה. רק שכידוע שהקליפה קדמה לפרי, ועדיין אנו בצער ובנסיון הערב רב, ואין לנו שיעור אלא התורה הזאת בפרט לימוד תורת הסוד, שעל לומדי הזוה"ק הנקראים מחצדי חקלא, אמר ברעיא מהימנא, באלין לא צריך נסיון, כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש נזכה שתתבטל מלכות הרשעה לגמרי, ויתנוצץ אורו של משיח עד שיתגלה ברחמים בב"א]. **קמא**. שהיה לו לומר והשיב, ומתרץ שמוסב על השכינה שתצא עם ישראל מן הגלות במהרה בימינו אמן.

המקדש שישראל מצפים לראותו, ולפי חשבון יומו של הקב"ה שהוא אלף שנה, מגיע על רובע היום ר"ן שנה, ואולי על זה אמר דוד אם אתן שנת לעיני וגו' עד אמצא מקום לה', ולא אמר שנה לעיני, [כוונתו על שנת תש"נ לאלף השישי, ובאמת כבר כתב זאת המקובל הצדיק מהר"י אלפייה זי"ע בספרו קונטרס היחיילי, שאז מתחיל זמן חצות היום] וגם אמר ערכת נר למשיחי וגו', והמבין יבין, ואז יהיה קץ הגלות של כל הגליות, וישראל ישכנו במנוחה על אדמתם ומלכם לפניהם וה' בראשם בבית המקדש, והיה ה' למלך על כל הארץ, ובודאי שאתחלתא דגאולה תהיה זמן רב מקודם לאט לאט, כדאייתא בזוהר במקום אחר, רמז שבשנת תרס"ו תהיה פקידה להגאולה, וכדאייתא בירושלמי ברכות פרק ח' מעשה ברבי חייא רבה ורבי שמעון בן חלפתא שהיו מהלכין בדרך וחזו איילת השחר שבקעה אורה, אמר ליה רבי חייא לרבי שמעון בן חלפתא כך היא גדולתן של ישראל קימעא קימעא, וכל מה שהולכת היא רבה והולכת, מאי טעמא, דכתיב כי אשב בחשך ה' אור לי וכו' יעו"ש. **קלט**. זה השיעור הוא סוד כמוס שאין מובן, אלא סוד ה' ליראיו. **קמ**. כך אנו יכולים לומר על שנות תרע"ט תר"פ תרפ"א שנים

שִׁכָּר וְעוֹנֵשׁ ה' חֲלָקִים

מפעל הזוהר העולמי יוצא במבצע חסר תקדים, רכישת הספרים במחיר מסובסד, לארגונים לקרב רחוקים, כגון הידברות, ערכים, יד לאחים, שובו בנים ועוד, וכן למזכיר הרבים המתנדבים לקרב ולרבות הלומדים.

המעוניין יתקשר לטלפון:
0527-651911

קחו עמכם דברים ושובו אל ה'!
לא ידח ממנו נדח